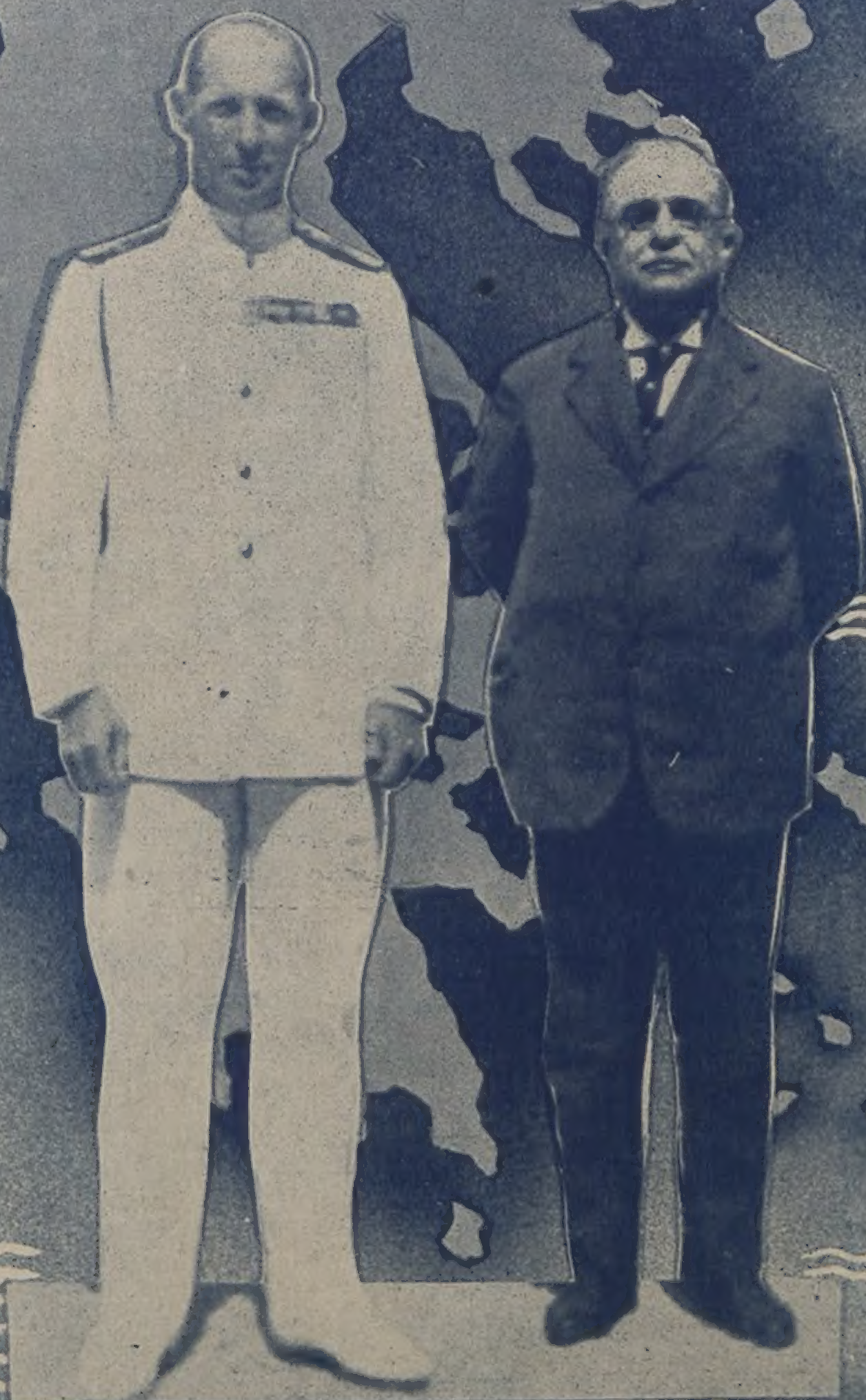

ΝΕΩΤΑΙΑ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 48 (99)
1 ΣΕΠΤ. 1940 - Ε'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομισματὸ Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, Διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΓΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕ, ὅστις
καὶ ἐπιπροσβαίνει ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΛΑΞΕ, ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β', - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΛΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' δρόμος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 48 - 31 Αὐγούστου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνηται ἀποδείξις φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη-
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑωστεικοῦ) Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » » 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » » 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Διρ. Ἀγγλίας 1
» » Ἀμερικῆς Δολ. 6
» » Αἰγύπτου Διρ. 1
Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες) καὶ
Σχολικὰς Ἑφορίας ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΙΑ»
ἡ Σ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματεὶς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

Πρὸς ἀπάσας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων, Διοικήσεις
Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ Διοικήσεις Ταγμάτων Ἑργασίας.

Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλεται εἰς ἑκάστην ἀριθμὸν ἀν-
τιτύπων τοῦ 72ου τεύχους τῶν ἐκδόσεων τῆς Ε.Ο.Ν., περιέ-
χον τὸ Α' μέρος τῶν πρακτικῶν τῆς Β' Διασκέψεως τῶν
Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ Διοικητριῶν, ὅπερ περι-
λαμβάνει τὸν κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς Διασκέψεως λόγον
τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ
Ἐπιθεωρητοῦ μας καὶ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Κυβερνητικοῦ
Ἐπιτρόπου.

Ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ταύτῃ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
ἐξετάζονται ἀναλυτικῶς οἱ σκοποὶ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἡ ἐπι-
τελεστήα ἐργασία, τιθεμένων σαφῶς τῶν τηρητέων ἀρ-
χῶν καὶ γενικῶν κατευθύνσεων εἰς ὅλα τὰ κύρια πεδία
δράσεως τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐξ ἄλλου ὁ λόγος τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ αἱ
κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων παρεμβάσεις αὐ-
τοῦ, ἰδίᾳ εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἐκπαιδεύσεως, θέτουν ἐντός
σαφῶς καθοριζομένων πλαισίων τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὸ περιεχόμενον ὅθεν τοῦ τεύχους τούτου θέτει τὰς
βάσεις, ἐφ' ὧν θὰ στηριχθῇ ἡ ὅλη ἐργασία ἐν τῇ Ε.Ο.Ν.
καὶ πρέπει συνεπῶς νὰ ἔχη μελετηθῇ καὶ κατανοηθῇ πλη-
ρῶς ὑφ' ὅλων τῶν βαθμοφόρων καὶ ἰδίως τῶν ἀνωτέρων
τοιούτων μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ τετράρχου συμπεριλαμ-
βανομένου.

Μόνον ἐφ' ὅσον θὰ ἔχουν καταστή κτῆμα τῶν αἱ εἰς
τὸ περιεχόμενον τούτου τιθέμεναι ἀρχαὶ καὶ κατευθύν-
σεις οἱ ἀνωτέροι βαθμοφόροι θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κα-
τευθύνουν ὁρθῶς τὰς προσπάθειάς των, τόσον διὰ τὴν
ἐκπαίδευσιν τῶν μονάδων των, ὅσον καὶ τὰ λοιπὰ πεδία
δράσεως τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ μόνον τότε αἱ προσπάθειαι των
αὗται θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουν τὰ ἐπιδιωκόμενα ἀπο-
τελέσματα.

Ἐιδικώτερον τὰ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπι-
τρόπου ἀφορῶντα τὴν ἐκπαίδευσιν δύνανται νὰ ἐπέχουν
πλήρως θέσιν γενικῶν ὁδηγίων ἐκπαιδεύσεως.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω παραγγέλλομεν ὑμῖν, ὅπως με-
ριμνήσητε ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν διανομὴν τῶν ἀποστέλ-

λομένων τευχῶν, ὥστε νὰ ἐφοδιασθῶσι δι' αὐτῶν ἀπαντες
οἱ ἀνωτέροι βαθμοφόροι μέχρι τοῦ τετράρχου συμπερι-
λαμβανομένου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν δευ-
σῶν διαταγῶν, ἵνα οὗτοι μελετήσωσι μετὰ προσοχῆς τὸ
τὸ τεῦχος τούτου, ὥστε νὰ γίνωσι τελείως κάτοχοι τῶν τι-
θεμένων ἀρχῶν καὶ κατευθύνσεων.

Πρὸς διευκόλυνσιν τούτου, καλὸν θὰ εἶναι νὰ μερι-
μνήσητε διὰ τὴν ὁργάνωσιν εἰδικῶν ἐκπαιδευτικῶν συγ-
κεντρώσεων τῶν ἀνωτέρων βαθμοφόρων, καθ' ὅς θὰ γί-
νεται συστηματικὴ μελέτη καὶ ἀνάλυσις τῆς ὁμιλίας τοῦ
Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, κατὰ προτίμησιν ὑπὸ μορφήν
διαλογικῆς συζητήσεως, πάντοτε δὲ κατὰ τὴν ἐν τῇ ὁμι-
λίᾳ ταύτῃ τιθεμένην σειρὰν τῶν ζητημάτων.

Γνωρίζομεν δὲ ὑμῖν ὅτι ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ προσεχοῦς
μηνὸς Νοεμβρίου κατὰ τὰς γενησομένας ἐπιθεωρήσεις
θὰ ἀπευθύνονται εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοφόρους ἐρω-
τήσεις ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ὁμιλίας τοῦ Κυβερνητι-
κοῦ Ἐπιτρόπου, ἵνα βεβαιωθῇ ἡ Διοίκησις ὅτι τὰ ἐν τῷ
Συνεδρίῳ ἐξαχθέντα συμπεράσματα καὶ αἱ τεθεῖσαι ἐν
αὐτῷ γενικαὶ κατευθύνσεις δὲν ἔμειναν μόνον μεταξὺ τῶν
μετασχόντων τοῦ Συνεδρίου Διοικητῶν καὶ Διοικητριῶν,
ἀλλ' ὅτι ἐμελετήθησαν καὶ κατενοήθησαν ὑφ' ὅλων τῶν
ἀνωτέρων, τοῦλάχιστον, στελεχῶν.

Τέλος γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι, ἐφ' ὅσον ὡς ἀνωτέρω ἐ-
λέχθη τὰ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
ἐκτιθέμενα εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐπέχουν θέ-
σιν γενικῶν ὁδηγίων, δὲν θὰ ἐκδοθῇ διὰ τὴν ἀρχομένην
περίοδον ἡ κατὰ φθινόπωρον ἐκδιδόμενη κατ' ἔτος ἐγκύ-
κλιος Γενικῶν Ὁδηγίων Ἑργασίας, ἐπέχοντος ἀντὶ ταύ-
της θέσιν τοῦ 72ου τεύχους τῶν ἐκδόσεων τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπιτροπὸς Νεολαίας
κ.κ.δ.

Ὁ Ἐπιτελάρχης
ΡΟΥΒΑΛΗΣ ΣΠΥΡ.
Συνταγματάρχης ἑ. ἀ.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε. ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΥΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στὸς Σπυριδίου (Μέγαρον Μ. Τ. Σ.)
Λεωφόρος Ἀλεξάνδρου καὶ Σπυριδίου Τρικυθή

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΛΙΦΙΛΕΙΑΣ:

ΣΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΕΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὰ Γραφεῖά μας ἢ ἀπὸ τῶν εἰς τὴν πόλιν σας
Πράκτορά μας νὰ οἰς ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ασφαλείας.
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακονοῦναι ταχέως
καὶ ἀν' ἐκείναις πᾶσαν ζημίαν σας.
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖται ὑπὸ
Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἴδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀθήναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

ΕΛΛΗΝΕΣ

Πόσοι τάχα λαοί θά ἤμποροῦσαν νά προβάλουν τὰ δικαιώματα ἐπὶ συνεχοῦς γραπτῆς ἱστορίας τριῶν καὶ πλέον χιλιάδων ἐτῶν, πού ἤμπορεῖ νά προβάλλῃ ὁ ἑλληνικός; Πόσοι θά ἤμποροῦσαν ζωντανοὶ νά ὀρθώνωνται ἐπὶ δεκάδας ἑκατονταετηρίδων καὶ νά εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι νά ἐπιτελέσουν τὸ καθήκον των πρὸς τὴν ἰδίαν ἱστορίαν καὶ πρὸς τὸ ὄλον τῆς ἀνθρωπότητος; Πολὺ ὀλίγοι ἀσφαλῶς. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ φαινόμενα πού μόνο ἡ ψυχικὴ ἀντοχή, ἡ προκαλλιέργεια, ἡ πνευματικὴ ἰσορροπία καὶ ἡ ρώμη ἐξηγοῦν τὸ θέαμα αὐτὸ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, πού ἐπὶ χιλιετηρίδας ἐξακολουθεῖ νά εὐρίσκεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν μαχητικῶν φυλῶν.

Ὑπῆρξαν λαοὶ πού γεμίζουν καὶ θά γεμίζουν σελίδας τῆς παγκοσμίου ἱστορίας καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀνθρωπότης θ' ἀναγνωρίζῃ αἰωνίως τὰς ὑπηρεσίας. Οἱ Φοίνικες, οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Καρχηδόνιοι διέγραψαν τὴν φωτεινότεραν τροχίαν, ὑπῆρξαν ὅμως οἱ διάττοντες ἀστέρες πού ἐσθῆσαν εἰς μίαν ἀποθῆωσιν φωτός. Ἀφῆκαν τὰ ἴχνη τοῦ περάσματος των, τίποτε ἄλλο ὅμως ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὸ ἀγαθὸν ὄνομα. Μόνον ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ ἠμπόρεσε, ἀντιμετωπίσασα ἀντιξοότητα καὶ δυσχερείας ὅσας καυμίᾳ ἄλλῃ, νὰ ζήσῃ, νὰ καταβάλλῃ πανισχύρους ἐχθροὺς καὶ ζωντανὴ νὰ ὀδεύῃ πρὸς τὴν αὐρίον, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πάντοτε τῆς ἀνθρωπότητος. Μόνον αὕτη. Φίλοι τὴν ἐξόμνησαν καὶ ἐχθροὶ μέσα εἰς τὰς ὕβρεις των καὶ τὴν κακεντρεχὴ των ἐκστρατείας δὲν ἠμπόρεσαν νὰ μὴ διαδολώσουν τὸ θάμβος των διὰ τὴν δυναμικότητα αὐτὴν πού καταβάλλει κάθε πρόδωλεψιν καὶ πάντα ὑπολογισμόν. Δὲν εἶναι εὐκόλουν εἰς τὸν ἐχθρόν νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἀδιάλειπτον αὐτὸ θαῦμα τῆς ἀνανεώσεως τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῆς ἀκαταβλήτου ζωτικότητός της. Εἰς τοὺς φίλους ὅμως, εἰς τὸν ἀμερόληπτον κριτὴν, εἰς τὸν οὐδέτερον παρατηρητὴν ὄλον αὐτὸ τὸ θαῦμα στηρίζεται εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὴν λατρείαν τῆς πατρίδος, εἰς τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ εἰς ἕνα ἄλλο ἀκόμη στοιχεῖον: εἰς τὴν γεωγραφικὴν θέσιν πού τῆς ἐπιβάλλει νὰ εὐρίσκεται διαρκῶς εἰς τὰς ἐπαλάξεις. Κυρίως ὅμως εἰς τὴν ψυχὴν. Χωρὶς αὐτὴν ἀμβλύνονται αἱ ἄλλαι δυναμικότητες, αἱ ἱκανότητες τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, ὅλα ἐκείνα τὰ στοιχεῖα πού καθιστοῦν ἕνα λαὸν μαχητικόν, σκληροτράχηλον εἰς τὰς ἐθνικὰς του διεκδικήσεις καὶ τὴν ἐθνικὴν του πίστιν. Χωρὶς αὐτὴν δὲν ὑπάρχει τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, πού ὑπῆρξεν ὁ ἀκατάβλητος προμαχὼν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν μακρὰν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους. Ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀκόμη βήματα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ἡ θυσία ὑπῆρξε τὸ κύριον χαρακτηριστικόν της. Ὁ Κόδρος προσωποποιεῖ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας ὀλοκλήρου τῆς φυλῆς, τὴν θέλησιν της νὰ ζήσῃ ἐπὶ οἰαδήποτε δαπάνῃ. Ὁ Πρωτεσίλαος, ὁ μυθολογικὸς Βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, ἀποκρουσταλλώνει ἀκόμη γαλακτρισιτικώτερον τὴν ἀποφασιστικότητα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Πρὶν ἢ ἀκόμη ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Τροίαν ἐγνώριζε τὸν χρησμόν: Ὁ πρῶτος πού θ' ἀπεθόνατο εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Τροίας θ' ἀπέθνησκεν. Ἀδιάφορος τελείως ἐπῆρθε πρῶτος ἀπὸ τὸ πλοῖον του εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ἑκτορα.

Ἀργότερα, ἀπειροὶ ἄλλαι παρόμοιαι θυσίαι διαδελώνουν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Ὁ στρατιώτης τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πού ὅταν εὗρε ὀλίγον νερὸ τὸ ἔφερεν ἐντὸς κράνους εἰς τὸν Ἀρχηγόν του καὶ ὁ Μέγας Ἀλεξάνδρος πού τὸ ἔχουσε διότι δὲν εἶχαν οἱ στρατιῶταί του νὰ πίνουν, καὶ οἱ δύο ἐνσαρκώνουν τὸ πνεῦμα τῆς φυλῆς καὶ ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ Σαμουὴλ εἰς τὸ Κούγκι, ὁ Καμάλης εἰς τὸ Μεσολόγγι, ὁ Παῦλος Μελάς πού ἀφῆκε τὴν εὐμάρειαν τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τὴν

λάμπιν τῶν Ἀθηνῶν διὰ νὰ σκοτωθῇ εἰς τὴν στενάζουσαν Μακεδονίαν, ὅλοι ἐκπροσωποῦν τὸ ἴδιον πνεῦμα τῆς θυσίας εἰς βαθμὸν πού καυμίᾳ ἄλλῃ φυλὴ δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ. Ὅταν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ξένος δημοσιογράφος συλλογίσαι εἰς Ἑλλήνα συνάδελφον νὰ συντελέσῃ διὰ τῆς ἐφημερίδος του ὅπως ἡ Ἑλλάς ὑποχωρήσῃ ἐναντι τῆς πίεσεως ξένης Δυνάμεως, ὁ ξένος ἐπῆρε αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν.

«Ὅχι, συμπαθῶ τὴν πατρίδα σας, ξεύρω πῶς εἶναι μεγάλη, ἀλλ' εἰμὶ Ἕλλην καὶ καυμίᾳ πατρίς δὲν εἶναι λαμπρότερα ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου. Καυμίᾳ δὲν ἔχει τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδικῆς μας, πού μᾶς γεννᾷ ἀναριθμήτους ὑποχρεώσεις. Ἐχετε φάλαγγας πολλὰς, ἔχετε μέσα, ὀλοκαυτώματα ὅμως μόνον ἡ ἰδικὴ μας ἱστορία ἔχει νὰ προβάλῃ. Προσέξτε. Κάποτε ἡ διάθεσις καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς θυσίας εἶναι ὅπλον ἰσχυρότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Μὲ αὐτὸ ἐξήραμε χιλιάδας ἐτῶν. Μὲ αὐτὸ θά ζήσωμεν καὶ τώρα».

Καὶ πράγματι.

Προχθὲς ἕνα ἐπεισόδιον, μὴ ἀνάνδρος πράξις ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαδηλωθῇ ἡ φυλετικὴ καὶ ψυχικὴ ἑλληνικὴ ὑπεροχή. Ἕνα ἑλληνικὸν πολεμικὸν σημασιόστολιστον καὶ ἀνέτοιμον, φυσικὰ, νὰ ὀποδεχθῇ τὸν θρασύδειλον δολοφόνον, ἀπετέλει τὴν τιμητικὴν φρουράν τῆς θρησκευτικῆς τελετῆς πού ξεκινοῦν νὰ παρακολουθήσουν ὀρθόδοξοι ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μία τορπίλλη ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐκτοξευθεῖσα ἀπέστειλεν εἰς τὸν βυθὸν τὸ πλοῖον πού τὸ εἶχε στεφανωμένον ἡ δόξα. Τί θά ἐκαμναι οἱ Ἕλληνες;

Οἱ Ἕλληνες, μὲ σφιγμένα τὰ χεῖλη, μὲ σταθερόν τὸ βλέμμα παρηκολούθησαν τὴν τελετὴν, διότι θέλημα τῆς Παναγίας ἦτο ν' ἀστοχήσουν δύο ἄλλαι τορπίλαι πού θά ἤμποροῦσαν νὰ μεταβάλουν εἰς αἰμόφυρτον πεδῖον τὴν παραλίαν τῆς Τήνου καὶ ὅλοι ὀπουδῆποτε καὶ ἂν ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν γεωγραφικὴν ἑκτασιν πού λέγεται Ἑλλάς, ὀπουδῆποτε τῆς γῆς, ἐτάχθησαν γύρω ἀπὸ τὴν Κυβέραι καὶ τὸν Βασιλέα καὶ ἐπερίμεναν. Μόνον οἱ θρασυδαίμοι, οἱ φαυλοφρόνοι, οἱ ψευδογενναῖοι ξεύρουν γὰ φωνάζουν, νὰ χειρονομοῦν, ἀνίκαναι δι' ἄλλο τίποτε. Οἱ ἀληθινὰ γενναῖοι σιωποῦν, περὶπαροῦν καὶ περιμένουν τὰς διαταγὰς ὑπερήφανοι. Μόνον οἱ ἀληθινὰ γενναῖοι δέχονται τὸν προβάλλοντα κίνδυνον καὶ ἀναφωνοῦν «Πάρων» εἰς τὸ νορὸν προσκλητήριον. Βουὰ ἀποτελοῦν τὰ τηλεγραφήματα πού ἀπηυθύνθησαν εἰς τὸν Ἀρχηγόν πού μὲ σταθερὸ χεῖρ καὶ ἑλληνικὴν ψυχὴν κυβερνᾷ τὸ σκάφος. Βουὰ πού ὅλα μαζί ἐγκλείουν τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ τὸ καθένα χωριστὰ ἀποτελεῖ μίαν ἐκδήλωσιν ἐθνικὴν ἀνυπολογίστου ἀξίας. Μέσα εἰς αὐτὰ διακρίνει κανεὶς τὴν μίαν καὶ ἀπαράμιλλον ἑλληνικὴν ψυχὴν πού γνωρίζεις νὰ μάχεται, νὰ ἐγκαρτερῇ, νὰ λαμβάνῃ τὰς ἀποφάσεις της χωρὶς δισταγμούς, ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰς τρικυμίας καὶ νὰ ἐξέρχεται νικητρία ἀπὸ ἀγῶνα εἰς τὸν ὁποῖον θά ἐκάμπτοντο λαοὶ πού δὲν θά εἶχαν τὰ ἰδικὰ της ἐφόδια.

Κανεὶς δὲν ξεύρει τί τέζεται ἡ ἐπιούσα. Ἕνα ὅμως εἶναι βέβαιον: ὅτι ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι πανέτοιμος, διότι ἔχει ποτίσει τὸ δένδρον τῆς ὑπάρξεώς του μὲ τὸ αἷμα του καὶ διότι ἔχει κατὰ νοῦν πάντοτε τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ:

Καὶ ἐσὺ ἀθάνατη, ἐσὺ θεῖα,
πού δ,τι θέλεις ἠμπορεῖς,
εἰς τὸν κάμπο Ἑλευθερία,
ματωμένη περπατεῖς.

Ἡ ἑλευθερία τῆς Ἑλλάδος ἐκτῆθη μὲ αἷμα, μὲ στερήσεις, μὲ ἀποφασιστικότητα, μὲ τόλμην, διὰ τοῦτο εἶναι καὶ τόσον καλὰ θωρακισμένη.

Χ. Α.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΦΥΛΗ

Ἀλλάζουν ἀληθινὰ οἱ καιροὶ καὶ πολὺ μάλιστα. Τὰ ἐλληνόπουλα δὲν μποροῦν νὰ φανταστοῦν τί θὰ συνέβαινε σὲ μιὰ ἄλλη ἐποχὴ ἂν ξεσποῦσε ἓνα πρωτὶ ἢ μπόμπα τῆς «Ἑλλης». Οἱ δρόμοι θὰ πλημμύριζαν ἀπὸ ἀνθρώπους ἀλλόφρονες, στίς πλατείες θὰ βγαζαν λόγους ἄνθρωποι πού καμμιὰ δὲν θάχαν συνείδησι τῆς πραγματικότητος, τὰ καφενεῖα θὰ βούτιζαν ἀπὸ φωνές, ζητωκραυγές, θόρυβο καὶ ἡ κυβέρνησις θὰ ὤφισατο τὴν πῖσαι πὺδ ὠδήγησε στὰ 1897, σὸν καταστρεπτικὸ πόλεμο, πὺδ τόσο πληρώσαμε ὅχι μόνο ὡς κράτος, ἀλλὰ πρὸ παντὸς σὰν Ἔθνος.

Τί συνέβη σήμερα, μετὰ τὸν ἀναδρο τορπιλλισμό τῆς «Ἑλλης»; Τὸ ἔθνος ἔοφιξε τὰ δόντια καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, μὲ τὸ ἴδιο πατριωτικὸ πνεῦμα ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν κυβέρνησι καὶ περίμεναν. Περίμεναν ὁδηγίες καὶ διαταγές, χωρὶς νὰ συζητοῦν ποῖες θὰ εἶναι. Ὅλοι, στρατιῶτες τῆς Ἑλλάδος, ἐκινητοποίησαν τὶς δυνάμεις τους καὶ στάθηκαν σὲ πυκνές φάλαγγες ἔτοιμοι γιὰ κάθε θυσία, γιὰ κάθε ἔργο πὺδ θ' ἀπαιτοῦσε ἡ Τιμὴ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἀσφάλεια τοῦ Ἔθνους.

Καὶ τώρα μποροῦμε ν' ἀντιμετωπίσουμε τὸ βαθύτερο νόημα τῶν πραγμάτων καὶ ν' ἀποκομίσουμε τὰ συμπεράσματα πὺδ φωτίζουν τὶς πράξεις καὶ τὴν ψυχὴ τῶν λαῶν.

Δυὸ στοιχεῖα εἶναι ἐκεῖνα πὺδ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ δραματικὸ γεγονὸς τῆς Τήνου. Ἡ ἐμπιστοσύνη πρῶτα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν κυβέρνησι τοῦ καὶ δεῦτερο ἡ πολιτικὴ ὠριμότης τοῦ ἐλληνικοῦ Ἔθνους. Ἀν τὰ γεγονότα τοῦ 1897 ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἔξοῦσε ἀκόμη στὰ χρόνια ἐκεῖνα σ' ἓνα ἄκαρπο ρωμαντισμὸ, τὰ σημερινὰ γεγονότα ἀποδεικνύουν ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες ζοῦν στὴν πραγματικότητα, ὅτι ἔχουν πλήρη συνείδησιν τῆς ἀξίας πὺδ ἐγκλείει ἡ πειθαρχία γιὰ ἓνα ἄτομο, μὰ περισσότερο γιὰ ἓνα Ἔθνος. Ἀν στὰ 1821 τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς πειθαρχίας ὤψηρχε στοὺς ἡρωικοὺς πολεμιστάς, πὺδ ἤξεραν ἐν τούτοις νὰ θυσιάωνται, ἡ μετεπαναστατικὴ Ἑλλάς δὲν θὰ ἔφτανε ὡς τὴ Λαμία, ἀλλὰ πολὺ πρὸ πέρα. Ἀν ἐξαιρέση ὅμως κανεὶς δυὸ τρεῖς ἀρχηγούς τοῦ Ἀγῶνα πὺδ ἤξεραν νὰ ὑ-

ποτάσσωνται, ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν τὴ δική τους προσωπικότητα ἀνεβασμένη σ' ἓναν Ὀλυμπο ἀκαμψίας καὶ ἀτομικῶν πεποιθήσεων, πὺδ ὠδηγοῦσαν πολλὰς φορές στὴν καταστροφὴ ὧν ἐκείνων πὺδ μὲ τὸ ἴδιό τους τὸ αἷμα ἐθεμελιῶναν.

Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τοῦ ἀναρχομένου — ἅς τὸ ποῦμε — πατριωτισμοῦ, τὸ βρίσκουμε σ' ἄλλην τὴν μετέπειτα ἱστορίαν τοῦ ἐλληνισμοῦ, στὰ 1854, στὰ 1877, καὶ σὲ διάφορες ἄλλες δραματικὲς στιγμὲς τοῦ Ἔθνους. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πὺδ δὲν βρίσκεται ὁ αὐτοσχέδιος ρήτωρ νὰ βροντοφωνῇ στὴν πλατεία τοῦ Συναγματοῦ: «Τί εἶναι ἀπὸ δῶ ὡς τὴ Φιλίππου-πολι; Μιὰ δρασκειὰ τόπος», ὅπως ἔκαμε στὰ γεγονότα τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ὁ ἀνεύθυνος ἄνθρωπος τοῦ πεζοδρομίου, τοῦ δρόμου καὶ τοῦ καφενεῖου νὰ κατευθύνῃ τὴν ἐλληνικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πὺδ τὰ μυστικὰ τοῦ κράτους δὲν βρίσκονται τὸ ἀντικείμενον τῶν συζητήσεων καὶ τῶν σχολίων. Αὐτὸ, βέβαια, φανερώνει ἓνα ὀργανωμένο κράτος, φανερώνει ὅμως κι' ἓνα λαὸ πὺδ ἐγκατέλειψε τὶς νηπιακὰς ἐκδηλώσεις, τοὺς ρωμαντισμούς καὶ τοὺς ἐπικινδύνους πειραματισμούς, γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰ πράγματα μὲ τὴν ψυχρὴ λογικὴ καὶ μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀσκοπο ἀίσθηματισμὸ.

Πρέπει τὰ ἐλληνόπουλα νὰ προσέ-

ξουν καλὰ τὴν ἐποχὴ πὺδ ζοῦνε καὶ τὰ γεγονότα πὺδ τὴν χαρακτηρίζουν. Αὐτὰ θὰ εἶναι αὐριο ὁ νοῦς, τὸ χέρι καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος, τὸ θεμέλιο καὶ ὁ προμαχῶνας· αὐτὰ θ' ἀναλάβουν τὸ βαρὺ φορτίο, νὰ διατηρήσουν τὴν κληρονομία πὺδ μὲ ποταμὸ αἱμάτων ἐξησφάλισαν οἱ παλαιότερες γενεές, νὰ τὴν αὐξήσουν νὰ τὴν λαμπρύνουν, νὰ τῆς δώσουν τὴν ἀγλὴ πὺδ ταιριάζει στὴν οὐσία πὺδ λέγεται Ἑλληνικὸ Κράτος καὶ στὴν ἰδέαν πὺδ λέγεται ἐλληνικὸς πολιτισμὸς. Τὰ σημερινὰ γεγονότα ἅς τοὺς εἶναι ἓνα παράδειγμα καὶ μιὰ γραμμὴ κατευθύνσεως ἂν ποτὲ ξανάδινε ὁ Θεὸς νὰ ξανάρθουν ὄρες τόσο δύσκολες ὅσο οἱ σημερινές. Ὅς τοὺς εἶναι τὸ ὑπόδειγμα μιᾶς ἡρωικῆς, χωρὶς ἐπιδείξεις, στάσεως, ἐνὸς γενναίφρονος πνεύματος, ἐνὸς ἡρωισμοῦ χωρὶς φαναρισμούς, ἐνὸς ἡρωισμοῦ πὺδ ἔχει μέσα του ὅλα τὰ σπέρματα τῆς θυσίας.

Ὅς τὸ ξέρουν ἀκόμη τὰ Ἑλληνόπουλα: ἓνας τέτοιος ἡρωϊσμὸς ἡμερος, θετικὸς, ἀποφασιστικὸς ἀναδεικνύει τὰ ἄτομα καὶ λαμπρύνει τοὺς λαούς. Ἐνας ἡρωϊσμὸς πὺδ χρειάζεται ἓνα μόνο βλέμμα γιὰ νὰ μεταβληθῇ σὲ φωτεινὸ μετέωρο καὶ νὰ λάμψῃ ὡς τὸν δοῦσον οὐρανὸν.

Μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ποτισμένη σήμερα ἡ ἐλληνικὴ φυλὴ, τίποτα δὲν ἔχει νὰ φοβῇ στὸν ἱστορικὸ καὶ μεγάλο τῆς δρόμο.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

«Θὰ προχωρήσωμεν ἄκαμπτοι καὶ ἀποφασιστικοὶ εἰς τὸν δρόμον πὺδ ἐχαράξαμεν τὴν 4ην Αὐγούστου, ὅχι μόνον μὲ διαρκῶς αὐξουσιν δυνάμειν καὶ πίστιν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν θέλησιν νὰ κόψωμεν πᾶσαν ἀνευλαθὴ χεῖρα, ἡ ὁποία θὰ ἐτόλμα καὶ νὰ θίξῃ ἀπλῶς τὸ ἔργον πὺδ χαρίζει καθημερινῶς καὶ περισσότερον τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΧΡΑΝΗΜΑΙ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀγαπητοί μου Φίλοι,

Στὴν ἄκρῃ τῆς ἀμμουδιάς, ἐκεῖ πού τὸ Ἑλληνικὸ δάσος κατεβαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ βουνό γιὰ νὰ χαρῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν Ἑλληνικὴ θάλασσα, καὶ τὰ δέντρα του, σιγοτραγουδώντας, βουτοῦν μὲ χαρὰ τὰ πόδια τους στὰ νερά της καὶ καθρεφτίζουν σ' αὐτὰ μὲ περηφάνεια τὴν κομψότητα καὶ τὴν ὀμορφιά τους — ἐκεῖ καθόμουν μιά ἀπ' αὐτὲς τίς μέρες καὶ παρακολουθοῦσα τὴν κίνησι τοῦ κόσμου πού ἔκανε τὸ θαλάσσιο μπάνιο του.

Πλήθος κόσμου: ἄντρες καὶ γυναῖκες ὅλων τῶν ἡλικιών, νέοι, παιδιά. Ὅλοι ὅμως ἔμεναν συγκεντρωμένοι, στριγμωμένοι ἐκεῖ κοντά, στὸ ἴδιο κομμάτι τῆς θάλασσας, ἕνα κομμάτι θολό, μουντό, γεμάτο ἀπὸ φύκια. Λίγο πρὶν μέσα ἕνα μεγάλο ὄρθιο σίδερο, πού ἔξειχε ἀπὸ τὴ θάλασσα, μὲ μιά πινακίδα στὴν ἀκρῇ, ἔδειχνε πού σταματοῦσαν τὰ ρηχὰ καὶ ἀπὸ πού ἀρχίζουν τὰ βαθειὰ νερά. Καὶ ὅλοι ἔμεναν ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὸ σίδερο, σάν νὰ εἶχε ἡ πινακίδα ἐκεῖνη μιά φοβερὴ ἀπαγόρευσι, σάν νὰ ἦταν παρακάτω ἡ θάλασσα μιά περιοχὴ μολυσμένη, δηλητηριασμένη, πού ἔπρεπε κανεὶς νὰ τὴν ἀποφεύγῃ μὲ φόβο καὶ μὲ τρόμο!

Μιά κυρία, καθισμένη λίγο πρὶν πέρα ἀπὸ μένα, παρακολουθοῦσε μὲ φανερὴ ἀνησυχία ἕναν νεαρό — τὸν γιό της, φαίνεται — πού ὑποτίθεται πὼς ἔκανε τὸ μπάνιο του λίγο παρακάτω. «Πρόσεχε, Κωστάκη!» τοῦ φώναζε διαρκῶς. «Ὅχι πρὶν μέσα κι' εἶναι βαθειὰ! Πρόσεχε! Μὴ βουτιάς, θὰ κτυπήσῃς!» Κι' ὁ νέος στεκόταν ἐκεῖ ὄρθιος, μὲ τὸ νερό ὡς τὴ μέση του, ἀναποφάσιστος, ἀνήμερος, φοβισμένος, ρισκινδυνεύοντας μόνο κάπου — κάπου νὰ κάθεται λιγάκι, γιὰ νὰ τὸν φάνῃ τὸ νερό ὡς τὸ στήθος!

Λίγο παρακάτω ἕνας ἄλλος προσπαθοῦσε νὰ μάθῃ τὸν σύντροφό του κολύμπι. Τὸν συμβούλευε πὼς νὰ ἐκπλῶσῃ τὸ κορμί του ἐλεύθερα, ἔβαζε τὰ χέρια του κάτω ἀπὸ τὴ μέση του γιὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, τοῦ παράγγελε πὼς νὰ κρατῇ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. «Μὴ φοβάσαι», τοῦ ἔλεγε, «Δὲ βουλιάζεις» τί φοβάσαι ἀφοῦ πατώνεις;» Μὰ πού ν' ἀκούσῃ ἐκεῖνος! Ἐκανε πὼς θ' ἐκπλῶσῃ τὸ κορμί του, ἀλλὰ μὲ τόσο ἀδέξιες καὶ φοβισμένες κινήσεις, πού βουλιάζε στὸ νερό καὶ πεταγόταν μὲ μιάς ἀπότομα, ἔντρομος καὶ βλοσυρός, σάν νὰ εἶχε διατρέξῃ τὸν ἔσχατο τῶν κινδύνων! Καὶ σταματώντας κάθε προσπάθεια, ἔξακολουθοῦσε, ὅπως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι γύρω του, νὰ χτυπᾷ μὲ τὰ χέρια τὰ θολὰ ρηχὰ νερά, σάν τάχα νὰ κολυμποῦσε, μὲ κινήσεις σπασμωδικὰς κι' ἀχαρές!

Μόνο λίγοι... τολμηροὶ περνοῦσαν τὸ σίδερο κι' ἐπὶ γαῖαν ἐκεῖ πού διάπλατα κι' ἐγκάρδια ἀνοίγε ἡ ἀγκαλιά τῆς θάλασσας. Καθαρὰ καὶ διαυγὴ τὰ ὀλογάλανα νερά της, ὅσο βαθειὰ κι' ἂν ἦταν, εἶχαν τόση διαφάνεια, πού ἔβλεπες στὸν βυθὸ τὴν ἴδια τὴν καρδιά τῆς θάλασσας, ζωντανὴ καὶ πάλλουσα. Κι' ἡ θεία μορφή της, πού γελοστὴ καὶ χαρούμενη καθρέφτιζε τὸν πεντακάθαρο κι' ὑπερλαμπρὸ Ἑλληνικὸ οὐρανό, σκόρπιζε γύρω τὸ πανεύμορφο χαμόγελό της καὶ χάριζε τὴ ζωογόνο πνοή της.

Οἱ λίγοι ἐκεῖνοι νέοι, πού εἶχαν ξανοιχτῇ στὰ βαθειὰ νερά καὶ κολυμποῦσαν γερά καὶ δυνατὰ, αὐτοὶ καὶ μόνοι εἶχαν συναντήσῃ κι' εἶχαν νοιώσει τὴν ἀληθινὴ ψυχὴ τῆς θάλασσάς μας. Κι' ὅταν σὲ λίγο βγῆκαν στὴν ἀμμουδιά καὶ στάθηκαν στὸν ἥλιο, καὶ τὰ καλοδεμένα καὶ ρωμαλέα κορμιά τους δέχτηκαν τίς ζεστὲς χρυσὲς ἀκτίνες του, φάνταζαν σάν ὥραϊα μπρούντζινα ἀγάλματα πού εἶχαν ἀναδυθῇ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ θάλασσα, σφουρηλατημένα στὰ αἰώνια ἐργαστήρια τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ἀθάνατου θεοῦ πού συμβολίζει τὴ θεϊκὴ τῆς δύναμι.

Ἀγαπητοί μου Φίλοι. Γνωρίστε, ἀγαπήστε, ἐπικοινωνήστε στενὰ καὶ βαθειὰ μὲ τὴ θάλασσά μας, τὸ ὠραιότερο καὶ πολυτιμότερο στοιχεῖο τῆς Γῆς μας, τῆς Ἱστορίας μας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ μας. Ἡ Ὄργανωσίς μας, μὲ τὰ ναυτικά της κέντρα, μὲ τὰ στρατόπεδά της, μὲ τίς ἐκδρομὲς της σὰς ὀδηγεῖ σ' αὐτήν. Ἀκολουθεῖτε τὴν σάν ἀληθινὰ Ἑλληνόπουλα.

Μὲ δὴλ μου τὴν ἀγάπῃ
Μελῆς Νικολαΐδης

Εἰς τὸν εορταζόντα
ΚΥΒΕΡΝ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ

Αἱ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Φάλαγγες τῆς Ὄργανώσεως ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς εορτῆς τοῦ ἡγήτορος καὶ ἐμπυχωτοῦ τῶν ὤψηλων ἐπιδιώξεων τῆς Ε.Ο.Ν. ὡς τὰς ἐχάραξεν ὁ Ἀρχηγός, πρωτεργάτου καὶ ἀγωνιστοῦ ἐνθουσιώδους τῆς θετικωτέρας ἐμπειδώσεως τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, εὐχονται ἔτι πολλὰ.

Η Ε.Ο.Ν. ΣΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΦΛΩΡΙΝΗΣ

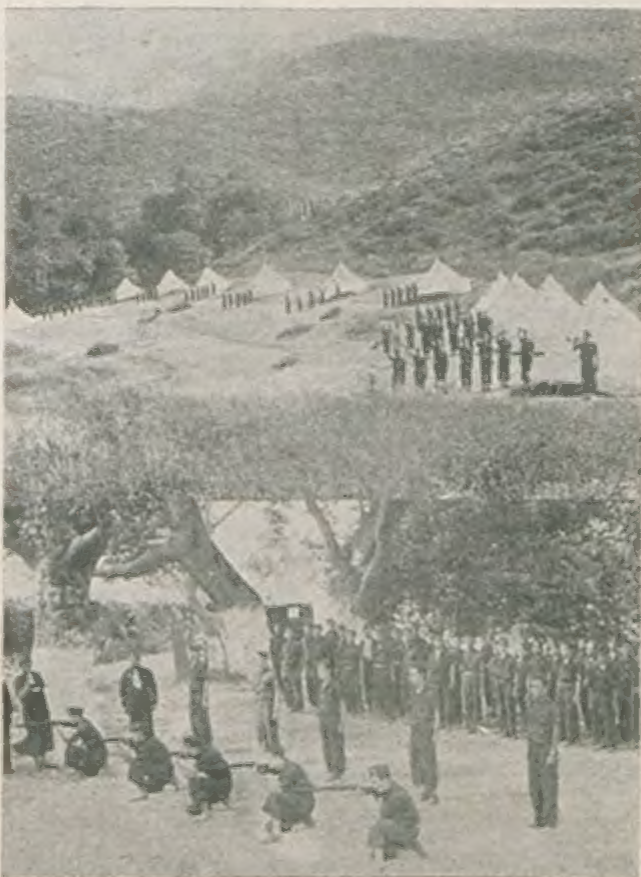
Ἡ ἐπίσκεψις καὶ ἡ φιλοξενία τῶν Φαλαγγιτῶν Φλωρίνης εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης εἰς Φανερωμένην καὶ τῶν Φαλαγγιστῶν Φλωρίνης εἰς τὸ στρατόπεδον Π. Δ. Θηλέων Πρωτευούσης εἰς Ζούμπερι προσθέτει μίαν ἐπὶ πλέον ἐμπρακτὸν ἐκδήλωσιν εἰς τὰς τόσας ἄλλας τῆς βαθείας πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ὁργανώσεώς μας. Ἡ ἐγκάρδιος ὑποδοχὴ, ἡ θερμὴ φιλοξενία καὶ αἱ ἐν γένει ἀδελφικαὶ περιποιήσεις, τὰς ὁποίας οἱ Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίσσαι Πρωτευούσης ἐπεδαψίλευσαν εἰς τοὺς συναγωνιστάς των Φλωρίνης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀνυπόκριτος χαρὰ, ἡ ἱκανοποίησις καὶ ὁ ἐνθουσιασμός, διὰ τῶν ὁποίων οἱ τῆς Φλωρίνης ἀπεκρίθησαν εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν συναγωνιστῶν των Πειραιῶς ἀποκαλύπτουν ἐναργῶς, τὸν συνδετικὸν δεσμόν, ὁ ὁποῖος ἐνώνει καὶ συνδέει ἀρρήκτως τὰς καρδίας τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ὁργανώσεώς μας. Εἶναι ὁ ὠραιότερος, ὁ ὑψηλότερος καὶ στερεώτερος δεσμός — τῶν ἀνωτέρων πατριωτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἰδανικῶν τῆς 4ης Αὐγοῦστου, τὰ ὁποῖα, ὑπὸ τὴν ζωογόνον καὶ θερμοφυγὸν πνοὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἡ Ἐθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας διδάσκει, καλλιεργεῖ καὶ ἀσκεῖ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος.

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἐξακολουθεῖ μὲ μεγάλῃν ἐπιτυχίαν καὶ μέσα σὲ θερμὰς ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ στοργῆς ἐκ μέρους τοῦ Λαοῦ τὸ ἐκπαιδευτικὸν ταξίδι τῶν ναυτοφαλλγγιτῶν μὲ τὸ Ἰστιοφόρον « Ἰκαρος ». Ἐκ παραλλήλου συνεχίζεται ζωηροτάτῃ ἡ κίνησις εἰς τὰ διάφορα κατὰ τόπους ναυτικά κέντρα τῆς Ε.Ο.Ν., ὅπου καὶ διεξάγονται συστηματικῶς καταλλήλα ναυτικά ἀγωνίσματα καὶ ἀσκήσεις. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἡ Ὁργάνωσις μας δὲν φέρει ἀπλῶς εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν τὰ μέλη τῆς μὲ τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ δημιουργεῖ ταύτοχρῶν, μὲ τὴν συνεχῇ ἐπικοινωνίαν καὶ μὲ τὴν ἀσκήσιν, μεγαλυτέρους καὶ στενωτέρους τοὺς δεσμούς τῆς πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ὕδρον στοιχείον, πού ὤηρξε ὄχι μόνον μίαν ἀπὸ τὰς ὀρασιότατας μοσῶς τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκ τῶν κυριωτέρων παραγόντων τῆς δόξης τῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς.

Τὰ θλιβερά γεγονότα τῆς Τήνου ἔδωκαν ἄλλη μιὰ φορά τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ συναισθήματα τῆς προσηλώσεώς του πρὸς τὴν αἰωνίαν Πατρίδα, ἡ ἰδέα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν Ἑλληνικῶν ἀρετῶν. Ὅταν μάλιστα συμβαίῃ νὰ κυκλοῦται ἀπὸ κινδύνους, ἡ ἔννοια τοῦ ἠθικοῦ περιεχομένου τῆς γίνεται ἀκόμη βαθύτερη καὶ στὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ κυριαρχεῖ τὸ αἶσθημα τῆς ὑψίστης θυσίας. Καὶ εἰδομεν τὰς ἡμέρας αὐτάς τοῦ πένθους καὶ τῶν ἀνησυχιῶν τὴν στρατευμένην εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Ἑλληνικὴν Νεότητα νὰ ὀψώνῃ τὴν κεφαλὴν, γεμάτῃ θυμὸν καὶ μένος καὶ ὀργήν, ἀλλὰ καὶ πειθαρχίαν καὶ ἀποφασιστικότητά, νὰ προσφέρῃ ἑαυτὴν ὀλοκληρὸν εἰς τὸ κρῆνον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἐκάλεῖ ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγός. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως. Ἡ Ε.Ο.Ν., καλλιεργοῦσα μὲ ἀσκήσιν τὴν συνείδησιν τῆς θυσίας καὶ τῆς ἑθνικῆς ὑπερφηανείας στὴν ψυχὴ τῶν ὑπ' αὐτὴν νέων, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὅταν παραστῇ ἡ ὥρα θὰ ἠνηθῇ πρωτοπόρος εἰς τὰς θυσίας, εἰς ὁποιοδήποτε ἐπίπεδον καὶ ἀν τῆς ζητηθούν, μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ ὑπερφηανείαν.

ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἄνω: Μία ἀποψις τοῦ Στρατοπέδου τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀγίου Συμεών. Κάτω: Οἱ Φαλαγγίται τοῦ Στρατοπέδου κατὰ τὴν ὥραν πού ἀσκοῦνται εἰς τὴν σκοποβολήν.

ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ

Ἀσχετῶς πρὸς τὰ τακτικά καὶ μεθοδικὰ μαθήματα καὶ ἀσκήσεις ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ὀγεινῆς, πού διδάσκονται οἱ Φαλαγγίται καὶ ἰδίως αἱ Φαλαγγίσσαι καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡ Περιφ. Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης εἶχε τὴν φετιμὴν πρωτοβουλίαν νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐν ἄλλο χρησιμώτατον μέτρον, τὸν ἐκ περιστοπῆς ἐπιστημονικὸν καταρτισμὸν καταλλήλων Φαλαγγιστῶν ὡς Νοσοκόμων. Ἡδὲ ἑκατὸν Φαλαγγίτισσαι — μαθήτριά λαμβάνουν εἰδικὰ μαθήματα καὶ ἀσχοῦνται συστηματικῶς εἰς τὰ ἐδῶ Νοσοκομεία, ὥστε, κατόπιν ἐξετάσεων, νὰ λάβουν συντόμως ἐπίσημον πτυχίον Νοσοκόμου. Εἶναι περιττὸν βεβαίαν νὰ τονώμεν τὴν σημασίαν τοῦ μέτρου τούτου. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ἀπλῶς ὅτι, ἐκτὸς τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἐφοδιασμοῦ τῶν Φαλαγγιστῶν δι' ἐνδεχομένας ἀνάγκας τῆς ζωῆς, ἐκτὸς ἀκόμη τῆς κοινωνικῆς χρησιμότητος καὶ ὠφελείας ἐκ τῆς παρουσίας αὐθῶν καὶ προθύμων ἐπιστημονικῶν νοσοκόμων ἐν τῇ οἰκονομίᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ, αἱ νεαραὶ αὗται νοσοκόμοι, αἱ ὁποῖαι, μαζί μὲ τὴν νοσοκομειακὴν κατάρτισίν των, εἶναι ἐμπροσθέντι καὶ ἐμψυχωμέναι ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα ἔθικα ἰδανικά, θὰ εἶναι ἀσφαλὲς εἰς θέσιν νὰ προσφέρουν θετικωτάτας καὶ πολυτίμους υπηρεσίας καὶ εἰς τὴν Πατρίδα, ἐάν παραστῇ ἀνάγκη νὰ τὰς χρησιμοποιοῦν εἰς στιγμὰς ἐθνικῆς ἀμύνης.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Εἰς δώδεκα πόλεις τῆς Ἑλλάδος διεξήχθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς ναυτικοὶ ἀγῶνες ἀπὸ τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ὁργανώσεώς μας. Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὰς Πάτρας, τὸν Βόλον, τὰ Χανιά καὶ τὸν Ἅγιον Νικόλαον τῆς Κρήτης, τὴν Ἀλεξανδρούπολιν, τὴν Καστορίαν καὶ τὴν Κασάλα, τὴν Χαλκίδα καὶ τὴν Στυλίδαν, τὸ Κατάκωλον Ἠλείας, τὸ Τηγαὶ τῆς Σάμου — εἰς ὅλα δηλαδὴ τὰ σημεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀρίζοντος, εἰς ὅλα τὰ σημεῖα πού ἡ Ἑλληνικὴ θάλασσα ἀγκυλοῦται καὶ ὠθεῖται τὴν Ἑλληνικὴν γῆν. Χαιρετίζομεν μὲ ἰδιαίτην χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν τὴν εὐρείαν καὶ πολυμερῆ αὐτὴν ἐκδήλωσιν τοῦ παλαιοῦ καὶ γνωρίμου εἰς τὴν Ἑλλάδα πνεύματος ἀγάπης, ἐπικοινωνίας καὶ ἐξουκρίσεως μὲ τὴν θάλασσαν, πού ἡ Ε.Ο.Ν. ἐκποιεῖ καὶ καλλιεργεῖ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μελῶν τῆς. Τὸ εἴποιεν καὶ ἄλλοτε μίαν ἐκ τῶν κυριωτέρων πηγῶν τῆς ὀικῆς καὶ πνευματικῆς ἀκμῆς τοῦ ἔθνους καὶ πρὸς στοργικώτερον λίκνον τοῦ πολιτισμοῦ μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ ν' ἀναδραστηθῶμεν εἰς αὐτὴν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀδελφῶν τοῦ ἔθνους, ὅπῃ τὴν πνοὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς 4ης Αὐγοῦστου, ἀναγεννίεται ὁ λαὸς καὶ ἀνακαίεται ν' ἀναδημιουργήσῃ τὸν ὅλικόν καὶ πνευματικὸν πολιτισμὸν τοῦ.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Τὰ σύμβολα τῆς ἀκραϊότητος τῆς Ἑλλάδος: Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγός.

Ἡ τελευταία: Ἀπὸ μίαν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς κατασκήνωσιν Φαλαγγιστῶν.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΗΡΩΟΣ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο 12^{ΕΤΗΣ} ΛΟΧΙΑΣ

[Θα θυμούνται οι αναγνώστες μας ένα μου σημείωμα για το δωδεκαετή λοχία, το Γεράσιμο Ραυτόπουλο, από την Κεφαλληνία, που τότε δρᾶσι σημείωσε στους Βαλκανικούς πολέμους. Και γράφαμε τότε πως δεν μπορούσαμε να πληροφορηθούμε τίποτα για τη δράσι αυτού του παιδιού, που μετά το κλείσιμο της Ειρήνης γράφτηκε με δαπάνες της 'Επιτροπής Περιθαλψέως στο Λύκειο Ταβουλάρη για να μορφωθῇ καὶ νὰ μὴ κατόπιν στη Σχολὴ Εὐελπίδων ἀπ' ὅπου θὰ ἀκολουθοῦσε τὸ στρατιωτικὸ στάδιο, πού μὲ τόσο ἀρίστους οἰωνοὺς εἶχε ἀρχίσει στὰ 12 μόλις χρόνια του!]

Ἐδῶ τελείωναν οἱ πληροφορίες μας στὸ προηγούμενόν μας σημείωμα. Μὰ ὁ συναγωνιστὴς Χαρίλαος Μπαζίκης, ἕνας καλὸς Κεφαλληνίτης, ἀκολουθώντας κι' αὐτὸς τὴ μοίρα ὅλων τῶν συμπατριωτῶν του πού ἐγκαταλείπουν τὴν πετρώδη νῆσο τους γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν ἄλλου, μὰς ἔγραψε ἀπὸ τὸ Κογγύλιον τῆς Σιντικής γιὰ τὴν ἐξέλιξι τοῦ ἐξαδέλφου του Γεράσιμου Ραυτοπούλου καὶ μὰς ἔδωσε σὲ ἐπασφὴ μὲ τὸν πατέρα του, τὸν Δημοσθένη Ραυτόπουλο, πού εἶναι ἐγκατεστημένος ἀπὸ χρόνια στὸν Πειραιᾶ. Ὁ κ. Ραυτόπουλος, πατέρας, ἦλθε στὰ γραφεῖα μας καὶ μὰς ἔδωσε τίς πληροφορίες πού ζητούσαμε. Τὸ παρακάτω σημείωμα ἔρχεται σὰν συμπλήρωσις, νὰ ποῦμε, τοῦ προηγούμενου καὶ τὸ παραθέτουμε ἀκριβῶς γιὰ νὰ δείξουμε τί μπορεί νὰ προσφέρουν τὰ παιδιά τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος, ἂν ἡ πατρίδα μας ἐξαναγκάζονταν νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἱερῶν: Γιατί εἴπαμε τόσες φορές: Ἡ Ἑλλὰς ὅπως διεκίνησε ὁ Ἀρχηγὸς θὰ ὑπερσπύσῃ τὴν Ἑθνικὴ τῆς τιμῇ, ἂν ἤθελε ποτὲ προσβληθῇ. Γιατί ἐπιθυμῇ τὴν Εἰρήνην, ἀλλ' Εἰρήνην ἐντιμον, πού δὲν θὰ σημαίῃ οὔτε καὶ κατὰ κεραίαν μείωσιν τῆς Ἑθνικῆς τῆς ἀνιερτησίας καὶ ἀκεραιότητος].

Ὁ μικρὸς Γεράσιμος Ραυτόπουλος ζοῦσε ὁμορφα στὸ Λύκειο τοῦ Ταβουλάρη. Ἐκ φύσεως εὐφυής, ἦταν καλὸς μαθητὴς. Οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἀγάπησαν καὶ τὸν θαύμαζαν. Τὸν ἔδλεπαν σὰν κάτι τὸ ὑπερφυσικό, σὰν κάτι πού χρειάζεται τὸν ἀπόλυτο σεβασμό. . . . Καὶ ζοῦσε πραγματικὰ εὐτυχισμένος στὰ μαθητικὰ θρανία κοντὰ σὲ δασκάλους πού τὸν ἀγαποῦσαν καὶ σὲ συμμαθητὰς πού τὸν ἐλάτρευαν! . . .

Μὰ ὁ Γεράσιμος πνιγόταν στὰ μαθητικὰ θρανία! Οἱ εἰδήσεις γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἡπειρωτικοῦ λαοῦ δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀφήσουν ἀσυγκίνητο τὸν νεαρόν τρόφιμο τοῦ Λυκείου. . . . Κάθε εἰδήσις γιὰ κάθε ἑλληνικὴ προσπάθεια τοῦ προκαλοῦσε τὸν ἐνθουσιασμό καὶ διψοῦσε γιὰ ἀμεση δρᾶσι, δρᾶσι πού κι' αὐτὸς νὰ μετέχη. . . . Τὰ μαθήματα τοῦ εἶχαν γίνεи ἀδιάφορα. Καὶ μιὰ ὥραία βραδυὰ ὁ Γεράσιμος δὲν ἐμφανίστηκε στὸ οἰκοτροφεῖο. . . . Τὸ εἶχε σκάσει ἀπὸ τὸ Λύκειο.

Τὸν ἀναζήτησαν παντοῦ. Στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του στὸν Πειραιᾶ καὶ σὲ διάφορα ἄλλα μέρη, πού θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι θὰ βρισκόταν. . . . "Ἀδικοὶ οἱ κόποι τῶν ἀναζητήσεων. Ὁ νεαρὸς Γεράσιμος Ραυτόπουλος εἶχε ἐξαφανισθῇ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἕγνη του. . . . Ἡ ἀστυνομία εἶχε ἐξαντλήσει κάθε προσπάθεια, μὰ τοῦ κά-

κου! Καμμιά ἐνδείξις γιὰ τὴν τύχη του. Ἀλλὰ τί νὰ εἶχε γίνεи αὐτὸ τὸ παιδί; Μὴν ἀνοίξε ἡ γῆ καὶ τὸ κατὰ πτε;

"Ὅχι βέβαια!

"Ὅπως θὰ ἀντιλαμβάνονται οἱ ἀναγνώστες μας ὁ μικρὸς μας ἥρωας δὲν μπορούσε νὰ ἀκούῃ τὴ γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικὸ καὶ ἄλλοι νὰ πο-

Ὁ Γεράσιμος Ραυτόπουλος
λοχίας τῶν Βαλκανικῶν πολέμων

λεμοῦνε γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία! Ἡ Ἑλλὰς γι' αὐτὸν ἦταν τὸ μεγαλύτερο ἱδανικό! . . . Ὑπὲράνω ὅλων.

— Δὲν θὰ ἤθελα, ἐμπιστευόταν στοὺς συμμαθητὰς του, νὰ πάρω τὰ γαλόνια μὲ τὰ γράμματα. Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὰ πάρω μὲ τὸ τουφέκι. . . . στὸ πεδίο τῶν μαχῶν.

Καὶ πραγματικὰ ξεκρέμασε τὸ τουφέκι του, ξαναφόρεσε τὴ στολὴ τοῦ λοχίου, ἐγκατέλειψε τὰ μαθητικὰ θρανία καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἡπειρο πολεμιστὴς μεγάλος καὶ τρανός. Ἡ γενναϊότης του ἦταν παραδειγματικὴ καὶ οἱ ἀνώτεροι τοῦ χάρισαν κι' ἄλλο γαλόνι. . . . Ὁ Γεράσιμος Ραυτόπουλος εἶχε γίνεи ἐπιλοχίας! . . . Ἐπιλοχίας 13 - 14 χρονῶν παιδί! . . . Ἦταν τὸ καμάρι τῶν συναγωνιστῶν του!

Μὰ οἱ ἀγῶνες σταμάτησαν καὶ ὁ Ραυτόπουλος ξαναγυρίζει στὴν Ἀθήνα, πού τὸν θεωροῦσε χαμένο, γιατί

πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι φοβούμενος μήπως τὸν «ἀνακαλέσουν» δὲν ἔδινε στοὺς δικούς του καὶ στὸ Λύκειο σημεία ζωῆς. Καὶ ξαναρχίζει πάλι τὰ μαθήματά του στὸ Λύκειο!

Μὰ τὰ παγκόσμια γεγονότα τοῦ ἀποσποῦν καὶ πάλι τὴν προσοχή! . . .

Ὁ νεαρὸς λοχίας — τὸ γαλόνι πού πῆρε στὴν αὐτόνομο Ἡπειρο δὲν τοῦ ἀναγνωρίσθηκε — παρατάει καὶ πάλι τὰ μαθητικὰ θρανία καὶ ξαναπάει στὸν πόλεμο γιὰ νὰ πολεμήσῃ στὴν Μακεδονία! . . . Πολεμáει μὲ ἀληθινὸ πατριωτισμό. Σὲ μιὰ ἀπὸ τίς μάχες ὁ Γεράσιμος Ραυτόπουλος τραυματίζεται, μὰ καὶ τραυματίας πολεμáει. Πολεμáει μὲ ἀνδρεία πού τὴν θαυμάζουν ὅλοι. Ἡ φιλοπατρία του, ἡ γενναϊότης του εἶναι ὑπόδειγμα καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους ἀκόμη.

Ἔτσι ἦλθε ὁ χειμῶνας τοῦ 1918 καὶ μιὰ μέρα ὁ ἔφηβος πιά Γεράσιμος Ραυτόπουλος μεταφέρθηκε με βαρὺ πυρετὸ στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο Θεσσαλονίκης! . . . Ἡ ἰσπανικὴ γρίπη πού εἶχε τότε θερίσει κόσμον καὶ κοσμάκη θέρισε καὶ τὸν ἄτυχο Ραυτόπουλο. Ἡ τύχη τοῦ φάνηκε σκληρὴ! . . . Φιλοδοξοῦσε νὰ πεθάνῃ μαχόμενος ὑπὲρ τῆς Πατρίδος στὸ πεδίο τῆς Ἑθνικῆς τιμῆς. Πέθανε σ' ἓνα κρεβάτι τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου κτυπημένος ἀπὸ τὰ μικρὸβια τῆς ἰσπανικῆς γρίπης. Τὸ γλωμὸ παλληκάρι τῶν βαλκανικῶν πολέμων, τῶν Ἡπειρωτικῶν ἀγῶνων, τῶν Μακεδονικῶν πολέμων, εἶχε διαφυλαχθῇ ἀπὸ τίς σφαῖρες τῶν ἐχθρῶν καὶ ὑπέκυψε στὴν ἀρρώστεια. . .

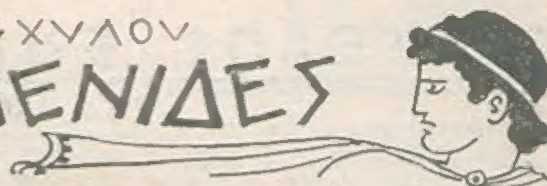
Τοῦ γίνηκε μιὰ καλὴ κηδεῖα! . .

Τὸ τέλος του ἦταν ἄδοξο! . . . Μὰ ἡ ἱστορία του ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἡρωϊσμούς: Ὁ Γεράσιμος Ραυτόπουλος, εἶναι ἕνας ἥρωας. Κι' ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία θὰ τὸν ἔχη παράδειγμα! . . . Ναί! Ἄς κοιμᾶται ὁ μικρὸς ἥρωας ἥρωας τὸν αἰώνιο ὕπνῳ του. . . . Ἄν κάποτε χρειασθῇ, οἱ σημερινοὶ μας νέοι θὰ ἀναδειχθοῦν ἀντάξιοί του. Ἡ Ἑλληνικὴ νεότης εἶναι ἐν ἐπιφυλακῇ. Καὶ ἀν στὰ 1912 — 1918 ἐμφανίστηκε ἕνας μικρὸς ἥρωας, ἡ Ἑλλὰς τοῦ 1940 καὶ πέρα θὰ ἔχη νὰ ἐπιδείξῃ πολλοὺς! . . . Ἡ Ἑλλὰς στηρίζεται στὴν πίστι, στὴν ἀφοσίωσι, στὴν αὐταπάρνησι τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, πού στὸ νεῦμα τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ θὰ χάριση στὴν Ἑλληνικὴ ἱστορία νέες σελίδες θριάμβων καὶ δόξης.

Ἄγγ. Μεταξᾶς

ΔΙΣΧΥΛΟΝ ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ

2. (Συνέχεια)

Ἐσὶ νὰ φύγῃς ὁμως, μὴ λιγοκαρδίσῃς, εἰ θὰ σὲ κυνηγήσουν δίχως νὰ σὲ βλάψουν σὲ στρατες μακρινὰς καὶ χιλιοπατημένες πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ πέρα ἀπ' τὰ νη-
[ισιά της]

κι' ὅταν στῇς Ἀθῆνας τὴν πολιτείαν θὰ φτάσῃς κάθιστο στὸ βωμὸ παρακαλεστικά ἀφοῦ ἀγκαλιάσῃς τὸ παμπάλαιο τ' ἀγαλμά-
[της]

Κριτές καὶ λόγια ἐκεῖ μαλαχτικά θὰ βροῦμε καὶ τρόπο ἀπὸ τὰ βάσανα νὰ λυτρωθῇς. Τὶ ἐγὼ τὴ μάνα σου νὰ σφάξῃς σ' ἔχω σπώ-
[ξει].

Ὁ Ὁρέστης μὲ τὰ λόγια τοῦτα τοῦ Θεοῦ, ποῦ τοῦ δείχνουν ποῖος εἶναι ὁ δρόμος τῆς σωτηρίας, σ' αὐτὴ τῇ σιγῇ ἀκριβῶς ποῦ νομίζει πὼς εἶναι χαμένος, παίρνει θάρρος καὶ κάνει σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόδειξί του.

Εἶναι ἀλήθεια γύρω ἀπὸ τὸ βωμὸ, ὅπως εἶπε καὶ πρὶν ἡ Πυθία, οἱ Ἐρινύες ποῦ τὸν κυνηγοῦν, ἔχουν σπημένο σφιχτὸ καρτέρι μὰ ὁ Ἀπόλλων, γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴ φυγὴ τοῦ προστατευομένου του, τίς ἔχει ἀποκοιμῖσαι. Ἔτσι περνᾷ ἀνάμεσά τους ἀκροπατώντας προσεχτικά καὶ μιά φορά ποῦ βγῇκε ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ πῆρε τὸ δρόμο ποῦ φέρνει πρὸς τὴν Ἀθῆνα, δὲν κοιτάζει πιά οὔτε πίσω του, μὰ τρέχει ὅσο μπορεῖ γρηγορώ-
[τερα] ἢ ἐλπίδα τοῦ φτερώνει τὰ πόδια, γιὰ τὶ τὰ λόγια καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ποῦ τὸν νοιάζεται εἶναι δίχως ἄλλο μιά ἐγγύηση.

Χάνεται, σβύνει στὸν ἀέρα, θαρρεῖς, καὶ τὸ φωτεινὸ δράμα τοῦ Θεοῦ κι' ἔτσι στὸ ναὸ μέσα ἀπομένουν μονάχα οἱ Ἐρινύες. Δὲν ἀκούει κανεὶς γιὰ λίγες στιγμὲς παρὰ μονάχα τὸ φριχτὸ ρουχαλιτὸ τους καὶ κατὰ ἀναρ-
[θρες] κραυγὰς ποῦ ἀφίουν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ὅμοια σὰν τὰ σκυλιὰ ποῦ μέσα στὸν ἀνήσυχον ὕπνον τους δνει-
[ρεύονται] κυνῇγὶ καὶ γαυγίζου.

Μὰ τί εἶναι ἡ σκιά ποῦ πυκνώνει σιγὰ καὶ δένεται καὶ παίρνει σχῆμα ἀνθρώπινον; Δὲν εἶναι ἡ βασίλισσα Κλυταίμηστρα; Ὁλοένα καὶ ξεχωρίζε καλλίτερα μέσα στὸ λιγοστό φῶς. Τὶ ἀδύνατη, τί ὥχρη, τί θλίψη ἀπόκο-
[σμη] εἶναι χαραγμένη στὸ πρόσωπό της! Ἐρχεται κάτω ἀπὸ τὸν ἀρα-
[χνιασμένο] Ἀδῃ.

Προχωρεῖ, στέκεται ἐκεῖ ἀκριβῶς ποῦ πρὶν καθόταν ὁ Ὁρέστης, ρίχνει μιά ματιά ὀλόγυρα στὶς κοιμώμενες Ἐρινύες καὶ κουνάει τὸ κεφάλι της μὲ ἀπογοήτευση... Μιλεῖ ἀργὰ τονί-
[ζοντας] κάθε λέξη ἢ φωνὴ της σέρνε-
[ται] μέσα στὴ σιωπὴ μουντῇ, μ' ἓνα τό-
[νο] παράξενο. Τὴν ἀκούει κανεὶς κι' ἀνατριχιάζει.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Μπορεῖτε καὶ κοιμάστε, ὦ μένα, ποιά σας χρεῖα
Μὰ ἐγὼ ἀπὸ σὰς ἀτιμασμένη καθὼς εἰμαι
στὸν Ἀδῃ ὀλοῦθε καταφρόνησιν μὲ ζῶντι
πὼς σκώτωσα καὶ τιποτένια τριγυρίζω.
Κι' ἄς ἔχω πάθει φοβερά ἀπὸ τοὺς δικούς μου!
Κανεὶς γιὰ χάρι μου δὲ νοιάστηκε Θεός
ποῦ σφάχτηκα ἔτσι ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ παι-
[διοῦ] μου!

Ἀνοίγει ὑστερα τὸ φόρεμα μπρο-
στά στὸ στήθος της. Μιά φοβερὴ πλη-
γὴ στὸ μέρος τῆς καρδιάς χάσκει ἀ-
νοιχτῇ καὶ τὸ αἷμα μαῦρο ἔχει πῆξει ὀλόγυρα κι' ἄλλες ἀκόμα κι' ἄλλες
ποῦ δείχνουν μὲ πόση μανία, τυφλω-
μένος ἀπὸ τὸ μῖσος του, ὁ φονιάς χτυ-
ποῦσε.

Πληγὰς ποῦ μοῦδωσε μέσ' στὴν καρ-
διά, γιὰ δέστε! Ὑστερα πάλι παρα-
πονιέται στὶς Ἐρινύες ποῦ τὴν παρα-
μελοῦν ἔτσι καὶ τὴν ἀφίουν δίχως ἐκδίκηση.

Καὶ λιχουδιὰς πολλὰς στὸ σπιτί μου γευ-
[τήκατε],
χοῖς ἀκράσυντες καὶ πρόσφορα καθάρια,
δείπνα τὴ νύχτα μυστικά στὴ σκὰρα ἀπάνω
ὧρα ποῦ ἄλλος Θεὸς δὲν πάει νὰ δοκιμάσῃ.
Μὰ τὰ κλωστὰτε, καθὼς βλέπω, τώρα πέρα
καὶ κείνος χύθηκε σὰν τὸ ζαρκαδι κι' ἔφυγε
μὲ πόδι ἀνάλαφρο πηδώντας τὸ πλεμάτι
κι' ἀναγελαστικά κρυφογέλαει μαζί σας.
Γροικῆσατε τὰ λόγια αὐτά μου καὶ νοιαστήτε
γιὰ τὴν ψυχὴ μου, ἀρχόντισσες τοῦ κάτω κό-
[σμου].

Ὅνειρο ἐγὼ σὰς κράζω, ἡ Κλυταίμηστρα...
Οἱ Ἐρινύες ποῦ ἀκούνε τὴ φωνὴ
τῆς σκοτωμένης βασίλισσας μέσα στὸ
βαθὺ τους ὕπνο, μουγκρίζουν, σὰ νὰ
κάθεται βραχνῶς στὸ στήθος τους.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Μουγκρίζετε μὰ κείνος ἔφυγε καὶ πάει,
κι' οἱ φίλοι του δὲ μοιάζουν μὲ τοὺς δικούς μου

Ἐρχεται κάτω ἀπὸ τὸν ἀραχνιασμένο Ἀδῃ.

Τὸ ἴδιο φριχτὸ μουγκρητὸ ἀκούεται
πάλι μέσα στὴ σιωπῇ.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Βορεῖα κοιμάστε, δὲ λυπᾶστε τὸ χαμό μου
κι' ὁ Ὁρέστης, ὁ φονιάς τῆς μάνας του ἔχει
φύγει...

Οἱ Ἐρινύες οὐρλιάζουν σὰ σκύ-
λες μιά μάλιστα ἀπ' αὐτὲς μισοση-
κώνεται καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστά ξε-
φωνίζει.

«Πιάς το πιάς το, πιάς το, ἔχε τὸ
νοῦ σου».

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Ἄγριμι σ' ὀνειρὸ σου κυνηγὰς κι' οὐρλιάζει
σὰν τὸ σκυλὶ ποῦ ἀκοίμητα κρατᾷ τὴν ἐγνοία.
Σῆκω, τί κάνεις; Μὴ σὲ βάξῃ κάτω ὁ κόπος
μὴν ἑαστοχὰς μαλακωμένη ἀπὸ τὸν ὕπνο.
Ἄσε τὰ λόγια τὰ πικρά μου νὰ σ' ἀγγίξουν
τί εἶναι ὁ πικρὸς ὁ λόγος τοῦ κεντρὶ τοῦ φρό-
[νιμου].

Καὶ φύσηξέ του τὸ θανατερό σου χνῶτο
γιὰ νὰ τὸν λειώσῃ ὁ ἀχνὸς τοῦ σπλάχνου σου
κι' ἡ φλόγα.
Τρέχα, ξανακυνηγήσέ τον, μαρανέ τον.

Β'.

Μὲ τὰ στερνὰ τοῦτα λόγια χάνεται
ὁ Ἰσκιος τῆς Κλυταίμηστρας. Κι' οἱ
Ἐρινύες, σὰν νὰ τίς κλώττησαν, θαρ-
ρεῖς, πετιοῦνται ἀπάνω, ἡ μιά ὑστερα
ἀπὸ τὴν ἄλλη... βλέπουν ἄδειο τὸ
βασιμ, τρέχουν ὀλοῦθε σὰν ἀλαλια-
σμένες... ξεφωνίζουν, παραπονιοῦν-
ται κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνα ποῦ τὸν βοή-
θησε — πὼς ἦταν δυνατό νὰ φύγῃ δι-
χως τὴ βοήθειά του; — κι' ἔλα τοῦτα
τὰ τρεχάματα κι' οἱ ἀπότομες ζωηρὲς
κινήσεις τῶν χειρῶν τους δῶθε κείθε
σοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωση πὼς χο-
ρεύουν ἓνα χορὸ ἀγριο, παράξενο, ποῦ
σοῦ γεννᾷ τὴ φρίκη.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Ὡ... ὦ... κακὸ ποῦ πάθαμε συντρόφισσαι
πῆγαν οἱ κόποι μας χαμένοι.
Ἀθάσταχο κακὸ καὶ συμφορά,
τί τὸ πλεμάτι πῆδῃ τ' ἄγριμι κι' ἔχει φύγει.
Ἀπὸ τὸν ὕπνο, ὦ μένα, νικημένη,
τόχασα τὸ κυνῇγι!

Ἐ γυιὲ τοῦ Δία μὰς ἔκλεψες,
μὰς γέλασες, ἂν κι' εἶσαι νιός,
ὦ μένα τίς γερόντισσες ἐμὰς
κι' ὄντας θεὸς
ἐτίμησες τὸν ἄντρα αὐτὸ τὸν ἄθεο
ποῦναι τῆς μάνας του φονιάς.
Ποῖός θὰ τὸ πῇ πὼς εἶναι δίκια ἡ κρίσις σου;

Πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ Ὁρέστης
κατάφερε νὰ ξεφύγῃ μέσα ἀπὸ τὰ χέ-
ρια τους, τίς ξαφνιάζει καὶ τίς πικραί-
νει ἡ διαγωγή τοῦ νέου Θεοῦ, καὶ λέ-
γοντας ἔτσι ἐννοοῦν τὸν Ἀπόλλωνα!
Φέρνει μιά ἐπανόστασι πάλι τοὺτος! Καταφρονᾷ τὸν παμπάλαιο νόμο ποῦ
δρίζει, ὅσοι σκοτώσουν τὴ μάνα τους
νὰ μὴν μποροῦν νὰ βροῦν πιά ἀπά-
[σση], μὰ νὰ φεύγουν σὰν ἀγρίμινα κυ-
νηγῆμενοι ἀπὸ τίς τύψεις τους...

Πὼς λοιπόν, αὐτὸς ἴσα ἴσα ὁ γυιὸς
τοῦ Δία τολμᾷ νὰ λευτερώσῃ ἓνα φο-
νιά; Καινούργιο νόμο θέλει νὰ φέρῃ;
Ἡ ἀπορία καὶ ἡ ὀργὴ τους παίρ-

νει έδω γενικώτερη μορφή. Είναι τό αίσθημα πού νοιώθουν όλοι οι παλαιοί — ένας κόσμος όλόκληρος από ουιή- θειες καθιερωμένες πιά — μπροστά στους νέους πού έχουν τη μανία ν' ά- νοίγουν νέους δρόμους...

Με τέτοια καταπιάνονται οι νέοι θεοί και μ' άδικία τόν κόσμο κυβερνούν. Δέστε τό μαντικό θρονί, της γής τό άφάλι από τα κάτω ως την κορφή αιματορραντισμένο!... Αταίριαστα τό κρίμα τό θεομίσητο άπάνω του τό έχει παρμένο!

Κι' εξακολουθούν τά παράπονα και οι κατηγορίες έναντίον του 'Απόλ- λωνα.

Μόνος του μόλεψε — κι' άς είναι και προφή- της —

την άγνώστην του καού. Καί θεληματικά δίχως κανείς νά τόν καλέση στο νόμο πήγε έναντία του Θεού. Ένα θνητό γιά νά τιμήση έχει τις Μοίρες τις πανάρχαιες άφανίσει.

Μονάχα πού με πίκρανε' δέ θά τόν σώση άκόμα κι' άν κρυφτή κάτω από τη γής γιά νά γλυτώση. Τι είναι καταραμένος, μολεμένος κι' άλλος άπάνω του θά πέση έκδικητής.

Γ'.

Τόσα πικρά παράπονα, πού καταν- τούνε πιά ύβρεις έναντίον του Θεού, και μάλιστα μέσα στον ίδιο τό ναό του, δέν μπορούσαν βέβαια ν' αφή- σουν τόν 'Απόλλωνα άσυγκίνητο... Γι' αυτό τό φωτεινό του παράστημα λάμ- πει πάλι δίπλα στο βωμό. Δέν έχει τώρα τό γαληνό ύφος πού είχε πρίν... Τά φρύδια του αμίγουν με όργη κι' ή ματιά του πέφτει όλοϋθε σαν άστραπή πού σέ θαμπώνει. 'Ο άγριος χορός των 'Ερινύων σταματάει με μιάς. Κό- βεται ή λαλιά τους και με σκυφτό κε- φάλι άκούνε τά λόγια του.

ΑΠΟΛΩΝ

"Όλω τό γρηγορώτερο από αότη τη στέγη. Ξεκουμπιστήτε, άδειάστε μου, τόν άγιο τόπο, μη την πετούμενη άσπρη όχιά μου έαμολήσω με τό χρυσόδετο δοξάρι μου σταλμένη κι' άφρό κατάμαυρο από τόν πόνο μου ξερά- σης κι' όσα έχεις αίματα του φόνου ρουφημένα. Στο σάτι αυτό δέν είναι πρέπο νά ζυγώνης άλλ' όπου κόβουν κεφαλές και βγάζουν μάτια όπου είναι δίκες και σφαγές και τά παιδιά στεριεύουνε γιά ν' άφανίσουν τη γενιά τους, όπου πετροβολούν και πετροκοδούν κι' όπου σπαραχτικά μουγκρίζουν οι παλουκωμένοι. Με τό νά στέργετε λοιπόν τέτοια γιορτάσια είσαστε τών θεών οι καταφρονεμένες. Φαίνεται δά κι' από την όψη σας, πού πρέπει πιότερο σέ σπηλιάρη λόντους αίματοπότη νά κάθεστε παρά σέ τόπους άγιασμένους καθώς αυτός, νά γυροφέρνεται τό μόλεμά σας. Τραβάτε έμπρός, δίχως βοήκη νά βοσκηθήτε. Τέτοιο κοπάδι ποιός θεός θά τό ποθήση!

(Άκολουθεί)

Μ. Άναστασίου

ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑ

1ον

Η κατασκευή κάνει γενικά χαρού- μενο τό παιδί. Τό παιδί ζητάει νά φτιάξη, νά μαστορέψη όπως λέμε. Η πρώτες του κατασκευές άρχίζουνε ο- ταν είναι άκόμα πολύ μικρό σαν θά φτιάξη με χαλικάκια ένα σπίτι σέ κά- τοψη ή με άμμο ένα βουνό πού θά προσπαθήση νά τό τρυπήση γιά νά

Κουκουδάγια από κουκουάρες

περάση μιά σήραγγα και ένα σωρό άλλα πράγματα, πού θά τείνουνε όλα νά μιμηθούνε τά μεγάλα έργα πού άν- τικρύζει γύρω του, λ. χ. ένα λιμάνι με τά καράδια του, μιά γέφυρα. Και όταν άκόμα παίξη μαζί με άλλα παι- δια τό σιδηρόδρομο και εκεί άκόμα δίνει με τις κινήσεις των ποδιών και των χεριών του όσο μπορεί πληρέστε- ρη την εικόνα της προσπάθειας του σέ κίνηση και σέ δράση. "Όταν θά χα- λάση τό παιδί τό πρώτο ρολόι, πού θά του τύχη στά χέρια του, σέ κά- ποιο από τά στάδια της παιδικής του ηλικίας, και τότε τό ένστικτο της κα- τασκευής τό κυβερνάει, γιατί ζητάει νά τό λύση και νά τό ξανασυνθέση

γιά νά είναι άποτέλεσμα δικής του δουλειάς ή μηχανή πού περισσότερο από όλες τις άλλες μοιάζει με κάτι ανθρώπινο.

Κι' έδω ή πρωτοβουλία και ή αύτε- νέργεια θά παίξουνε τό σημαντικώτε- ρο ρόλο. Θά πρέπει νά αποφύγουμε με κάθε τρόπο κατασκευές πού θά έ- χουνε μηχανικό τυπικό χαρακτήρα.

Σκέφτομαι λοιπόν με χαρά κάθε φορά πού αντικρύζοντας την τάξη, θά μιλήσω με τά παιδιά, γιά μιά καινούρ- για δουλειά πού θά καταπιαστούμε. 'Ο ένθουσιασμός τους, ό μεγάλος ένθου- σιασμός είναι άληθινά συγκινητικός, τά ματάκια τους είναι καρφωμένα ά- πάνω μου και περιμένουνε με άνυπο- μνησία τό τι θά τους προτείνω, πρό- θυμα γιά κάθε θυσία.

Η προτασί μου θά γίνη αλλά με τέτοιο τρόπο πού νά μπορή τό παιδί νά διατηρήση την πρωτοβουλία του στη σύλληψη και άκόμα στην κατα- σκευή. Η ώφελιμιστική άποψη δέν με ενδιαφέρει, τό παιδί δέν δουλεύει με κέφι όταν καταλάβη πως κάνει κάτι χρήσιμο. Εκείνο πού κυρίως με βασα- νίζει είναι νά αναπτύξη τό παιδί τις δεξιότητές του ή εάν δέν έχη νά απο- κτήση, νά βρής εύχαρίστησι στη δου- λειά και έπομένως νά αγαπήση τη δου- λειά και μόνο. Ένα σπουδαίο ζήτημα γιά την χειροτεχνία στο σχολείο εί- ναι τό υλικό πού θά χρησιμοποιή- σουμε, γιατί τό υλικό πρέπει νά είναι προσιτό σέ όλους, τό φτηνότερο υλικό και άκόμα εάν είναι δυνατόν ένα ύ- λικό πού δέν θά τό πληρώσουμε γιατί θά είναι άχρηστο. Λ. χ. κουτιά από σπέρτα, καμένα σπέρτα, κουκουά- ρια, παληό καλώδιο, λίγο μπαμπάκι, κάθε λογής κουτιά, χαρτί, σπάγγο, κουβαρίστρες άδειες και άκόμα ό,τι υλικό προτείνουνε τά παιδιά και πού θά είναι εύκολο νά τό προμηθευτή όλη ή τάξη, πράγμα πού έγινε με τά κουκουάρια πού μάς τά προμήθευαν 3-4 παιδιά πού κατοικοϋσαν στα πε- ρίχωρα. Και αυτό είναι τό καλύτερο νά τό έχουμε συγκεντρωμένο τό ύ- λικό και νά τό διαθέτουμε άνάλογα. Έάν τώρα διαθέταμε και μιά αίθουσα γιά εργαστήριο, αυτό θά ήτανε τό ίδανικό μας, γιατί έτσι θά δημιουρ- γούσαμε μιά άτμόσφαιρα γεμάτη δουλειά.

Γ. ΡΩΜΑΝΟΣ
Καθ. Τεχνικών Μαθημάτων
Ε' Γυμν. Άρρίων

● Συμπεράσματα έκ της Διασκέψεως

Η Ε. Ο. Ν. τρέφει ιδιαίτερον ενδιαφέρον διά τά εργαζόμενα παιδιά, πού είναι άξια όλης της της στοργής, όλης της της προσοχής, όλης της της μερίμνης και της καθοδηγήσεώς της. Γιατί τά χέρια τους είναι δυνατά από τη δουλειά και οι ψυχές τους έχουν άτσαλωθή μέσα στον μόχθο, έστω και άν ή υπερβολική κόπωση έχη άμβλύνει καμμιά φορά τη σωματική τους άντοχή! Έχουν όλην την υπερηφά- νειαν ανθρώπου, πού έμαθε νά υποφέρει δοκιμασίες και στερήσεις και πού ξέρει νά βασίζεται επάνω στις ίδιες του δυνάμεις και γι' αυτό έχουν κατακτήσει την πραγματική του ήβική άνεξαρτησία! Είναι γεμάτοι από εύγενική φιλοδοξία και αποφασιστικότητα και αὐτοπεποίθησι και πίστι. Τά παι- δια αυτά, περισσότερο από κάθε άλλον, χρειάζονται στήριξη, αίσιοδοξία και χαρά.

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

28.

(Συνέχεια)

— Παιδί μου! παιδί μου! ψιθύριζε ο Φίλιππος με χαρά, αγκαλιάζοντας το γιό του.

— Η μητέρα; ρώτησε ο Στέφανος.

— Καλά, είναι καλά. Σου στέλνει την ευχή της. Κι' η Άλκα σ' ευχαριστεί, κι' όλοι οι φίλοι. Χαίρουμαι που σ' ξαναβλέπω, παιδί μου.

Ο Στέφανος θέλησε να ρωτήσει: «Θάρρη κι' η Άλκα;», μα δεν είπε τίποτα.

Έτσι πέρασε ο χειμώνας. Ο έλληνο-νικός στρατός είχε αρκετά αναπαυθεί, ήταν τώρα περισσότερος, ανυπομονούσε ναρθή η μέρα να δώσει πάλι το σύνθημα ο βασιλιάς και να νικήσουν.

Τρεις μήνες τώρα μένοντας εδώ είχαν μάθει πολλά για το βασίλειο των Περσών.

— Είναι άπειραντο, τους έλεγαν οι ντόπιοι. Ο ήλιος δε βασιλεύει ποτέ στις χώρες του Μεγάλου Βασιλιά. Και πέρα, μακριά, υπάρχουν δυο πρωτεύουσες. Μιά για τον χειμώνα και μία για το καλοκαίρι. Και τα παλάτια είναι φορτωμένα χρυσάφι, πολύτιμα πετράδια κι' αμέτρητους θησαυρούς. Η φαντασία των Ελλήνων είχε ανάψει.

— Πότε να ξεκινήσουμε! έλεγαν. Πότε να φτάσουμε στα χρυσά τουτα παλάτια!

Επί τέλους ήρθε η ευλογημένη μέρα. Είχε φτάσει πιά η άνοιξη, έλειωσαν τα χιόνια κι' ο Άλέξανδρος έδωσε το σύνθημα.

— Εμπρός! είπε. Η Άσία είναι μεγάλη, ας μη χάνουμε καιρό!

Ξεκίνησαν. Ανέθηκαν ψηλά βουνά, κατέβηκαν σε άπειραντους πλούσιους κάμπους. Κάπου κάπου ξεπρόβαινε έχθρικός στρατός, κάπου κάπου μία πολιτεία αντίστέκονταν. Μα γρήγορα οι έχθροι διασκορπίζονταν κι' ο Άλέξανδρος έφτασε νικητής στη μεγάλη οροσειρά του Ταύρου, στην Κιλικία.

— Αν έχουν πιάσει οι έχθροι τα στενά του Ταύρου, αλίμονο μας! είπε σιγά ο Παρμενίων στον Άλέξανδρο.

— Αλίμονο τους! αποκρίθηκε ο βασιλιάς γελώντας. Κανένας δε θα μπόρεση να μάς σταματήσει.

Μα ο γέρο Παρμενίων κούνησε το κεφάλι. Έστειλε γρήγορους καθ'αλλάρηδες στο στενά να δουν. Γύρισαν χαρούμενοι.

— Τα στενά είναι ελεύτερα! ανήγγειλαν. Μα οι Πέρσες έτοιμάζονται να κάψουν την πλούσια πόλη Ταρό, που είναι πέρα από τα βουνά.

— Γρήγορα! φώναξε ο Άλέξανδρος και σπερούνησε το Βουκεφάλα. Γρήγορα, να μην προλάβουν!

Πέρασαν ανενόχλητοι την ύψηλη οροσειρά του Ταύρου, κατέβηκαν στην

πεδιάδα. Ζέστη βαρεία, οι στρατιώτες πλαντούσαν.

— Θα σκάσουμε από τη ζέστη! είπε ο Ήφαιστίων σφουγγίζοντας τον ιδρώτα του. Να σταματήσουμε λίγο, Άλέξανδρε, να πάρουμε ανάσα.

— Δεν έχουμε καιρό! Δεν έχουμε καιρό! απαντούσε ο Άλέξανδρος κεντώντας το αλογό του.

Ένα μεσημέρι πέρασαν ένα μικρό ποτάμι, τον Κύδνο, έφτασαν απέξω από την Ταρό. Οι Πέρσες είδαν το πλήθος ναρχεται και τρόμαξαν. Έβαλαν φωτιά σ' ένα σπίτι, μα δεν πρόφτασε να διαδοθή η πυρκαϊά. Οι Έλληνες έμπαιναν τρέχοντας στην πόλη, έσβηναν τη φωτιά κι' έκαναν κατοχή.

Ο Άλέξανδρος κατέβηκε από το αλογό του κατάκοπος. Ήταν μούσκεμα από τον ιδρώτα.

— Πάω να πέσω, είπε, στο ποτάμι να δροσιστώ λίγο.

Ο γιατρός ο Φίλιππος ήταν κοντά του.

— Όχι, βασιλιά μου, φώναξε. Είναι επικίνδυνο. Μπορεί ν' αρρωστήσης.

— Δεν φοβόμαι τον κίνδυνο. Θα πάω.

Με κάλεσε από τη Μακεδονία να φροντίσω για την υγεία σου, έμεινε ο γιατρός. Άκουσε τη συμβουλή μου, περίμενε πρώτα να ξειδρώσης κι' έπειτα λούζεσαι... Τα νερά του Κύδνου κατεβαίνουν από ψηλά βουνά κι' είναι παγωμένα.

— Τόσο το καλύτερο! είπε ο Άλέξανδρος.

Πήγε στο παγωμένο ποτάμι, νδύθηκε, έπεσε μέσα. Μα μόλις βυθίστηκε

Ο Άλέξανδρος με τ' ένα χέρι τούβει το γράμμα και με τ' άλλο παίρνει το φάρμακο.

στο κρύο νερό ένοιωσε ανατριχίλα στο σώμα του.

«Είχε δίκιο ο γιατρός», ψιθύρισε. Μα ντράπηκε να βγί έξω κι' έμεινε κολυμπώντας πολλήν ώρα.

Όταν βγήκε ήταν κατάγλωμος. Έπεσε στο κρεβάτι, τα δόντια του χτυπούσαν από τον πυρετό. Έτρεξαν οι φίλοι του να τον δουν μα ο Άλέξανδρος δεν τους άνεγνώρισε.

Βγήκαν οι φίλοι έξω τρομαγμένοι. Ο Ήφαιστίων είχε σωριαστή γάμω και θρηνώσει. Σ' όλο το στρατό διαδόθηκε η φοβερή είδηση:

«Ο Άλέξανδρος πεθαίνει!».

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες πάλευε ο Άλέξανδρος με το χάρο. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες ο Ήφαιστίων έκλαιγε στα πόδια του. Την τετάρτη μέρα ο γιατρός ο Φίλιππος τον ζύγωσε:

— Έχω ένα δυνατό γιατρικό να σου δώσω βασιλιά μου, του είπε. Αν το πάρης μπορεί να σωθής.

— Πήγαινε να μου το έτοιμάσης... ψιθύρισε ο Άλέξανδρος κι' έκλεισε τα μάτια.

Βγήκε έξω ο γιατρός και τη στιγμή εκείνη ήρθε τρέχοντας ένας αποσταλμένος από τον στρατηγό Παρμενίωνα, που ήταν ακόμη στις πλαγιές του Ταύρου και πολεμούσε.

Μπήκε μέσα στο δωμάτιο του Άλέξανδρου, γονάτισε.

— Βασιλιά μου... του είπε.

Μα ο Άλέξανδρος δεν άκουσε.

— Βασιλιά μου, είπε πιο δυνατά, μέ στέλνει ο Παρμενίων. Σου κρατώ ένα γράμμα. Είναι ανάγκη...

Ο Άλέξανδρος άνοιξε τα μάτια.

— Ένα γράμμα από τον Παρμενίωνα, ξανάπε ο απεσταλμένος.

— Δεν μπορώ να διαβάσω, μουρμούρισε ο Άλέξανδρος και τα δόντια του χτυπούσαν.

— Είναι μεγάλη ανάγκη.

Ο Άλέξανδρος μάζεψε όλη του τη δύναμη, άπλωσε το χέρι.

— Δώσε μου το! είπε.

Πήρε το γράμμα, το άνοιξε. Στην άοχη δεν μπόρεσε τίποτα να διακρίνη τα γράμματα χόρευαν. Μα σιγά σιγά άρχισε να διαβάει:

«Ω βασιλιά, τη στιγμή τούτη μαθαίνω πως ο γιατρός σου ο Φίλιππος είναι πληρωμένος από το βασιλιά των Περσών να σε δηλητηριάσει. Έχε το νο σου!»

Τη στιγμή εκείνη έμπαινε ο Φίλιππος κρατώντας το γιατρικό.

— Πήγαινε! είπε ο Άλέξανδρος στον απεσταλμένο.

Ο γιατρός ζύγωσε.

— Βασιλιά μου, είπε, κουράγιο! Το φάρμακο τούτο θα σε κάμη καλά. Άνασκήκωσέ λίγο να το πιής.

Ο γιατρός βοήθησε τον Άλέξανδρο

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΠΟΥ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΕΙ

Τό χαϊδεμένο παιδί της Δημιουργίας, στο όποιον έχασε με σπατάλη, δι, τι πιδ όμορφο και τιδ πιδ συναρπαστικό, ή χυλιωτραγουδημένη και χυλιόμνημένη Κέρκυρα, θά μένη πάντα μιά από τις πιδ γοητευτικές γωνίες της Έλληνικής πατρίδας.

Ό ήλιος, ό ούρανός, ή θάλασσα, ή γή, ό αέρας άκόμη, όλα τά στοιχεία της φύσεως, έχουν προσφέρει τιδ καλύτερο κομμάτι από τόν έαυτό τους γιά νά δημιουργηθή αυτό τιδ θαύμα της όμορφιάς, ή χαρά των ματιών, τιδ όλοπράσινο νησί, πιδ κάθε του τοπίο, κάθε κορφοβούνι και πλαγιά, κάθε του άκρογιάλι και ρεματιά, άποτελούν και ένα ξεχωριστό ζωγραφικό πίνακα της πιδ έξωτικής έμπνεύσεως και της πιδ άριστοτεχνικής έκτελέσεως.

Έχω την ιδέα δι, τι οι Θεοί των αρχαίων προγόνων μας δέν έγνωρίζαν την Κέρκυρα. Άλλοιότι, ό Ζεύς θά έσπην τιδ θρόνο του στην κορυφή τιδ Παντοκράτορα, ό Πάδν θά χοροπηδούσε μέσα στις σκιές και στις δροσιές τιδ πρασίνου της και ό Διόνυσος θά είχε τά πιδ πλούσια σέ χυμούς άμπέλια.

Άν πάλι την γνώριζαν και δέν την προτιμούσαν, τιδ λάχιστο γιά θέρετρο, νομίζω ταπεινά δι, τι δέν είχαν άρκετά άνεπτυγμένο τιδ αίσθημα τιδ ώραιού. Γιατί άληθινά, αυτό τιδ νησί είναι τόπος φτιαγμένος γιά κατοικία Θεών και αυτοκρατόρων.

Στιδ πείσμα τιδ χρόνου, ή γή της δέν κουράστηκε νά της χαρίξη μιά άπίστευτα πλούσια βλάστησι, ή θάλασσα νά φιλή τά πόδια της Βασιλοπούλας αυτής τιδ Ιονίου, τιδ άέρι νά την χαϊδεύη άπαλά και νά φιθυρίξη τά πιδ μεθυστικά λόγια στις φυλλωσιές της και ό ήλιος νά χρυσώνη πρωί και άπόγεμα τις ράχες των βουνών της, τις πλαγιές και τ' άκρογιάλια της.

Ό έπισκέπτης πιδ θά γνωρίση την Κέρκυρα από την πόλι Ισαμει την Παληοκαστρίτσα, κι' ως πέρα στιδ μακρινώτερο της σημείο, τιδ Λευκίμμη, όποιος δι, τι τιδ Γαστούρι, πάη στην Πλατυτέρα, άνέβη στόν Παντοκράτορα και άγναντέψη από τόν Ύψο τιδ θάλασσα, όποιος ξεχασθή μέσα στά τοπία της και μείνη έκστατικός μπροστά στά ήλιοβασιλέματα της, όποιος άκούση τιδ τραγούδι τιδ νερού στις Μπενίτσες και ξεχασθή στιδ μικρό καφενείο τιδ Κανονιού άπορροφημένος από τιδ άπέναντι θέαμα τιδ νησιού τιδ Όδυσσεώς και τιδ Περάματος, θά έξηγήση εύκολα γιατί ό Κερκυραϊκός λαός έχει τόσο πιδ άνεπτυγμένο τιδ μουσικό και γενικά τιδ καλλιτεχνικό αίσθημα, γιατί έχει τιδ άπλότητα στην έκφρασι των αισθημάτων της ψυχής του, τιδ χαρακτήρος και της μορφής του. Μέσα σέ μιά φύσι, σ' ένα περιβάλλον πιδ όπως λέει ό Μπρούκ σέ κάποιο του σονέτο «Τιδ φεγναρόφωτο, ή μουσική και τιδ αίσθημα γίνονται ένω, ό Κερκυραϊκός λαός δέν θά μπορούσε νά είναι άλλοιότικος.

Τιδ περιβάλλον άσκει βαθειά επίδρασι στόν ψυχικό κόσμο και σ' όλες τις έκδηλώσεις της ζωής τιδ Κερκυραίου. Τιδ γραφικό γυναικείο Κερκυραϊκό κοστούμι, τιδ κομψό και πολύχρωμο, έχει πάρει πιδ από την όμορφιά και τιδ χάρη τιδ λουλουδόκοσμου τιδ μαγικού νησιού. Η μουσική της Κερκυραϊκής προφοράς είναι παρμένη από τιδ τραγούδι των πουλιών και τιδ μουσική ύπόκρουσι πιδ συνθέτει άπαλά ή φυλλωσιά με τά χάδια τιδ μπάτη. Δέν μπορούσε μιά τέτοια φύσι παρά νά διαπλάση ένα τέτοιο αισθηματικό κόσμο. Ένα κόσμο με έμφυτη ευγένεια και άρχοντιά, πιδ δέν την δανείστηκε όπως πολλοί πιστεύουν από τιδ Βενετσιάνικη γενιά των άρχόντων και των ευγενών, αλλά πιδ την χρωστάει όλοκληρωτικά στή φύσι, μέσα στην άγκαλιά της όποίας ζή

Μά μή θαρρείτε πως μόνο τιδ ύπαιθρο, ή πλαγιά και τ' άκρογιάλι, τιδ χωριό και ό δρίζοντας χαρίζουν την συγκίνησι και τιδ αίσθημα! Κι' αυτή ή πόλις της Κερκύρας δέν είναι λιγώτερο γοητευτική από την ύπαιθρο με τιδ ρυθμό της και με τις έκπληξεις της. Είναι ή πιδ έκπληκτική πόλις στην Έλλάδα από άπόψεως συνόλου. Είναι ένα μπουκέτο από παλιά μαραμένα λουλούδια πιδ όμως διατηρούν άκόμη τιδ χρώμα τους και τιδ άρωμά τους, πλασιωμένα από άλλα νιοκομμένα, με νωπά τά χρώματα και τιδ δροσιά. Παρουσιάζει μιά άρμονική συντροφιά ενός πιδ παλιού και ενός νέου κόσμου. Σου κάνει την έντύπωσι μιάς παρέας όμορφογερόνων πιδ διασκεδάζουν άρμονικά με τά νειάτα!

Δυό βήματα έξω από τιδ Σπιανάδα πιδ άντιπροσωπεί τιδ σύγχρονη έποχή με τιδ πάρκο της και με τά μοντέρνα της κτίρια πιδ τά πλασιώνουν άλλα παληότερα, συναντάτε τόν μεσαιώνα! Σέ δυό βημάτων απόστασι από τιδ σύγχρονο κέντρο σάς ύποδέχεται τιδ Βενετσιάνικο λιθόστρωτο στενοσόκακο με τά πανύψηλα σίτια του, πιδ δώ και κεί βλέπεις στις άρχοντικές μπασίεις τους νά φηγουράρουν τά οικόσημα των άρχόντων μιάς έποχής πιδ γηρασμένης, και πιδ πέρα, τιδ «Έκέτο», ό Έθραϊομαχαλάς δηλαδή, πιδ από αώνες τώρα δέν έχει αλλάξει ούτε τιδ μορφή, ούτε τιδ ρυθμό της ζωής του.

Λίγο πιδ πέρα πάλι, από την άντιθετη πλευρά της Σπιανάδας πιδχει γιά φόντο της τιδ Ιστορικό φρούριο της πόλεως και στιδ κέντρο της τιδ κυκλικό μνημείο τιδ Μαίτιλαντ, τελειώνει άποτόμως ή πόλις και άρχίζει τιδ προάστειο! Η έξοχή! Άρχίζει ή Γαρίτσα, πιδ άποτελεί συνέχεια της πόλεως, με τις βίλλες της, την ύπεροχη παραλία της, την τετραπλή δεινροστοιχία πιδ οδηγεί στιδ δροσόλουστο κτήμα με τιδ θερινή κατοικία της Α. Β. Υ. τιδ Πρίγκηπος Άνδρέου, τιδ «Μόν Ρεπό», από τιδ όποιοι έχει πάρεσι όνομασία της όλη ή γύρω τοπεθεσία, με τις έπαύσεις των πιδ έακουστών Κερκυραϊκών οικογενειών.

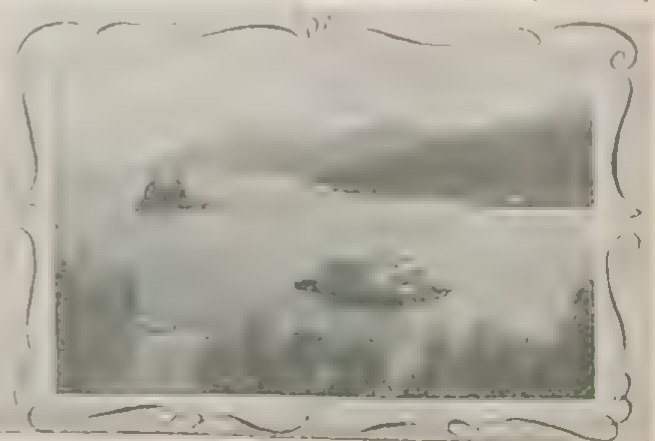
Έτσι μεσαιώνας και σύγχρονη έποχή, πόλις και προάστειο, παρουσιάζουν ένα μοναδικό όσο και έκπληκτικό συγκρότημα, πόλεως πιδ έκπλησσει, αλλά ποτέ δέν κουράζει. Και τί έκδηλώσεις πολιτισμού! Στιδ Γαστούρι, πιδ τιδ στολίζει τιδ άνάκτορο της αυτοκρατείας Έλισάδετ, τιδ περίφημο «Άχίλλειο», ύπάρχουν θέατρο και φιλαρμονική άρτια.

Θέατρο επίσης ύπάρχει και σ' ένα άλλο χωριό, τιδ πιδ μακρινό της Κέρκυρας, στή Λευκίμμη.

Όσο γιά την πόλι είναι τόσο γνωστό δι, τι έχει δυό φιλαρμονικές, τις πιδ παλιές και τις πιδ άρτιες της Έλλάδας, και περίφημο Δημοτικό Θέατρο πιδ δέν τιδ έχει ούτε ή Άθήνα, ώστε και άν δέν τιδ άναφέραμε δέν είχε τίποτε νά ζημιωθή κανείς.

Όποιος γνωρίση την Κέρκυρα και τις όμορφίες της παραδίνεται στην πιδ γλυκειά αϊχμαλωσία και ζή μέσα σ' ένα άρέχαστο όνειρο.

Μήτσος Δελινός

Η πύλη της Κερκύρας με τιδ Πυλαιοπολι

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 31^{ΗΣ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκά 5' 16-23)

Ἀπόστολος (Α' πρὸς Τιμόθεον β' 1-7)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ναζαρέτ, ὃς ἦν τεθραυσμένος, καὶ ἐκτίθει κατὰ τὸ εἰωθὲς αὐτῷ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἀνέστη ἀναγνῶναι. Καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ βιβλίον Ἡσαίου τοῦ προφήτου, καὶ ἀναπτύξας τὸ βιβλίον εὗρε τὸν τόπον ὃς ἦν γεγραμμένος Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, ὃς ἐνέκεν ἐχρισμένον, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀψίστα· κέ με, ἰδῶσθαι τοὺς συνετρεμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἀφροσύναν καὶ τυφλοῖς ἀνάσσειν, ἀποστείλαι τοὺς πνευματικὰς ἐκ δεξιῶν ἐνδοκίμου κυρίου δεκτόν. Καὶ πτύξας τὸ βιβλίον, ἀποτίθει τὸ βιβλίον ἐκείνου. Καὶ πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν στρεφόμενοι εἰς αὐτόν. Ἦρξετο δὲ λέγειν εἰς αὐτοὺς ὅτι σήμερον συνετέλεσται ἡ γραφή αὕτη ἐν τοῖς ὠσίν ὑμῶν. Καὶ πάντες ἐμάρτυρον αὐτῷ καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος καὶ τῆς ἐκτετακμένης ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

Παρακαλῶ οὖν πρῶτον πάντων ποιῆσθαι δεήσεις, προσευχάς, ἐν ταύταις, εὐχαριστίας, ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων, ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων, ἵνα ἡμεῖς καὶ ἡσυχίον βίον διάγωμεν ἐν πάσει εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι. Τοῦτο γάρ καλὸν καὶ ἀποδεκτὸν ἐνώπιον τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, ὃς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἰλθεῖν. Εἰς γὰρ Θεός, εἰς καὶ υἱοῦς Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀνθρώπος Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ δούς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, τὸ μαρτύριον καιροῖς ἰδίαις, εἰς ὃ ἐτέθη ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόστολος, ἀλήθειαν λέγων ἐν Χριστῷ, ὃ ψεύδομαι, διδάσκαλος ἐθνῶν ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ.

* ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ *

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν του διδίδει εἰς αὐτὸν διαφόρους παραγγελίας ἵνα στερεώσῃ τοῦτον εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, καθόσον τὸν εἶχε κάμει πρῶτον ἐπίσκοπον εἰς τὴν νεοσύστατον Ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου. Προσαγορεύει αὐτὸν ὡς τέκνον του ἀγαπητόν, καθόσον ὁ Τιμόθεος ἦτο μεταξύ τῶν ἐθνικῶν ἐκείνων τῆς Ἐφέσου, οἱ ὁποῖοι ὤνταν ὁ Παῦλος ἐπῆγε ἐκεῖ γιὰ νὰ διδάξῃ τὸ Εὐαγγέλιον, μεταξύ τῶν πρώτων ἔτρεξαν νὰ γίνουν μαθηταὶ του καὶ πνευματικὰ τέκνα του. Διὰ τοῦτο βλέπομεν καὶ τὸν Παῦλον νὰ ἐνδιαφέρεται τόσο πολὺ δι' αὐτὸν καὶ νὰ προσπαθῇ μὲ τὰς δύο πρὸς ἐκεῖνον ἐπιστολάς ὅπως τὸν καταστήσῃ ἀντάξιόν του μαθητὴν πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν πρόδοον τῶν νεοφωτιστῶν τῆς Ἐφέσου Χριστιανῶν. Ὅπως ξέρομε οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι εἶχαν ἀναλάβει νὰ διδάσσουν σ' ὅλο τὸν Κόσμον τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ ἐπομένως ἔπρεπε ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατόν τους ν' ἀφήσουν ἀντάξιους συνεχιστὰς τοῦ ἔργου των. Μεταξὺ δ' αὐτῶν ὁ Παῦλος εὗρεν εἰς τὴν Ἐφεσον ὡς τὸν πῶς καλὺτερον τὸν Τιμόθεο.

Μεταξὺ λοιπὸν τῶν ἄλλων παραγγελμάτων ποὺ εἰς τὰς δύο του ἐπιστολάς μεταβιβάζει εἰς τὸν Τιμόθεον τοῦ λέγει ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπειρα αὐτοῦ καθήκοντα ἦταν καὶ τὸ νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Ἐπουράνιον Πατέρα διὰ τὸ καλὸν ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ δι-

διδον γιὰ νὰ συκοφαντοῦν τοὺς Χριστιανούς ὅτι οὗτοι ἦσαν κακοποῖα καὶ ἀναρχικὰ στοιχεῖα, ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὁ Παῦλος λέγει εἰς τὸν Τιμόθεον ὅτι πρέπει μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐξουδετερώσῃ αὐτὲς τίς συκοφαντίες καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἦσαν ἄνθρωποι ἡσυχιοί, φιλειργαστοὶ καὶ νομοταγεῖς. Τοῦ συνιστᾷ λοιπὸν νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Θεὸν ἰδιαιτέρως διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν βασιλέων καὶ ὄλων ἀνεξαίρετως τῶν ἀρχῶν τῆς Πολιτείας καὶ φανερά καὶ μυστικά, γιὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὴν νομιμοφροσύνην τῶν γνησίων Χριστιανῶν. Καὶ τοῦτο ὅχι μόνον γιὰ νὰ καταρρίψῃ τίς συκοφαντίες, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ ἔργον τῆς προσευχῆς διὰ τὸ καλὸ καὶ τὴν σωτηρίαν ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἀνεξαίρετως εἶναι ἔργον κατ' ἐξοχὴν θεάρεστον. Διότι σκοπὸς καὶ θέλησις τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ σωτηρία ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

Προσέτι ὁ Παῦλος ὡς καλὸς διδάσκαλος λέγει εἰς τὸν Τιμόθεον καὶ ποῖον σύστημα διδασκαλίας πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ. Τοῦ λέγει εἰς τὴν ἐπιστολὴν του ὅτι ἔχει καθήκον νὰ ἐργασθῇ χάριν τῶν Χριστιανῶν μὲ ζῆλον καὶ αὐταπάρνησιν. Ὅτι εἶναι ἀνάγκη μὲ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ παράδειγμα του νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς Χριστιανούς καὶ νὰ τοὺς στηρίξῃ στὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐργασία αὕτη μεταξύ τῶν ἄλλων ἦταν νεανική

κινδύνους, διὰ τοῦτο γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ προλέγει εἰς αὐτὸν αὐτοῦς. Τοῦ λέγει προσέτι ὅτι ἐκεῖνα ποὺ τοῦ παραγγέλλει νὰ κάμῃ αὐτός, ἔχει καθήκον νὰ τὰ διαδώσῃ κι' αὐτὸς εἰς τοὺς ἄλλους Χριστιανούς. Νὰ προσάλλῃ εἰς τοὺς Χριστιανούς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου τὸν ἑαυτὸν του ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς πρότυπον καλοῦ διδασκάλου εἰς τοὺς Χριστιανούς. Ὅπως κι' ἐκεῖνος ἔλαβε τὴν χάριν νὰ γίνῃ ἄξιός τοῦ Χριστοῦ ζηλωτῆς μέσῳ τοῦ Παύλου, ἔτσι καὶ οἱ λοιποὶ Χριστιανοὶ μέσω αὐτοῦ νὰ ἀπαρνηθοῦν τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ σωθοῦν. Τοῦ λέγει ὅτι ἀπ' τὸ διδάσκαλο καὶ τὸ παράδειγμά του ἐξαρτᾶται κατὰ τὸ μεγαλειότερον μέρος ἡ προκοπὴ τῶν μαθητῶν του. Δηλαδή ἂν αὐτὸς γίνῃ ἀντάξιός μιμητῆς του εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀσφαλῶς καὶ οἱ μαθηταὶ του τῆς Ἐφέσου θὰ γίνουν ἀληθινοὶ Χριστιανοί.

Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ὡς Χριστιανοὶ ἔχομεν τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἀπ' τῆς μικρῆς αὐτῆς περικοπῆς ἀπ' τὴν Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν τοῦ μεγαλυτέρου τῶν Ἀποστόλων καὶ τὰ διδάγματα τῆς, φρονηματισθῶμεν καὶ ἐμψυχωθῶμεν εἰς τὴν πίστιν μας. Τὰ παραγγέλματα τοῦ Παύλου δὲν ἀφοροῦν μόνον τὸν Τιμόθεον, ἀλλὰ ὅλους ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς. Αἱ ὑποχρεώσεις ποὺ ἀνελάμβανε ἐκεῖνος εἶναι γενικῶς ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα κάθε γνησίου Χριστιανοῦ.

Μ του ήλιου φάνηκαν οι τέσσερες φρεγάδες αντίκρυ στον Καθουαλιά. Ποῦθ' ἐρχόντανε; Για ποῦ πήγαιναν; Οὔτε ἄκουσε οὐτ' ἔμαθε κανείς. Μὰ πρέπει νὰ ἦταν βασιλικές φρεγάδες. Κι' οἱ τέσσερες λέει, τὸ ἴδιο εἶχαν χτίσιμο· χυτὲς πρύμνη-πλώρη. Κι' εἶχαν τὶς ἀρματωσιές τους βασιλικές καὶ κείνες. Τὰ κατάρτια τους ἀτόφια προὔττειναν ἀπὸ κάτω στὴ σκάτσα ὡς πάνω στὴ γαλέτα· τὶς ἀντένες ἀτσαλένιες· σχοινιά καὶ ξάρτια ἀπὸ καμηλότριχα καὶ τὰ πανιά τους ὀλομέταξα. Ἄν ρωτᾶς γιὰ τὶς κουπαστές καὶ τὶς μπαταρίες τους, σὸ ἀύμα ἦσαν ντυμένες. Κι' εἶχαν στὴν πλώρη γιὰ θαλασσομάχο ἓνα διαμαντοκόλλητο σταυρὸ, τρόμο των στοιχειῶν καὶ φορικ τοῦ κυμάτου. Στὴν πρύμνη, ἀπάνω σὸ τιμόνι εἶχαν τὸ Ἅγιο Βαγγέλιο καὶ σὸ μεσάνο κατάρτι ψηλὰ σ' ἓνα δικέφαλον ἀητό, τὴν Παναγία ποῦ ἔλαμπε—προσκυνῶ τὴ χάρι της—σάν αὐγερινός. Γιὰ τοῦτο βέβαια ἦταν βασιλικές φρεγάδες, τοῦ δικοῦ μας τοῦ βασιλιά· ποῦ ὠριζε στὴν Πόλη. Ἐκεῖνη τότε ἦταν ἡ κιβωτὸς τῆς Χριστιανωσύνης. Ποιὸς ξέρει τί ἀλλόφυλους πηγαιναν πάλι νὰ χτυπήσουν, νὰ στήσουν παντοδύναμο σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύση τὸν τίμιο Σταυρὸ!

Ἦταν ἡ αὐτὴ ἀνοιξιὰτικὴ· χαρὰ θεοῦ! Φύλλο δὲ σείονταν οὐδὲ πού-πουλο. Ἡ θάλασσα πῆχτρα. Στὸ διάφανο οὐρανὸ πρόσευνες νὰ ἰδῆς καθαροφτισμένα τὰ νησιά καὶ τ' ἀκρογιάλια μὲ τὴν πρασιναῖα τους. Ἀριστερὰ φαίνονταν τῆς Κρήτης τὰ βουνά· πίσω τὰ Δωδεκάνησα ἔδειχναν γαλανὰ τὰ ριζοδοῦνια τους κάτω ἀπὸ τὴν καταχνιά ποῦ τὰ ἔδενε σάν πουπουλένιο γεφύρι· καὶ δεξιὰ κατέβαιναν τ' ἀκρωτήρια καὶ οἱ κόρφοι τοῦ Μωριά, ὡς τὸν Καθουαλιά καὶ τὸ Τσιρίγο. Καὶ καθὼς χτυποῦσε ὁ ἥλιος ἔθλεπες τὶς στεριές νὰ χύνουν λογιῶν λογιῶν χρώματα καὶ τὶς φρεγάδες ν' ἀστραποβολοῦν, ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ θάλασσας.

Εἶχαν ἀπλωμένα δλα τὰ πανιά. Φλόκοι καὶ κοντραφλόκοι, γάμπες καὶ παπαφίγγοι καὶ παρourkeτά καὶ τρίγγοι δλα στὴ θέση τους. Μὰ κρέμονταν δλα παραλυμένα καὶ μόνον τὰ μπρούλια τους ἀνάδεναν καμιά φορά, σάν φιδάκια ἔτοιμα νὰ φᾶνε τὰ κεφάλια τους. Οἱ σκότες κρέμονταν καὶ κείνες παράλυτες στὰ χέρια τῶν ναυτῶν, ποῦ ἄδικα προσμένουν προσταγὴ νὰ γυρίσουν τὰ πανιά στὸν ἀνεμο. Κοιμήθηκε ἀπάνω σὸ χρυσοσκάλιστο δοῖακι ὁ τιμονιέρης· ἡ βάρδια σὸ ἐξάγναντο τῆς πλώρης ψηλὰ κοιμήθηκε καὶ κείνη, τηρῶντας πάντα ἐμπρός της. Οἱ καπετάνιοι στὰ χρυσὰ καὶ τὰ βελουδένια, νυστάζουν ἀπλωμένοι σὲ πουπουλένια προσκέφαλα, κάτω ἀπὸ τὴν πρασινορρόδινη τέπτα τῆς πρύμνης, καὶ μόλις ἀκοῦνε τὸ λεβέντικο τραγοῦδι ποῦ παίζει τὸ σκλαδάκι μὲ τὸν ταμπουρά. Κάτω σὸ ἀμπάρι οἱ σκλάβοι μὲ τὰ μεγάλα

τους μαλλιά, τὰ κίτρινα πρόσωπα, τὰ μεστωμένα μπράτσα, κοιμήθηκαν καὶ κείνοι μέσα στὶς βαρεῖες ἀλυσίδες, ἀπάνω στοὺς πάγκους. Μὰ ποιὸς θὰ εἰπῇ πὼς κοιμήθηκαν! Τὰ τυραννισμένα κορμιά τους νὰ! ὄχι ὅμως κι' ἡ ψυχὴ τους. Ἐκεῖνη τρέχει καὶ χαμοπατᾷ σ' ἄσπρα τους οπιτάκια, στὶς θλιμμένες γυναῖκες καὶ τάρφανα τους παιδιὰ· στὰ κλήματα σταφυλοφορτωμένα καὶ τὰ γλυκόχυμα βοτάνια· σ' ἄφρατα χρώματα καὶ τὰ κρυσταλλένια νερά, στὰ λουλούδια καὶ τὰ πούλουδα γλυκεῖας πατρίδας, ποῦ δὲν ἐλπίζουν νὰ τὴν ἴδουν ποτέ.

Ἄξαφνα ὅμως ξύπνησαν οἱ θαλασσοιοί:

— Παιδιά! τὴ βάρκα στὴ θάλασσα· φωνάζει ὁ καπετάνιος τῆς πρώτης φρεγάδας, Ἄ—λά τὰ χέρια στὰ κουπιά· βγῆτε ἔξω στὰ σπηλάδια, καμακίστε γταπόδια στὰ θαλάμια τους, καλαμῶστε ἀχινούς, συνάχτε καθούρους, ξεκολλήστε στρεῖδια ἀγνὰ δ,τι θοῆτε!

Τὸ εἶπε κι' ἔγινε εὐθύς. Ἐρρίξαν τὰ παιδιὰ τὴ βάρκα στὴ θάλασσα· Ἄ—λά τὰ χέρια στὰ κουπιά, βγῆκαν ἔξω στὰ σπηλάδια, καμακίζουν γταπόδια στὰ θαλάμια τους, καλαμῶνουν ἀχινούς, συνάχουν καθούρους, ξεκολλοῦν στρεῖδια ἀγνὰ δ,τι βρίσκουν. Μὰ τὸ ναυτόπουλο, ἓνα κασιδιάρης καὶ κακομοῖρης, ποῦ τὸν εἶχαν γιὰ ψυχικό, ξεκόδει ἀπὸ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ. Οὔτε καμακίζει γταπόδια στὰ θαλάμια τους, οὔτε καλαμῶνει ἀχινούς, οὔτε συνάζει καθούρους, οὔτε ξεκολλ-

Ἄν ο με λλο πινε τὸν μερῶ

λὰ στρεῖδια ἀγνὰ δ,τι εἴ-
ρει. Γυρίζει μόνον ἀπάνω
κάτω στὶς μαυρισμένες πέ-
τρες καὶ τὰ χορταριασμένα
σπηλάδια σάν κάτι νὰ ζητῇ.
Τὶ εἶχε—τὶ ἔχασε; Τίποτα.
Μὰ κάθε ἄνθρωπος μικρὸς-
μεγάλος, πλούσιος—φτω-
χὸς ἔχει καὶ τὸν ὁδηγό του.

Ἐχει νὰ κάμει κατιτί. Ὁ ὁδηγὸς του πηγαινέι καὶ τοῦ τὸ θυμίζει. Βουλή-
θηκε νὰ πάη πουθενά; Ὁ ὁδηγὸς του
ἐρχεται καὶ τὸν ξυπνάει. Ἔτσι τώρα
καὶ τὸν κασιδιάρη ἀνάγκαζε νὰ πη-
γαῖνη ζητώντας πρᾶμα ποῦ δὲν ἔ-
χασε.

Τέλος εἶδε ὁ κασιδιάρης σὸ βράχο
μιὰ σπηλιά. Βλέπει τὴ σπηλιά, μπαίνει
μέσα. Μπαίνει μέσα, τί νὰ ἰδῇ; Τοί-
χους γυμνοὺς περιγυρα. Πάει βαθειά·
σκοτάδι πίσω. Αὐτιάζεται καλὰ· ἀ-
κούει τικ-τάκ, τικ-τάκ σάν ν' ἀργο-
στάλαζε νερό. Ζιγώνει· ξανοίγει χάμου
μιὰ λακκούλα ποῦ δεχότανε τοῦ βρά-
χου τὴ διαμαντένια σταλαματιά. Τοῦ
ἦρθε σάν κάμα· παίρνει ἀπὸ τὸ νερό
καὶ νίβεται· δροσολογιέται. Ἀστόχα-
στα βγαίνει κι' ἓνα ψαράκι ποῦ ἦρε
νεκρὸ στὶς πέτρες καὶ τὸ ρίχνει μέσα.
Μὰ τὸ ψάρι ζωντάνεψε καὶ ἀρχίζει νὰ
τριγυροφέρνῃ μέσα σὸ νερό.

— Μπρέ! λέει, κάνοντας τὸ σταυρὸ
του.

Ἄλλὰ τὴν ἴδια ὥρα νοιώθει καὶ κεί-
νος τὸ ἀρρωστημένο του κορμὶ νὰ θρέ-
φεται σάν στέλεχος πλατάνου ποῦ
παίρνει νερό στὶς ρίζες του. Τὰ λέ-
πια πέφτουν καὶ δειχνεῖται τὸ δέρμα
ὀλομέταξο. Αἷμα πύρινο κουφοδρομεῖ
στὶς φλέβες του· ψυχὴ μὲ ἄλλη ψυχὴ
σταυρώνονται στὰ φυλλοκόρδια του·
φετὰ ἔκαμε νὰ πετάξῃ στὰ ἐπουρά-
νια. Κουφάρι ἦταν, περισσότερὸ ἔγινε.

— Μπρέ! ξαναλέει· ἔλα Χριστέ καὶ
Παναγιά κοντά μου!

Τρέχει ἔξω· κρᾶζει τοὺς συντρόφους
του. Γυρίζουν ἐκεῖνοι στὶς φωνές, κυτ-
τάζουν καὶ σταυροκοποῦνται. Ἄγγε-
λος εἶναι, ἄνθρωπος εἶναι, δὲν ξέρουν.

— Μωρέ ποιὸς εἶσαι σύ;

— Ἐγώ, ὁ κασιδιάρης· κουφάρι ἦ-
μουν καὶ περιστέρι γίνηκα· φτερά ἔχω
νὰ πετάξω στὰ ἐπουράνια.

Τρέχουν κοντά, τὸν κυττάζουν ἀπο-
δῶ, τὸν φέρνουν ἀποκεῖ, τὸν καλο-
γνωρίζουν.

— Ἀμ ποιὸς σ' ἔκαμ' ἔτσι;

— Τὸ καὶ τό· ἦδρα τ' ἀθάνατο νερό.

— Πῶς; Ποῦ;

— Μέσα στὴ σπηλιά.

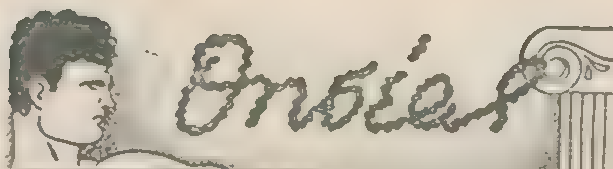
Ἀκοῦνε καὶ θαυμάζουν, ρίχνουν δ,τι
εἶχαν στὰ χέρια τους καὶ τρέχουν στὴ
σπηλιά. Φτάνουν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά,
πιάνουν φύλονικια.

— Ὅχι ἐγώ θὰ μ'πῶ πρῶτος.

— Ὅχι ἐγώ.

Λόγο πρὸς λόγους πιάνονται στὰ χέ-
ρια. Πιάνονται στὰ χέρια, τραβοῦν
τὰ στυλέτα· μακελοκόβονται. Νὰ τί
θὰ εἰπῇ παλιόκοσμος! Γιὰ νὰ εὑρουν
τὴν ἀθανασία ἦδραν ὅλοι τὸ θάνατο

τὸν εἶδε αἰῶνα
πῆδαί σ' ὀρθολίθι καὶ βάνει τὶς φω-
νές. Ἀκοῦνε ἀπὸ τὶς φρεγάδες, ρί-

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΗΡΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ

Στὴν Ἑλευσίνα ἐπάλαι-
ψε καὶ σκότωσε τὸ ληστὴ
Κερκύονα ἀπὸ τὴν Ἀρκα-
δία, ποῦ εἶχε τὴ συνήθεια
νά προσκαλῇ σὲ πάλη ὁ-
λους τοὺς διαβάτες.

Λίγο παρακάτω, στον Έρινεό, έξέκανε καί τόν Προκρούστη Δαμάστη.

Αὐτὸς πάλι εἶχε τὴ συνήθειαν νὰ ξαπλώνῃ τοὺς διαβάτες στὸ κρεβάτι του κι' ἂν τύχαινε νὰ περισσεύουν, τοὺς ἔκοβε τὰ πόδια. Ἄν πάλι ἦταν μικρότεροι, τοὺς ἐβασάνιζε τετνώνοντας τὸ κορμὶ τοὺς ὥς νὰ πεθάνουν.

Γι' αὐτό κι' ὁ Θεοῦς ἐ-
θανάτωσε τὸν Προκρούστη
μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Καί, κá-
νοντας ἔτσι, ἐμῳώντας τὸν
Ἡρακλεῖ. "Ἔτσι καὶ κείνος,
πολεμώντας ὅπως τὸν πο-
λεμοῦσαν, ἔσφαξε τὸν Βού-
σιρη, ἐσκότωσε μὲ πάλῃ
τὸν Ἀνταῖο, μὲ μονομαχία
τὸν Κύκον καὶ τᾶσις τὸ
κεφάλι τοῦ Τέρμερου, ὅπως
αὐτὸς ἐσκότῳνε τοὺς περα-
στικούς χτυπώντας τοὺς με-
τὰ τὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τὸ τε-
λευταῖο τοῦτο μάλιστα λένε
πὼς βυθίκε κι' ἡ παροιμία
ἐπόμερον κακός.

Ο ΑΙΓΕΑΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙ-
ΖΕΙ ΤΟ ΓΙΟ ΤΟΥ

1Β'. Προχωρώντας και φτάνοντας κατά τον Κηφισό είδε να τον πλησιάζουν άντρες από την αρχαία γεινιά του Φύταλου, που είχε φιλοξενήσει άλλοτε τη θεά Δήμητρα, όταν έψαχνε γιὰ να βρή την κόρη της, στο ίδιο μέρος. Μπορούμε να θυμηθούμε, κοντά σ' αυτό, πώς ή Δήμητρα, πληρώνοντας τον Φύταλο γιὰ τη φιλοξενία του, του έδωσε να φά τίψη την πρώτη σικιά της Άττικής.

Αυτοί λοιπόν οι φιλόξε-
νοι άνθρωποι πρωτοχαίρε-
τησαν τὸν Θησέα. Καί ε-
πειδὴ, σύμφωνα μὲ τὴ θρη-
σκευτικὴ παράδοσι, εἶχε ἀ-
νάγκη ἀπὸ καθαρμῶν,
τὸν ἐξάγνισαν γιὰ τὴ
φονικὰ ποῦ εἶχε κάνει κί-
αφοῦ ἐθυσιάσαν γιὰ χάρι-
του στὸν Φιλάνθρωπο Δία,
τὸν ἐφίλεσαν στὸ σπίτι-
τους, προσφέροντάς του

τὴν πρώτη φιλοξενία ὅλης
τῆς ὁδοιπορίας του.

Στὴν Ἀθήνα λένε πως
μπήκε στὶς ὀχτῶ τοῦ Κρό-
νου μήνα. Δηλαδή, σύμ-
φωνα μὲ τὸ ἡμερολόγιό
μας, τέλη Ἰουνίου, ἀρχὲς
Ἰουλίου. Βρῆκε δμως τὸν
κόσμο ἄνω- κάτω ἀπὸ τοὺς
τσακωμούς καὶ, ἰδιαίτερα,
τὸ σπῆτι τοῦ σέ κακῆ κα-
τάστασι. Γιατί ἡ Μήδεια,
κλῆση τοῦ βασιλῆα τῆς Κολ-
χίδας, ποῦ ἐξεκίνησε μαζί
μὲ τοὺς Ἀργοναυτεῖς γὰρ
τὴ γυνὴ τὴν ἑκστρατεία, ἔ-
ταν τὴν παρατήρησι ὁ ἴσως
πρῶτος τῶν Κόρινθο, ἦρθε κι'
ἐγκαταστάθηκε στοῦ Αἰνέ-
α καὶ — σάν μάγισσα ποῦ ἤ-
τασε — τοῦδινε βοτάνια καὶ
τὸν ὑποσχότανε νὰ γιαιτρέ-
ψῃ τὴν ἀτεκνία του. Ἡ Μή-
δεια λοιπὸν εἶπε προμαρ-
τέψει τὸν ἐννομὸ τοῦ Θη-
σέα καὶ, καθὼς ὁ Αἰγέας,
γέρος κι' ἀτήλερος, φοβό-
τανε τὴν ἀναρχία καὶ τὰ
ὑπωπτευότανε ὅλα, τὸν ἔ-
πεισε νὰ καλέσουν σὲ τρα-
πέζι τὸν ὑποπτο ξένο γιὰ
νὰ τὸν φαρμακώσουν.

Ἐκέθησαν λοιπὸν νὰ φᾶνε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ, μὴ θέλοντας νὰ πῇ ὁ ἴδιος τὸ μεγάλον μυστικόν, ἀλλὰ ν' ἀφῇσιν τὸν πατέρα του νὰ τὸν γνωρίσῃ πρῶτος, τράβηξε τὸ σπαθὶ τοῦ κι' ἔκανε, τάνα, πῶς ἤθελε νὰ κόψῃ μ' αὐτὸ τὸ κρέας ποὺ θάτρωναν. Τότε ὁ Αἰγέας γνώρισ' ἀμέσους τὸ σπαθί, κι' ἀφοῦ πέταξε μακριὰ τὸ ποτήρι· μὲ τὸ φαρμάκι, δοχίσε ν' ἀγκαλιάζῃ καὶ νὰ φιλᾷ τὸ γιό του. Ὑποτοῦ, ἐμάζιζε γύρω τοὺς πολῖτες καὶ τοὺς τὸν παροουσίαζε καμαρωμένους, ἐνῶ ἐκείνοι τὸν καλωσῶριζαν μὲ χερὰς νὰ τ' ἀντραγαθίσματά του. Ἀένας μάλιστα πῶς δταν ὁ Αἰγέας ἐπέταξε μακριὰ τὸ ποτήρι, τὸ φαρμάκι ἐχύθη· καὶ ἐκεῖ ποῦ εἶναι σήμερον μιὰ πεποιθανμένη τοποθεσία τοῦ Δελφίνιου, στ' ἀ-

νατολικά της Ἀθήνας. Ἐκεῖ ἀκριβῶς κατοικοῦσε τότε ὁ Αἰγέας. Καὶ τὸ θαλάσσιον τοῦ Ἑρμῆ πού ἦταν στημένο στ' ἀνατολικά τοῦ ἱεροῦ, τότε λέγαν «Ἑρμῆ τῶν πυλῶν τοῦ Αἰγέαν».

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΛΛΑΝΤΙΔΕΣ

‘Ο Πάλλας, ἀδερφός τοῦ Αἰγέα, εἶχε πεινῆντα γιούς. Τούς Παλλαντίδης. Ἐπειδὴ ὁ Αἰγέας ἦτανε ἄτεκνος, ὁ ἀδερφός του λογάριζε πῶς μιά μέρα οἱ γιοί του, σάν μόνον κληρονόμοι τοῦ Αἰγέα, θάπαιρναν στὰ χέρια τους τὴ βασιλεία τῶν Ἀθηνῶν. Νὰ ὅμως πού τώρα, μὲ τὴν ἐξοφικὴ ἀποκάλυψη πῶς ὁ Αἰγέας εἶχε γιό – καὶ μάλιστα τὸν ἥρωα Θηρσέα – οἱ Παλλαντίδης ἔχτι- ναν καθ’ ἑλπίδα νὰ δοῦν πραγματοποιούμενα τὰ δ- νειά τους. Ἔτσι, κοιτὰ στὴν ἔγθρα πού εἶχαν ἀπὸ πρὶν στὸν Αἰγέα, γιὰτὶ ἐθ- σά- λευε ἐνῶ ἦτανε θετὸ παιδί: τὸ παππού τους Πανδρίνα, ἐπρόσθεταν τώρα τὴν ἔγ- θρα τους ἐνάντια στὸν ἀ- πρόβλεπτο διάδοχο πρῶ. ἔ- λινε κι’ αὐτός καὶ φρεσκό- φερμένος, ἔμπαινε στὴ μέ- ση γιὰ νὰ τοὺς πᾶν τὰ δ- καιώματά τους. Γι’ αὐ- ὅλοιον τοῦ κήρυξαν τὸν πό- λεμο καί, μιά ὥρασιὰ ἡμέ- ρα, οἱ μισοὶ Παλλαντίδης, μ’ ἀσχηγὸ τὸν πατέρα τους, κίνησαν φανερὰ ἐνάντια περνώντας ἀπὸ τὸν Σοφη- τὴ (νύρου ἀπὸ τὰ σημεῖονα Σπάτα τῶν Μεσογελῶν). ἐ- νῶ οἱ ἄλλοι μισοὶ τοῦ σπῆ- σαν ἐνέδρα κρυμμένοι κα- ποὺ στὸν Γαργυτιὸ (μεγά- λο δῆμο τῶν Ἀθηναίων. ἀ- νάμεισετ Πεντελικοῦ καὶ Ὑ- μηττοῦ) μὲ σκοπὸ νὰ τὸν βάλουν στὴ μέση καὶ νὰ τὸν ξεκάνουν. Μαζὶ μὲ τοὺς Παλλαντίδης ὅμως ἦτανε καὶ κάποιοι κήρυκας ἀπὸ τὸ σημερινὸ Μαρκόπουλο.

πού τότε ήτανε δήμος Ἀγνούσιος καί πού τὸν ἔλεγαν Λεῶ. Αὐτοὺς ὁ Λεῶς λοιπὸν πῆγε καὶ μαρτύρησε στὸ Θηοέα δλα τὰ σχέδια τῶν Παλλαντίδων. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Θηοέας, ἀντὶ νὰ τιριμένη νὰ τὸν ἐπιτεθοῦν οἱ Παλλαντίδες πρὸ ἐρχότουσαν φανερά νὰ τὸν χτυπήσουν, ἐπρωτίμῃσε νὰ πέση ἐξωφικὰ ἀπάνω σὲ κεινους πού τοῦχαν στημένο καρτέρι καὶ νὰ τοὺς σκοτώσῃ δλους, ἀπὸ τὸν πρῶτο ἕως τὸν τελευταῖο. Σάν ἔμαθαν ὁ Πάλλαντας, οἱ ὑπόλοιποι γιοι καὶ οἱ ὀπαδοὶ τους, τὸ κακὸ πού βρῆκε στὰ ἄλλαους, τὸβαλαν δλοι τοὺς πόδια καὶ σκόρπισαν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κει. Τὸ περιστάτικό αὐτὸ μάλιστὰ λείε πῶς ἔγινε ἀφορητὴ νὰ μὴν παντρεύονται ἀπὸ τότες κι' ἀκόμει τοῦ δήμου τῶν Παλληναίων, πρὸς ἦτανε πατρίδα τοῦ Πάλλαντα, τοὺς δημότες Ἀγνούσιους πρὸς εἶχον συνθημάτη τους τὸν προδότη Λεῶ. Λένε ἀκόμα μέλιστα πῶς ἀπὸ τότε, στὸ δήμο τῶν Παλληναίων, οἱ κήρυκες, δταν προσφωνοῦσιν τὸν κόσμον, δέν ἐξομᾶν ἀντιπιά, δπως ποῖν, «ἀκούμε λαζ» (πρᾶν'να πού μετὶ τῆς Ἀττικῆς διέλεκτα γίνετα «ἀκούγετε λα ὦ»), κι' ἀτὸ γιὰ νὰ μὴν προσφέρουν δημοσία ἀκόμα καὶ μιὰ λέξη πού θὰ μποροῦσε νὰ θυμίζη τ' ὄνομα τοῦ προδότη.

Η ΕΚΛΗ ΚΙ' Ο ΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΑ

“Υστερ’ ἀπὸ τὰ παρτιπύ-
νω, ὁ Θησεύς, γιὰ νὰ μὴ
μῆνι χωρίς δουλειὰ καί,
τὸ κυριώτερο, γὰ ἡ κεο-
δίστη τῇ σπουδαίᾳ τοῦ
λαοῦ, ξεκίνησε γιὰ νὰ τὰ
βάλῃ μετ’ τὸν ταῦρο τοῦ
Μαραθῶνα πού ἐρῆμαζε
τὴν ὁμορπὴ πεδιάδα καί
τρομοκρατοῦσε τίς τέσσε-
ρις γύρω πολιτείες: Μα-
ραθῶνα, Τρικούνου, Προ-
θάλινο καὶ Οἰνύη, πού τίς
ἔλεγαν ὅλες μαζί καὶ Τε-
τράπολι. Ἐκεῖ ὁ Θησεύς
συναντήθηκε μετ’ τὴν Ἐκά-
λῃ καὶ φιλοξενήθηκε στορ-
γικώτατα ἀπὸ τὴν Ἐκά-
λῃ αὐτὴ ἡρώδη.

χνουν βάσκες στη θάλασσα, α-λά τα χέρια στά κουπιά, βγαίνουν έξω. Μαθαίνουν και κείνοι το ~~θωπία~~ ^{θωπία}, ρίχνονται όλοι στη σπηλιά· μα αντί να χωρίσουν παίρνουν τη φιλονικία.

—Ὁχι ἐγὼ θὰ μὲν πρῶτος.

—¹⁰ Οὐκ ἔγω·

Λόγο πρὸς λόγον πιάνονται στὰ χέρια, τραβοῦν τὰ στυλέτα, μακελοκο-
βονται καὶ κείνοι.

Τὸ ναυτόπουλο βλέποντας ἔτσι πη-

[illegible][illegible]

(Συνέχεια)

Ὁ Βρίλλας χωρίς ν' ἀποκριθῇ ἀ-
γίας νὰ περπατᾷ νευρικός ἀπέναντι καί

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Ἡ φωνὴ τοῦ παρακοιμώμενου εἶχε πάρει ἔδῳ ἕνα τόνο εἰρωνικό.

"Elaborate to develop the concept. A Book-
Learning Program"

Ἡ παρουσία τῆς Θεοφανῶς στὰ δια-
μερίσματα τοῦ παρακωμώμενου μ' ὁ-
λο πού αὐτὸς εἶχε τὸ ἐλεύθερο νὰ
παίρνει ὅσα αἰσάματα θὰ ἤθελε
ἐν τῇ κατ' ἐξουσίαν ἀντιπροσώ-
πῳ. Γιὰ τὸ ὅτι αὐτὸς δὲν ἦταν πα-
ράθετος, καὶ πάλιν, καὶ ὅτι ὁ ἄλλος
ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ καὶ ἐπὶ τοῖς λόγους τοῦ
ἀποστόλου ἦταν ὡς ποτὶς ἀπὸ τοῦ πα-
ριστάτου, ὁ ἄλλος ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ
καὶ ἐπὶ τοῖς λόγους τοῦ ἀποστόλου
ἦταν ὡς ποτὶς ἀπὸ τοῦ ἐπιποσταν-
τος. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ
ὅσα τούτοις βαστάσαντες ἐπὶ τῇ ἀ-
λλοτρίᾳ αἰσθητικῇ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐ-
πισκοπῇ, ὁ παρ' ἐξουσίαν τοῦ βασι-
λεῦτος, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Ζ', ὁ Περ-
σιανὸν ἐπὶ τῇ ἐπισκοπῇ, εἶνε γὰρ, ὁ δὲ ὁλο-
βόλος ἐπὶ τῇ ἐπισκοπῇ, τὰς ἐπὶ τῇ

Η ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΗ ΔΩΓΗ

100

1) Ο Ένατος όποτε
νίστραν Πετραλών
έμπροσθεν του Μ
χου Κώστα Γαρέφ
νελλόπουλος έν τ
γιτών Πωγωνιανή
εις "Ηπειρον. 4)
μενοι εις σηματοδ
δείξεις "Ελλήνων
εις τό Στάδιον Βο
γός εις τόν κήπον
κατά την επίσκεψιν
λης». 7) "Από τας
"Υμηττού. 8) Φαλα
μναστικάί επιδείξα

οι μετέχοντες Ἀθηνῶν εἰς τὴν Κο-
 ν. 2) Σκαπανεῖς Μηλεῶν
 νημεῖο τοῦ Μακεδονομά-
 χ. 3) Ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Α. Κα-
 ῶ μέσω ἀκριτῶν φαλαγ-
 γῶν κατὰ τὴν περιόδειαν τοῦ
 φαλαγγίται Πάρου ἀσκού-
 οῦσαν. 5) Γυμναστικά ἐπι-
 σταλάντων τῆς Ρουμανίας
 σκουρεστίου. 6) Ὁ Ἀρχι-
 τοῦ Νοσοκομείου Πειραιῶς
 τῶν τραυματιῶν τῆς «Ἑλ-
 ἀσκήσεις ἀνεμοπορίας τοῦ
 γυμνασίου Ἀθηνῶν. 9) Γυ-
 μναστικὴ Φαλαγγιστῶν Βόλου.

Τὸ θέμα τὰ σχετικά μὲ τὰ σταφύλια ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὰ ξεχωρίζει σὲ δύο ἐποχές. Ὅταν ὠριμάσουν τὰ πρῶτα σταφύλια καὶ ἀρχίσουν νὰ τρώγονται, συνηθίζονται ὠριμένα πράγματα.

Καὶ ὅταν ὅλα τὰ σταφύλια ὠριμάσουν καὶ παραωριμάσουν μάλιστα καὶ φτάσῃ ἡ ἐποχὴ τοῦ τρυγητοῦ, τότε ἄλλες συνηθείες ἐπακολουθοῦν. Ἡ πρώτη ἐποχὴ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴ καὶ ἡ ἄλλη τὸ τέλος τῶν σταφυλιῶν.

Μόλις λαλήσῃ ὁ τζιτζικας ὑπολογίζουν ὅτι ἀρχίζει καὶ τὸ σταφύλι νὰ εἶναι ὠριμὸ.

«Τζιτζικας ἐλάλησε, μαύρη ρόγα ἐγυάλισε».

Μὰ ὁ τζιτζικας ἀρχίζει νὰ λαλή πάλιν τὴν ἴδια μέρα; Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπολογισθῇ. Γι' αὐτὸ σ' ἄλλα χρόνια ἡ ἀρχὴ τῶν σταφυλιῶν ὑπολογίζονταν τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Σωτῆρος, δηλαδὴ τὴν 29ν Ἀυγούστου. Ὁ ὑπολογισμὸς ἐγίνονταν μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο, τὸν περασμένον αἰῶνα, δηλαδὴ 13 μέρες πίσω. Κατὰ ταῦτα ἡ ἀρχὴ τῶν σταφυλιῶν πρέπει νὰ ὑπολογισθῇ μὲ τὸ σημερινὸ ἡμερολόγιο τὴν 18 Ἀυγούστου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν αὐτὴ τοῦ πρώτου ὠριμάσματος τῶν σταφυλιῶν — δηλαδὴ τὴν 29ν Ἀυγούστου μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο — ἐγίνονταν σχετικὸς ἑορτασμός στὴν παλαιὰ Ἀθήνα. Τὴν παραμονὴ τῆς ἑορτῆς ὁ κτηματίας οἰκονομειάρχης πῆγαινε στὰ ἀμπέλια τοῦ μαζὶ μὲ ὅλη τὴν οἰκονομειά του. Ἐκεῖ ἔκοβε τὰ πιὸ καλὰ καὶ πιὸ ὠριμα σταφύλια τοῦ κτήματός του ὁ νοικοκύρης καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ εὐχονταν:

— Καὶ τοῦ χρόνου!

— Καὶ καλὰ κρασί!

Ἀπὸ τὰ διαλεγμένα σταφύλια ὁ οἰκονομειάρχης ἐδιάλγεε πάλιν τὰ ὠριμότερα καὶ τὰ βαρὺτα ἐνὰ καλάθκι. Τ' ἄλλα ποῦ ἔμεναν, τὰ τρώγε ὅλη ἡ οἰκονομία μὲ μεγάλη εὐθυμία, παίζοντας καὶ γελώντας. Τὰ ἐκαίνα τοῦ ὀπωρικοῦ τῆς νέας χρονιάς ἔπρεπε νὰ γίνουν μὲ χαρὰ.

Στὴν ἑορτὴ αὐτὴ δὲν ἐπῆγαινε οὐτε ἑκαλεῖτο κανένας ἄλλος ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκονομία.

Ἀφοῦ ἐτρώγοντο πιά τὰ σταφύλια, ἀρχίζει ὁ χορὸς, ποῦ διαρκοῦσε ὡς ποῦ νὰ βραδιάσῃ. Πρῶτῃ ἡ μεγαλύτερη κόρη τοῦ κτηματία ἔσερνε τὸ χορὸ! Καὶ ἐνῶ ἐχώρευε ἡ οἰκονομία, ἐτραγουδοῦσε τὸ ἀκόλουθο ἐπικαιρὸ τραγουδάκι:

«Ἦρθε πάλι ὁ Αὐγουστος
στὰ ὀλοπράσινα ντυμένος
κι' ὅλους κοιτάει γελαστός
ὁ μήνας ὁ εὐτυχισμένος.

Ἦρθε πάλι ὁ Αὐγουστος
σταφύλια φορτωμένος.
Σ' ὅλους μοιράζει ἀπ' αὐτὰ
μὲ ρόδα ραντισμένους.

Μὰς φέρνει πάλι εὐτυχία
καὶ ὅλα τὰ καλὰ του.

Μὰς φέρνει τὴν καλὴ σοδειὰ
καὶ τὰ καλὰ κρασιά του».

Κάθε στροφή ἐτραγουδεῖτο δυὸ ἢ τρεῖς φορές καὶ κατόπιν ἡ ἐπόμενη.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΟΤΑΝ ΩΡΙΜΑΣΟΥΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Καὶ ὅταν τὸ τραγούδι αὐτὸ ἐτελείωνε, μπορούσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ χορὸς μὲ ἄλλα λαϊκά τραγούδια ἐκείνου τοῦ καιροῦ.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, τῆς ἑορτῆς τοῦ Σωτῆρος, ἡ Ἀθηναϊκὴ οἰκονομία ἐπῆγαινε στὴν ἐκκλησίαν μὲ τὴν συνηθισμένη προσφορὰ μαζὶ μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ζωντανῶν καὶ ἀποθαμνένων μελῶν τῆς οἰκονομείας, μὰ καὶ μὲ κρασί, λάδι, λιθάνι καὶ μὲ τὸ καλάθκι μὲ τὰ πρῶτα διαλεχτὰ σταφύλια. Ὁ οἰκονομειάρχης, μόλις ἐμπαινε στὴν ἐκκλησίαν, προσκυνοῦσε τὴς Ἁγίας Εἰκόνας καὶ ἀφῆνε τὸ καλάθκι μὲ τὰ σταφύλια μπροστὰ στὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Στὸ τέλος τῆς λειτουργίας ὁ παπάς

εὐλογοῦσε τὰ σταφύλια καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸν νὰ εἶναι μεγάλη ἡ σοδειὰ των. Ἀφοῦ ἐτελείωνεν ἡ μικρὴ αὐτὴ δέσσι, κάθε οἰκονομία ἔπαιρνε τὸ ἀντίδωρο καὶ τὸ καλάθι μὲ τὰ εὐλογημένα σταφύλια καὶ γύριζε στὸ σπίτι, ἀφοῦ ἔδινε λίγα σταφύλια στὸν πατῆρα.

Στὸ σπίτι τὰ μέλη τῆς οἰκονομείας εὐχονταν μεταξὺ τους «καλὴ σοδειὰ» κι' ἔτρωγαν ἀπὸ τὰ εὐλογημένα σταφύλια. Ἐπειτα ὁ οἰκονομειάρχης ἐπῆγαινε στὰ συγγενικά καὶ φιλικὰ σπίτια νὰ εὐχηθῇ νὰ εἶναι καλὴ ἡ σοδειὰ τῶν ἀμπελιῶν τους. Τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκονομείας ἔμεναν στὸ σπίτι, γιὰ νὰ δεχθοῦν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ποῦ ἦρχοντο νὰ εὐχηθοῦν κι' αὐτοὶ τὴν «καλὴ σοδειὰ». Στους ἐπισκέπτας ἡ οἰκονομία προσέφερε σταφύλια ἀπὸ τὰ εὐλογημένα καὶ λίγο παλὸ κρασί, ποῦ ἐφύλαγεν ἡ οἰκονομία στὸ «κατῶγ» της.

Σ' ὅσα σπίτια ὤπρχαν ἀρραβωνιασμένοι, ἐγίνετο καὶ μιὰ ἄλλη ὠραία σκηνή. Ὁ ἀρραβωνιασμένος νέος, μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς ἀδελφοὺς του, ἐπῆγαινε στὸ σπίτι τῆς ἀρραβωνιαστικιάς του. Ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἡ οἰκονομία τῆς κόρης ὑποδέχονταν τὴν οἰκονομία τοῦ νέου. Ὁ ἀρραβωνιασμένος φιλοδοξοῦσε τὰ χέρια τῶν γονεῶν τῆς κόρης κι' ἔπειτα ἐπλησίαζε καὶ χαιρετοῦσε τὴν κόρη, ἐνῶ οἱ γονεῖς τῆς κι' οἱ ἀδελφοὶ τῆς τοὺς ἔρριχναν τριαντάφυλλα καὶ τοὺς εὐ-

χονταν κάθε εὐτυχία. Αὐτὴ τὴν ἑορτὴ περιγράφει καὶ ὁ καθηγητὴς Κάρολος Μίρρ, ποῦ εὐρέθη στὴν Ἀθήνα τὸ 1799.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ σκηνὴ αὐτὴ, ἐμπαιναν κι' οἱ δυὸ οἰκονομείες στὸ σπίτι τῆς κόρης καὶ εὐχονταν μεταξὺ τους «καλὴ σοδειὰ». Τότε ἡ κόρη ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ τὰ καλύτερα σταφύλια, ἕνα γλύκισμα ποῦ εἶχε φτιάσει μὲ τὰ χέρια της καὶ παλὸ κρασί.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἰδίας ἡμέρας σὲ κάθε σπίτι κτηματίου ἐγίνονταν πλούσιο γεῦμα, μὰ χωρὶς καλεσμένους ξένους. Ὁ πατέρας τότε ἔκανε πρόποι κι' εὐχονταν εὐχῆσαι καλὴ καὶ μεγάλη ἡ σοδειὰ.

Κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεῦμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἐμαζεῦοντο στὴς πλατεῖες κι' ἔσερναν τὸ χορὸ μὲ συνοδεία ἀπὸ ντόπια ὄργανα, ὅπως ἐγίνονταν καὶ στὰ κούλουμα καὶ τὴν τρίτη μέρα τοῦ Πάσχα. Κάθε κόρη καλῆς οἰκονομείας ἔπρεπε νὰ λάβῃ μέρος στὸ χορὸ, ντυμένη μὲ τὰ καλύτερα τῆς φορέματα. Ὁ χορὸς ἐξακολουθοῦσε ἕως ἀργὰ τὴ νύχτα.

Τὸ δέπνιο ἦταν εὐθυμὸ καὶ σ' αὐτὸ ἐτραγουδοῦσαν κλέφτικα καὶ ἄλλα τραγούδια. Τὸ τραγούδι καὶ ἡ διασκέδασις ἐξακολουθοῦσαν ἕως τὰ μεσάνυχτα.

Τὰ ἔθιμα αὐτὰ ἐτηροῦντο στὴν Ἀθήνα αὐστηρὰ στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. Διτηρήθησαν καὶ κατόπιν κάμποσο καιρὸ. Μὰ ἔπειτα οἱ κτηματῖαι Ἀθηναῖοι, ποῦ εἶχαν ἀμπέλια, ἐγιναν ὀλιγώτεροι καὶ ἐχάθησαν μέσα στὸν ἄλλο πληθυσμὸ τῆς τευούσης. Ἐταί σιγά-σιγά ἔσβησαν τὰ ὠραία αὐτὰ ἔθιμα τῆς ἑορτῆς τῶν πρώτων σταφυλιῶν.

Φ. Γιοφύλλης

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Ἡ ὀλιγόχρονη ἱστορία τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι γεμάτη ἀπὸ πράξεις ἀρετῆς, ἀληθινῶν ἡρωισμῶν καὶ υπερῶχων πράξεων αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως, ἀλληλεγγύης καὶ ἐθελοθυσίας. Κάθε μέλος τῆς Ε.Ο.Ν. ἔχει ὑποχρέωσιν ὀφίστην νὰ προσβῇ καὶ τὰς ἰδικὰς του πράξεις διὰ νὰ δικαιωνίζεται ἑτοι πάντα ὠραία καὶ ἐνδοξη ἡ ἱστορία τῆς Ὀργανώσεως.

«Ήτανε θαυμάσιον πράγμα
τὸ θέαμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.
τὸ ὁποῖον δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ
τὸ παρουσίασε ποτὲ καὶ νὰ τὸ
παρουσίασε τόσο σφιχτά - σφι-
χτά ἐνωμένος, ἀφωσιωμένος εἰς
τὸν Βασιλέα του, πειθαρχῶν
ἀπολύτως καὶ γεμάτος ἐμπιστο-
σύνην πρὸς τὴν Κυβέρνησιν
του».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

«ΕΛΛΗΝ»

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητὴ μου Φαλαγγίτισσα,

Ὑπάρχουν στὴ μακραιώνη ζωὴ τῶν
ζωῆς τοῦ ἀτόμου περιστάσεις, πού
φαιερῶνουν πολὺ παραστατικὰ καί
πού ὡς τὰ τώρα δὲν ἐμάντευε κατεῖς,
καί ἀπὸ τὸ ἀληθινό, τὸ αὐθόρμητο
τοῦ συναισθήματος καὶ τοῦ χαρακτή-
ρος.

Ὑπάρχουν στὴ μακραιώνη ζωὴ τῶν
λαῶν γεγονότα πού ἀνάγλυφα καὶ ὑ-
ποβλητικὰ δείχνουν τὴν ἐσωτερικὴ ψυ-
χικὴ ὕφῃ των, μ' ἓνα τρόπο τόσο πη-
γαῖο καὶ ἀπροσποίητο, πού δὲν χω-
ρεῖ ἡ παραμικρὴ συζήτησι γιὰ τὴν
ἀγνότητα καὶ τὴ γνησιότητα τῆς εἰ-
κόνας αὐτῆς. Παρουσιάζουν τὸν ἐσω-
τερικὸ τους ψυχικὸ κόσμο μὲ ὅλα του
τὰ ἐξαρτήματα, συναισθημα, βούλη-
σι, θυμικὸ, χαρακτήρα σάν ἓνα μεγα-
λειώδικο ταμπλώ, πού σάν σταθοῦμε
προσεκτικοὶ μπροστά του μᾶς θαμπώ-
νει τὰ μάτια ἡ ἐξαιρετὴ τῶν χρω-
μάτων του λάμψι καὶ μᾶς φέρει τὴ
συγκίνησι καὶ τὴν ἔκστασι ἡ ἐμπνευ-
σμένη τους σύνθεσι καὶ ἡ δυνάτη τους
ἀπόδοσι. Τότε νοιώθουμε τὴν καρδιά
μας νὰ φουσκῶνῃ ἀπὸ ἀγαλλίασι καὶ
τὴν ψυχὴν μας νὰ φτεροκοπᾷ πρὸς τὰ
ὕψη ἀπὸ περηφάνεια. Τότε εἴμαστε
κοντὰ στὴ μακαριότητα γιατί καὶ μεῖς
ἀποτελοῦμε ἓνα μόριο τέτοιου συνό-
λου. Τότε μεγαλῶνει καὶ πλαταίνει ἡ
μικρόχρονη ζωὴ μας, χύνεται καὶ
μεταγγίζεται μέσα στὴ μακρόχρονη
τοῦ λαοῦ μας ζωὴ. Τότε ὁ μικρόκο-
σμος — ἀἰθρῶπος, γίνεται μακρόκο-
σμος — λαός. Τότε μᾶς γεννιέται στο
τέλος ἡ ἥρωϊκὴ ἐκείνη ἐπιθυμία νὰ
εἶχαμε χίλιες ζωὲς γιὰ νὰ τίς προσφέ-
ρουμε, εὐνότητι προσφορά, καὶ νὰ τίς
χαρίσουμε, ἐλάχιστο χάρισμα στήν τι-
μὴ καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ λαοῦ μας.
Τότε ἡ περαστικὴ ζωὴ μας μπορεῖ κι'
ἀγγίζει τὸ ἀπέραντο τῆς αἰωνιότητος
ἐνὸς λαοῦ, τότε γίνεται ἀθάνατη.

Μέσα στήν γλυκεῖα γαλήνη ἐνὸς
γραφικοῦ κόλπου, μέσα στήν εὐφρό-
συνη ψυχικὴ ἀνάτασι μιᾶς γιορτῆς,
ἐκεῖ πού ἔνας εἰρηνικός καὶ γεμάτος
αἰσθήματα λαὸς προσπαθοῦσε νὰ ὑ-
ψωθῇ πρὸς τίς παραδόσεις καὶ τίς
ἀξίες του συμβαίνει μιὰ τρομερὴ δο-
λοφονία. Ἐνα κρυμμένο σπιλὲτο χτυ-

πᾶ κατάκαρδα μιὰ ἀγάπη καὶ μιὰ
περηφάνεια τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Ἡ καρδιά πολεῖ, ματώνει, τὰ μά-
τια βουρκώνουν. Ὅμως τὰ χεῖλη μέ-
νουν σφιχτά κλεισμένα. Τὸ σχέδιο τοῦ
δολοφόνου ἀπέτυχε μεγαλοπρεπῶς.
Ἀντὶς γιὰ ἐκρήξεις θυμοῦ, ὑστερικές
φωνές καὶ ἀπειλές, προὐκάλεσε στὸ
συγκρατημένο πόνο τὴ φανέρωσι τῆς
ψυχικῆς ἰδιότητος μιᾶς ἀνώτερης φυ-
λῆς, πού βαδίζει ἐπίμονα πρὸς τὸ
σκοπὸ της — ἔστω κι' ἂν γύρω της οἱ
τρικυμίες ἀφορίζουν, ἂν τὰ τσακάλια
οὐρλιάζουν — βαίνει πρὸς τὴν εἰρηνι-
κὴ της Ἀναδημιουργία. Ἡ πρόκλησι
μὲ τὸν ὕπουλο τορπιλισμὸ τοῦ κατα-
δρομικοῦ μας «Ἑλλῆ» ἀπέτυχε στὸν
ἀπώτερό της σκοπὸ. Ἡ βόμβα ἐπληξε
τὴν καρδιά τῆς «Ἑλλῆς» μας καὶ τὴν
παρέλυσε, ὅμως δυνάμωσε τὴν καρ-
διά τοῦ λαοῦ μας μέσα στὸν συγκρα-
τημένο της πόνο, τὴν ἀλληλέγγυό της
θλίψι καὶ τὸ ὁμαδικό της πένθος.
Προὐκάλεσε ἀκόμα τὴν τρανὴ ἀπό-
δειξι τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης πρὸς
τοὺς ἡγέτας τοῦ λαοῦ, τὸ Βασιλεῖα
καὶ τὸν Ἀρχηγό, πού γαλήνιοι καὶ
σοφοί, μὲ τὴν καρδιά αὐτοῖ πῶ μα-
τωμένη ἀπὸ ὅλους μας, ἔτειναν τὰ χέ-
ρια τους καὶ τὴ φωνὴ τους γιὰ νὰ γα-
ληνέψουν τὴ δικὴ μας ταραχή!

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θέλησαν
νὰ ταραξοῦν τὴ γαλήνη τῆς 15 Αὐ-
γούστου καὶ τὴ χαρὰ τῆς γιορτινῆς
διαθέσεως στήν Τήνη καὶ σ' ὅλοκλη-
ρη τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦτανε ἀλήθεια ὁ
ἐνδεδειγμένος. Ἐξύγισαν στραβά καὶ
σφαλερὰ τὴν σημερινὴ ψυχικὴ ἀντο-
χὴ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ· ἀκόμα ἔκαναν
λάβθος στὸ ποσὸν τῆς σωφροσύνης τῶν
σημερινῶν τῆς Ἀρχηγῶν. Ἐτσι ἀντὶς
νὰ καταστρέψουν, δημιουργήσαν. Χα-
λώντας ἓνα πλοῖο, στερῶσαν τὴν ἀ-
γάπη καὶ τὴν πίστι γι' αὐτοὺς. Καμ-
μιὰ ἀταξία, καμμιὰ διαφωνία, μόνο
σὺμπνοια καὶ ὁμόνοια σ' ἓνα ἀκατά-
λυτο καὶ χωρὶς ρήγμα ἀτσαλένιο
μυλόκ. Μιὰ ἀδιαχώρητη τελεία προ-
σέγγισι ἡγεσίας καὶ Ἀκολουθίας.

Μιὰ ἀναδρομὴ πνευματικὴ πρὸς τὴν
ἀλυσίδα τῶν θριάμβων καὶ νικῶν τοῦ
ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ πνεύματος πού ἀ-
νέκαθεν πατοῦ καὶ πάντοτε τὸ κυ-
βερνοῦσε μιὰ τιμὴ καὶ ἱπποτικὴ γεν-
ναϊότητα σὲ ὅλους τοὺς ἀγῶνας καὶ
σὲ ὅλας τὰς θαλάσσας. Ἀπὸ τὴ μυ-
θολογικὴ «Ἀργώ» ὡς τὴ δολοφονη-
μένη μας «Ἑλλῆ» μιὰ ἀδιάκοπη σειρά

θρόνων ζωντανεῦει κι' ἀτσαλώνει
τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ. Συμβολικὰ τὸ
πρωτόγονο ἐκεῖνο καράβι, καμωμένο
ἀπὸ βαλανιδιὲς τοῦ Πηλίου, περνᾷ τίς
Συμπληγάδες πού μόλις γοργοφέ-
ρουγα πουλιὰ μποροῦσαν νὰ διαδοῦν
ἀπείραγα, καὶ προχωρεῖ σημάδι καὶ
φορέας τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.
Γιατὶ ὁ Καπετάνιος τοῦ ὁ Ἰάσωνας δὲν
εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ἓνας Διαμορ-
φωτὴς ἀπὸ τοὺς πρώτους τοῦ πολιτι-
σμοῦ ἐκείνου, πού δόξασε τὴν Ἑλ-
λάδα. Ἀπὸ τὸ στόλο τοῦ Θεμιστο-
κλέους, τοῦ Νεάρχου πού ἀγγίξε τίς
ἀχτὲς τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, τῶν ἐκ-
σφειδονιστῶν τοῦ «ὕρου» ἑλλῆν. πυ-
ρός, στὰ παράλια τῆς Κρήτης, τῶν
ποντοπόρων πέραν τῶν Ἡρακλείων
Στηλῶν, τῶν ἑλλ. ναυτικῶν πού καὶ
στὰ χρόνια τῆς βυζαντινῆς παρακμῆς
καὶ τῆς Τουρκικῆς δουλείας πολεμοῦ-
σαν ἐνάντια στοὺς βαρβάρους ἀπὸ τὸ
Λιβυκὸ πέλαγος ὡς τὸν Εὐξείνιο, τῶν
ἱπποτικῶν πειρατῶν Κατσώνηδων, τῶν
πυρπολητῶν Κανάρηδων μιὰ ἀτέλιω-
τη σειρά ἀρχίζει καὶ προχωρεῖ καὶ θά
μακραινῇ ὅσο ὑπάρχει ἡ ἑλληνικὴ
ψυχὴ, πού τύχη της καὶ μοῖρα της εἴ-
ναι νὰ φτερουγίσῃ καὶ νὰ βαδίσῃ πά-
νω στοὺς ὕψους αὐτοὺς δρόμους πού
περιβάλλουν τὴ χώρα της, φέρνοντας
μακρὰ, πολὺ μακρὰ, σ' ὅλο τὸν κό-
σμο τὸν ὑπέρτατο πολιτισμὸ της.

Μιὰ ἐτοιμότητα αὐθόρμητης θυσίας
καὶ συγκινητικῆς προσφοράς γεννήθη-
κε ἀκόμα ἀπὸ τὸ θλιβερό αὐτὸ γε-
γονός. Ἡ Ε.Ο.Ν. Τήνου πέφτει μ' ὅλη
τῆς τὴν ἀγνὴ νεανικὴ ὑπαρξὶ στὴ διά-
σωσι τῶν παιδιῶν - ναυτῶν τῆς «Ἑλ-
λῆς» ἀψηφώντας τὸν κίνδυνο καὶ τὴν
κούρασι. Παρουσιάζεται ὅχι πιά μό-
νο ὡς ἡ ἐλπίδα τοῦ ἑλλ. μέλλοντος,
ἀλλὰ καὶ ὡς παράγων στὸ ἑλληνικὸ
παρόν. Ὁ λαὸς μέσα στὸν πόνο του
καὶ τὴ θλίψι του ἔκανε αὐθόρμητα τὴν
πρότασι στὸν Ἀρχηγό του νὰ ὑποβλη-
θῇ ὁ ἴδιος στὴ θυσία τῆς ἀναπληρώ-
σεως τῆς «Ἑλλῆς». Μὰ καὶ ὁ Ἀρχη-
γὸς ἀπάντησε σάν πατέρας στοργικός,
ὅτι ἡ Πατρίδα - ἡ Μάνα θά πληρώσῃ
καὶ θά ξαναφκιάσῃ, γιατί δὲν θέλει
νὰ ἐπιβαρυνθοῦν τὰ παιδιὰ της, ὅσο
καὶ ἂν ἡ θυσία των αὐτὴ προέρχεται
ἀπὸ καρδιάς. Τόση σφιχτὴ ἀγάπη καὶ
ἀλληλοκαταπόνησι γεννήθηκε μεταξὺ
λαοῦ καὶ Ἀρχηγοῦ σήμερα. Αὐτὸ ση-
μαίνει ψυχικὴ προσαρμογὴ τοῦ ἐνὸς
πρὸς τὸν ἄλλον!

Σ. Καρ.

DEAD01

Τὸ Πνεῦμα εἰς τὸ ὅποιον οἱ Ἀπόστολοι ὤντων τὴν μεγάλην πολιτικὴν ἐπιτροπὴν καὶ τὸν πλοῦτον τὸν ὅστιον ἐγγύρωτον κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς χρόνους ἦτο τὸ μυστήριον τοῦ Ἀπολόγου. Ἡ χρῆσις αὐτοῦ διὰ τὴν ἐκτασθεῖσαν γυναικὴν Ἰδ. ἐκκαθαίρετο πρῶτον

73

γής καλύπτεται υπό της λιθοσφαι-
ρας πάχους 60 χιλιομέτρων. Περὶ
τοῦ ἑσωτερικοῦ της οὐδέν εἶναι

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

ταῶν μεθόδων διὰ διαφόρων
ταῶν καὶ διοργάνων οὐσίᾳ.
καίτοις δὲ ἐκ τῆς πίστεως τῶν

Ο ΓΑΜΕΙΛΑΣ

И ГОРГОНА

Κατά την ελληνική μυθολογία, ήταν θαλασσιος δαίμων έχων κεφαλήν, χείρας και πόδια γυναικεία. Ο όνομα του προέρχεται από την λέξη «κατά», που σημαίνει «κατά τον δρόμο».

Ἡ ἐπεξεργασία τῆς παραμυ-
νῆς ἐκπεμψῆς στὴν Πέργαμο,
τὴν αὐτὴν καὶ φέρει τ' ὄνομα τῆς.
Τὸ ἔργο τῆς περιλήψεως οὐ
κατανοοῦμαι τοῦ πατρός, ὥς ὅ-
τι οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Ἰσπανοὶ
κατ' ἄνωγαν να παροικεῖσιν
χαρτὶ ἀπὸ ἄλλης ἐτικῆς οὐσίας.
Μίλλις κατὰ τὸν 1' αἰῶνα, τὸ
χαρτὶ ἀπὸ βυζαντικῆς ἐτικῆς κοινῆς
ῥηθῆς στὴν Ἑβραϊκὴ πρὸς ἀν-
τιθέστωτον τῆς παραμυνῆς πο-
τεῖται ἐκ τῆς ἱλῆος στὴν Ἰ-
σπανία μεταβαίνει καὶ κατασκευ-
χάρτῳ ἀπὸ κορφίλλας. Ἡ ζήτη-
σις τοῦ χαρτὶ πρὸς λιγυρότητα, ἐ-
πὶ τὴν τὸ χαρτὶ τοῦ παρὸν ἐκ-
ζονται ἀπὸ αὐτὸν δὲν εἶναι πᾶσι
ἀντοχὴ οὗτο τὸ χαρτὶ ἀπὸ ἄλλης
οὐσίας. Ἐλάχιστα χωρὶς ἄρα
ἀπὸν σὲ πάσιρ διωκόμενα,
μερικὰ στὴν Αἴγυπτον, μῆσα
στοὺς ἀρχαίους τάφους, ἐνθ' ἄλ-
λα βρέθησαν στὴν Ἰταλία, σὺς
ἀντικεινὰ πῶς ἐγιναν στὸ Ἡ-
ράκλειον.

ΟΙ ΓΑΤΟΙ ΚΙ' Η ΚΑΚΙΑ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

«Ήτανε μιά φορά κι' έναν καιρό μιά γρηά ζητιάνα κι' ὅλη τὴ μέρα ζήταγε ἑλεημοσύνη καὶ τὸ βράδι πῆγαινε στὸ σπιτάκι της καὶ ἡσυχάζε. Μιά μέρα ἔτυχε νὰ μὴν τῆς δώσῃ κανεὶς τίποτα καὶ ὅλοι τῆς λέγανε: «Ὁ θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ! Ἐνύχτωσε, ἐγύρισε στὸ σπῖτι της, μπαίνει μέσα, σκοτάδι· τί νὰ κάνῃ νηστικιά κι' ἀποσταμένη καθὼς ἦτανε; Ἦλθε βόλτα, ἦλθε βόλτα, μήτε νὰ ἡσυχάσῃ μπορούσε, μήτε νὰ κοιμηθῇ. Ἡ κοιλιά της εἰσιζε ταμπουρά. Παίρνει λοιπὸν τὸ μπαστούνι της καὶ βγαίνει πάλι ἔξω.

Ἐπερπάτησε, ἐπερπάτησε, μήτε ἤξερε πού πήγαινε· ὅλες οἱ πόρτες κλειστές· παντοῦ σκοτάδι. Ἀπὸ ἀλάργα εἶδε ἕνα φῶς σ' ἕνα μακρινὸ μέρος. Λέει ἐπὶ νὰ εἶναι ἐκεῖ; μὴν τύχῃ καὶ εἶναι κανένας γάμος; Ἀς πάω νὰ ἰδῶ. Πάει, βλέπει μιά μεγάλη πόρτα, χτυπάει, χτυπάει, κανεὶς, ψυχὴ δὲ μίλαγε. Ἀρχίνησε νὰ χτυπᾷ πῶς δυνατὰ ἀκούη. Τότες ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ βλέπει νὰ παρουσιάζεται μπροστά της ἕνας μαῦρος γάτος, καὶ τῆς κανεῖ: «Μάρ, μάρ, μάρ, μάρ».

—Ἐλεημοσύνη ἀφέντη μου τοῦ λέει ἐκεῖνη.

Πετιέται τότες ἕνας ἄλλος γάτος καὶ λέει αὐτοῦ τοῦ πορτιέρη τοῦ μαῦρου γάτου: «Μάου! μάου!».

Πετιέται ἡ γρηά καὶ τοὺς λέει:

«Νὰ μ' ἐλεήσετε ἀφεντικά μου!» καὶ κείνος πού ἦτανε στὴ σκάλα τῆς λέει: «μάρ, μάρ, μάρ, μάρ».

Προχώρησε ἐκεῖνη κι' ἀνέβαινε τὶς σκάλες, κι' ἀφοῦ δὲν τῆς μίλαγε κανένας, ἀνέβαινε. Ἐκεῖ μπαίνει σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο καὶ ἦτανε ἀντικρὺ δυὸ καναπέδες ὀλόχρυσοι, καὶ σὲ κάθε ἕνα καναπέ καθότανε ἀπὸ μιά μεγάλη γάτα, καὶ ἡ μιά ἦταν ἀσπρὴ στὸν ἕνα καναπέ, καὶ ἡ ἄλλη γκριζά.

Ἡ μιά, ἡ ἀσπρὴ, εἶχε ἕνα ὠραῖο φίλντιςνιο τομποῦκι κι' ἐκάπνιζε καὶ ἡ ἄλλη, ἡ γκριζά, εἶχε ἕνα ναργυλὲ μὲ διαμάντια, μὲ κοράλλια κι' ἐκάπνιζε κι' αὐτή. Καθὼς μπῆκε ἡ γρηά μέσα, κανεὶ μετάνοια καὶ τοὺς λέει:

—Νὰ μ' ἐλεήσετε ἀφεντικά μου, γιατί εἶμαι πεθαμένη τῆς πείνας.

Λέει ἡ μιά γάτα τῆς ἀλλήνης: μάρ, μάρ; μάρ, μάρ; μούρ;—μάρ, μάρ, μάρ, τῆς λέει ἡ ἄλλη.

Τότες λέει κι' ἐκεῖνος ὁ γάτος πού ἦτανε στὴ σκάλα: «Ἄιντε νὰ φέρῃς ἕνα σακκὶ ἀπὸ τὸ σπῖτι σου».

Πάει τοῦτῃ ἡ κακομοῖρα,—δὲν εἶχε σακκὶ στὸ σπῖτι της,—σὲ μιά ἄλλη γειτόνισσα φτωχιά καὶ τῆς γύρεψε ἕνα σακκί.

—Τί τὸ θέλεις; τῆς λέει ἐκεῖνη.

—Λιγάκι ἀλευράκι θὰ μοῦ δώσουνε νὰ τὸ βάλω μέσα.

Παίρνει λοιπὸν τὸ σακκί, πηγαίνει πίσω, τῆς βάλανε κάμποσα φλουριά καὶ τῆς τὸ δώσανε· τὸ ἔβαλε κι' αὐτὴ στὸν ὄμο, τοὺς εὐχαρίστησε κι' ἔφυγε.

Σὰν ἔφτασε στὸ σπῖτι της, ἀδειασε

τὰ φλουριά σὲ μιά παληκοκασέλα πού εἶχε, καὶ γύρισε τὸ σακκὶ στὴ γειτόνισσα.

Αὐτὴ, βάζει τὸ χέρι της μέσα στὸ σακκὶ γιὰ νὰ ἰδῇ τί εἶχε, καὶ βρίσκει στὸ στρίφωμα τοῦ σακκιοῦ ἕνα φλουρί. Τὸ παίρνει λοιπὸν τὸ φλουρί καὶ πάει ἴσια στὴ γρηά καὶ τῆς λέει:

—Ποῦ τὰ βρήκες τὰ φλουριά;

—Ποιά φλουριά; τῆς λέει ἐκεῖνη.

—Νά! πού ἔβαλες μέσα στὸ σακκί.

—Καλὲ δὲν ἔβαλα τίποτες φλουριά, χριτιανή μου, τῆς λέει αὐτή.

—Ἡ θὰ μοῦ πῆς πού τὰ βρήκες ἢ θὰ πάω στὸ δικαστήριο νὰ πῶ πῶς τὰ κλέψες.

Τότες φοβήθηκε ἡ γρηά καὶ τῆς εἶπε: «Εκεῖ σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι, τῆς ἔδειξε, πήγα καὶ μοῦ τὰ δώσανε. Τότες δὲ χάνει καιρό, διπλώνει τὸ τσουβάλι της, μιά καὶ δυὸ καὶ πάει στὸ παλάτι. Χτυπάει, χτυπάει, τὴν πόρτα· ἀνοίγει ὁ μαῦρος γάτος.

—Μπᾶ! μᾶζι σας καὶ ξερὴ σας! σὰν ἄνθρωπος ἀνοίξε τὴν πόρτα. Εἶπε ἡ γρηά καὶ τὸν φασκέλωσε.

Τότες πετιέται ὁ ἄλλος γάτος πού ἦτανε στὴ σκάλα: μάρ; μάρ; μάρ; μάρ;

—Μπᾶ! μᾶζι σας καὶ ξερὴ σας! εἶπε ἡ γρηά καὶ προχωρεῖ κι' ἀνεβαίνει τὶς σκάλες καὶ πάει μέσα στὴ σκάλα πού ἦτανε οἱ δυὸ μεγάλες γάτες καὶ καθὼς τὶς εἶδε καὶ πίνανε ναργυλίδες:

—Μπᾶ! τρουάρρα σας!, τοὺς λέει, καλὲ πίνουνε ναργυλίδες! Ἀμ! ποῖός θὰ πιάσῃ τοὺς ποντικούς ἐδῶ μέσα;

Κεῖνη πῆρε τὸ τσουβάλι καὶ τοὺς καληνῆχισε.

—Μάου! μάου! μάου; τῆς ἀπαντᾷ οἱ γάτες.

—Ναί! τώρα θὰ πάω νὰ μάθω τὰ κατσουλίστικα νάρθῶ νὰ σὰς μιλήσω! Εἶπε ἡ γρηά καὶ ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

Γυρίζει τότες καὶ ἡς λέει ὁ γάτος πού ἦτανε στὴ σκάλα:

—Τί θέλεις;

—Νὰ μοῦ γιομίστετε κι' ἐμένα τὸ σακκούλι μου λίρες, ὅπως γιομίστετε τὸ σακκούλι τῆς ἀλλήνῃς· μὴ θὰ τὴν μαρτυρήσω γιὰ κλέψιμο στὸ δικαστήριο καὶ θὰ τὴ βάλουν φυλακὴ.

Τότες εἶπαι αὐτοῦ τοῦ γάτου πού ἦτανε στὴ σκάλα οἱ μεγάλοι γάτοι: «Μάου, μάου, μαζιάου!».

Ἡ γρηά ὅλο γέλαγε καὶ ξεκαρδίζοτανε κι' ἔλεγε:

—Ἀισθευά τοι, γυιέ μου, πού σὰς πειράζει αὐτὸς ὁ γάτος.

—Δός μου τὸ τσουβάλι σου νὰ πάω νὰ στὸ γιομίσω φλουριά, τῆς λέει ὁ γάτος πού ἦταν στὴ σκάλα.

Τὸ πῆρε, πήγε κάτω στὸ ὑπόγειο, κι' ἔβαλε μέσα ὅτι τοῦ εἶπαι τ' ἀφεντικά του, τὸ δένει ἀφίχτα καὶ τῆς τὸ δίνει καὶ τῆς λέει:

—Τοῦτα, κυρά, εἶναι φλουριά, μόν' δὲν κάνει νὰ τὰ ἰδοῦν τ' ἀστέρια, μονάχα νὰ πᾶς ἴσα στὸ σπῖτι σου, κι' ἀφοῦ κλείσῃς καλὰ τὶς πόρτες σου καὶ γδυθῇς ταῖσιαι, τότες ν' ἀνοίξῃς τὸ σακκο μὲ τὰ φλουριά σου.

Τὰ πῆρε λοιπὸν ἐκεῖνη, κι' ἀπὸ τοὺς εἶπε καληνύχτα, ἔβαλε τὰ γέλια κι' ἔφυγε. Πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ σπῖτι της, ἔκλεισε τὴν πόρτα, τὸ παράθυρο, γδυθῆκε ὅπως τῆς εἶπαι, καὶ ὕστερα ἔλυσε τὸ τσουβάλι της. Καθὼς τὸ λυσε, πετάχτηκαν ἀπὸ μέ μολυντήρια, ἀσκάθαροι, καὶ ἔκανε τὰ φειδία στὸ λαϊμὸ τῆς καὶ πνίχθηκε, τὴ φάγανε κι' ἔμεινε μονάχα

Ἡ ἄλλη ἡ ἀμοιρὴ ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκε. Καὶ φοβότανε μὴ τὴ μαρτυρήσῃ. Περίμενε ν' ἀνοίξῃ τὸ παρὰ τὴν πόρτα ἡ κακία γειτόνισσα. Μήτε παράθυρο ἀνοίγει μήτε πόρτα. Τότες παει ἀγάλια ἀγάλια, ἀνοίγει τὴν πόρτα,

καὶ τὴν βλέπει χάμω ἑξαπλωμένη, πεθαμένη. Τραβάει πάλι τὴν πόρτα, καὶ τὴν κλείνει ἀγάλια ἀγάλια, καὶ σηκώνεται καὶ φεύγει καὶ πηγαίνει στὸ σπιτάκι της, καὶ παίρνει τὰ φλουριά της κι' ὅλα της τὰ ρούχα, καὶ φεύγει ἀπ' αὐτὸ τὸ σπῖτι, καὶ πῆγε σ' ἄλλον τόπο, γιὰ νὰ ζήσει ἕνα σπιτάκι καὶ πέρασε χρονὸν γράμματα.

Ο ΚΗΨΙΟΣ

ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ

Καθώς ξέρετε τις ημέρες αυτές η 'Ελλάδα μας έπαθε ένα μεγάλο δυστύχημα. Τό πολεμικό μας πλοίο ή «'Ελλη», πού στο σχολείο τόσα μάς έχουν πη για τή δοξασμένη σταδιοδρομία του στούς περασμένους πολέμους, έτορπιλλίσθη από ένα άγνωστο ύποβρύχιο στο λιμάνι τής Τήνου τό πρωί τής έορτής τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου. Όπως κάθε χρόνο εις τή μεγάλη αυτή θρησκευτική έορτή πηγαίνουν νά προσκυνήσουν τή Μεγαλόχαρη προσκυνητές από όλη τήν 'Ελλάδα. Καί ή 'Ελληνική Κυβέρνησις στέλνει κάθε χρόνο επίσημη άντιπροσωπεία από ύπουργούς, τμήματα στρατού καί ένα πολεμικό πλοίο για μεγαλύτερο πανηγυρισμό. Έτσι καί φέτος πήγε τό ώραίο μας καταδρομικό «'Ελλη». Έκεί, τήν ώρα πού οι προσκυνηταί ήσαν στήν εκκλησία καί οι ναύτες έτοιμάζοντο νά βγούν από τό πλοίο για νά παραταχθούν στήν λιτανεία πού θα γινότανε, ξεξαλασώθηκε σέ λίγη απόστασι ένα άγνωστο ύποβρύχιο καί απόλυσε τρείς τορπίλλες. Η μιά απ'αυτές βρήκε τό πολεμικό μας στή μέση καί τό βούλιαξε. Μαζί έσκοτώθηκαν πέντε από τό πλήρωμα καί έτραυματίστηκαν 28 άλλοι.

Η 'Ελλάδα όλη πενθεί σήμερα για τό έθνικό αυτό άτύχημα, πού όλος ό έξω κόσμος τό χαρακτηρίζει άνάνδρο καί άνευλαβές. Πρέπει όμως νά ξέρουν εκείνοι πού έκαμαν τό μεγάλο αυτό κακό, πώς στόν τόπο αυτό κατοικεί ένας λαός γενναίος καί τίμιος καί έμεις τά παιδιά του καλλιεργούμε τις άρετές αυτές καί ξέρομε νά τιμούμε τήν άνδρεία πού δέν τήν είδαμε στήν έλεεινή αυτή πράξι.

Μέ τόν Βασιλέα μας, τόν Άρχηγό καί τήν Ε. Ο. Ν. θα βαδίσωμεν πρός τό καλύτερον αύριον.

Ζήτω ή 'Ελλάς.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Τό ποιηματάκι μας.

Είχα ένα περιβολάκι

Μές στόν ποταμό σέ αύλάκι
είχα 'να περιβολάκι
κι' είχα μέσα μουσμουλιές
κι' όλο γλυκοκερασσιές.

..

Καί τό μάθαν τά κοράσια
καί μου φάγαν τά κεράσια
μά έστησά 'να δεκανάκι
πιάνω μιά άπ' τό ποδαράκι.

..

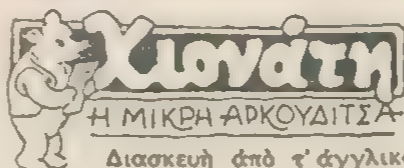
Σκούζει, βάί, λαχτάρα της
μήν τό μάθη ή μάνα της.
Σκούζει, βάζει τή φωνή,
τό ποδάρι της πονεί.

..

«Τί ήθελες στόν ξένο κήπο
καί γυρεύεις νά σ' άφήσω;»

Ο Σκαπανής Κ. Κάτσας,
έξ 'Ιωαννίνων.

Διασκευή από τ' άγγλικά

2. (Συνέχεια)

Έπειτα φούσκωσαν τό μπαλόني, όσο μπορούσαν καλύτερα, καί τό κρατούσαν κι' οι δυό σφιχτά μέ τό σπάγγο, κι' έπειτα ό Πετρής άφησε τό σπάγγο κι' ή άρκουδίτσα άρμένισε μέ πολλή χάρι στόν ούρανό καί στάθηκε ίσα γραμμή μέ τήν κορφή τής βελανιδιάς καί περίπου πέντε μέτρα μακρύτερα.

— Ζήτω! φώναξε ό Πετρής.

— Καλά δέν τά κατάφερα; φώναξε ή άρκουδίτσα από ψηλά. Μέ τι μοιάζω;

— Μέ άρκούδα πού κρατάει ένα μπαλόني, είπε ό Πετρής.

— Δέν μοιάζω, ρώτησε ή Χιονάτη άνήσυχη, δέ μοιάζω... μ' ένα μικρό μαύρο συννεφάκι σέ γαλάζιον ούρανο;

— Όχι καί τόσο...

— Έ, καλά. Ίσως από δώ πάνω νά φαίνεται διαφορετικά. Κι' όπως σου είπα δέν μπορείς ποτέ νά ξέρης μέ τις μέλισσες...

Δέ φουούσε διόλου, τό παραμικρό άεράκι νά σπρώξη τή Χιονάτη πρός τή βελανιδιά. Έτσι σταμάτησε εκεί.

Μπορούσε νά βλέπη τό μέλι, μπορούσε νά μυρίζεται τό μέλι. Μά δέν μπορούσε νά φτάση τό μέλι.

Ύστερα από λίγο φώναξε:

— Πετρή!

— Τι τρέχει;

— Μοφ φαίνεται πώς οι μέλισσες κάτι μυρίστηκαν.

Σώπασε κι' έπειτα σέ λίγο ξαφώναξε:

— Πετρή!

— Τι τρέχει;

— Έχεις μιά όμπρέλλα σπίτι σου;

— Νομίζω ναι.

Θάθελα νά πάς νά τή φέρης. Νά περπατάς πάνω κάτω μέ τήν όμπρέλλα άνοιχτή καί νά κοιτας λατά μένα καί τού καί πού νά λές: «Τα-τα-τά! βροχή μου μυρίζεται!» Νομίζω πώς άν τόκανες αυτό πολύ θα μάς βοηθούσε στά σχέδιά μας νά ξεγελάσουμε τις μέλισσες.

Ό Πετρής γέλασε από μέσα του: «Αιόνη άρκουδίτσα!» συλλογίστηκε. Μά δέν είπε τίποτα γιατί τήν άγαπούσε πολύ κι' έτρεξε σπίτι του νά φέρη τήν όμπρέλλα.

— Α, έδώ είσαι; φώναξε ή Χιονάτη μόλις γύρισε ό Πετρής πίσω στή βελανιδιά. Άρχισα ν' άνησυχώ. Τώρα πιά είμαι βέβαιη πώς οι μέλισσες μέ πήραν μυρωδιά.

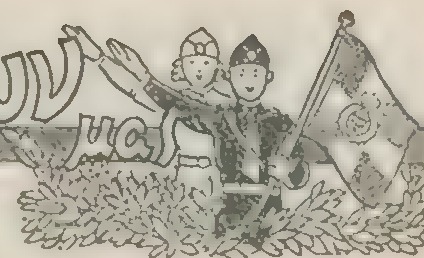
— Ν' άνοίξω τήν όμπρέλλα; ρώτησε ό Πετρής.

— Ναι.

Έτσι, ένψ ή Πετρής πήγαινε κι'

των σκαδανέων

Σάν παραμυθάκι

Κακό για κακό

Μιά μέρα ένα παιδί καθόταν στην πόρτα του σπιτιού του κι έτρωγε μία φέτα ψωμί αλειμμένη βούτυρο.

“Αξαφνα βλέπει ένα σκυλάκι εκεί κοντά. Τό φωνάζει” τó σκυλάκι πλησιάζει και τó παιδί κάνει πώς θά τού δώση ένα κουμάτι από τή φέτα του. “Αλλά τή στιγμή πού τó σκυλάκι έτοιμάστηκε νά δαγκώση τó ψωμί, τó παιδί τού τó τράβηξε από τó στό-

μα κι’ έκτύπησε τó κακόμοιρο τó σκυλάκι, πού άπομακρύνθηκε ούρλιάζοντας.

“Ένας κύριος, πού από τó παρόθυρο τού Ισογείου παρακολούθησε τή σκηνή, φωνάζει τó παιδί και τού λέει:

— Θέλεις αὐτὴ τὴ δραχμὴ;

— Τὴ θέλω! ἀπαντᾷ τó παιδί.

Καί τρέχει νά τὴν πάρῃ. “Αλλά ó κύριος, ἀντὶ νά τού δώση τὴ δραχμὴ τού δίνει μιά βιτσιὰ στὰ δάκτυλα.

Τό παιδί κατάρλαβε τότε τó σφάλμα του κι’ ἔφυγε ντροπισαμένο.

ἔξω ἀπὸ τὸ κουτί

Πίπης: Ξέρεις, Κοκό, πότε ἓνα περιοδικό λέγεται ἔγκυκλοπαιδικό;

Κοκός: “Οχι.

— Πίπης: Νά καλέ! “Όταν τó περιοδικό εὑρίσκεται ἐν κύκλῳ παιδικῷ, ὅπως ἡ «Νεολογία».

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΝΙΦ

«Βοήθεια! Τρέξτε! Πνίγομαι!»
Ή τρόμο κράζει ó κυρ Κωστής.
Σωτήρας τρέχει τότε εὐτύς
ó μαυρός ó κολυμβητής.

Κι’ ó Σνίφ μας παραζήλεψε,
μά τι νά κατῇ ó δυστυχής!
Κοιτάζει μετὰ προσοχῆς
πὼς βγαίνει ó ναυαγός στὴ γῆς.

Καί νά φαῖν δέν ἀργήσει
μιά εὐκαιρία. Τί χαρά!
Τό σκέφτεται καί λαγταρά
Τώρα θά πῶσιν στὰ νερά...

Κι’ ἀπ’ τó ποδάρι ἀρπάζει
στο μᾶνιο τὸν φειντικό
πού νά πνιγῇ κινδυνεύει
ἀπ’ τó κακό τó ξαφνικό. Γ. Δ

έρχóταν με τὴν ὀμπρέλλα ἀνοιχτὴ κι’ ἔλεγε τα-τα-τα, βροχὴ μού μυρίζεται. οἱ μέλισσες βούϊζαν τώρα ἀκόμα πῶς δυνατά. Εἶχαν φαίνεται κάτι ὀποψιαστῇ καὶ πετοῦσαν ἀνήσυχες καὶ βούϊζαν: βζν! βζν! Μερικὲς μάλιστα ἀφῆσαν τὰ κελλιά τους κι’ ἄρχισαν νά στριφογυρίζουν γύρω ἀπὸ τó συννεφάκι. Καί μιά μέλισσα μάλιστα κάθισε ἀπάνω στὴ μύτη τού σύννεφου. “Υστερα πάλι πέταξε μακριά.

Πιερῇ, Πιερῇ, ὦχι φώναξε τó σύννεφο.

— Τί τρέχει;

— Τώρα νά, πῆρα μιά πολὺ σπουδαία ἀπόφασι. Αὐτὲς δέν εἶναι ἀπὸ τίς καλὲς μέλισσες...

— Τί λές;

— Ναί, εἶναι ἀπὸ τίς ἄλλες, τίς κακές... Νομίζω λοιπὸν πὼς θά κάνουν ἀπὸ τó ἄλλο, τó κακό μέλι. Δέν νομίζεις καὶ σύ;

Λές;

— Ναί. Λοιπὸν σκέπτομαι νά κατεβῶ.

— Καλά, καί πὼς θά κατεβῇς;

“Ἡ Χιονάτη δέν εἶχε ἀκόμα σκεφτῇ γι’ αὐτὸ τó πράμα. “Αν ἀφῆνε τó σπάγγο θά ἔπεφτε πούμυ! καὶ δέν τῆς ἄρεσε διόλου αὐτὴ ἡ ἰδέα. Γι’ αὐτὸ λοιπὸν συλλογίστηκε πολὺν ὥρα κι’ ἔπειτα εἶπε:

— Πιερῇ, πρέπει νά πυροβολήσῃς τó μπαλόνι με τó ὄπλο σου. Τό κρατᾷς μαζί σου;

— Καί βέβαια! Βγαίνω ἐγὼ ποτὲ ἔξω χωρὶς τó ντουφέκι μου; Μὰ ἂν πυροβολήσω θά πληγώσω τó μπαλόνι, εἶπε ὁ Πιερῆς.

— Μὰ ἂν δέν πυροβολήσῃς, εἶπε ἡ Χιονάτη, θ’ ἀναγκαστῶ νά παρατήσω τó σπάγγο καὶ τότε θά πληγῶθῶ ἐγώ.

“Όταν ἔθεσε ἔτσι τó ζήτημα, ὁ Πιερῆς εἶδε πὼς ἡ Χιονάτη εἶχε δίκιο. Σημάδεψε λοιπὸν με προσοχὴ τó μπαλόνι καὶ τράβηξε. Μπάμ!

— “Ω! φώναξε ἡ Χιονάτη.

— Δὲν τó πέτυχα;

— Ἀληθῶς, δέν πέτυχες ἀκριβῶς τó μπαλόνι, εἶπε ἡ Χιονάτη.

— Πολὺ λυποῦμαι, εἶπε ὁ Πιερῆς καὶ σημάδεψε ἀκόμα μιά φορά. Κι’ αὐτὴ τὴν φορά πέτυχε τó μπαλόνι. Κι’ ὁ ἀέρας ἄρχισε νά σφυρίζῃ καὶ νά βγαίῃ ἐξω ἀπὸ τó μπαλόνι, ἀπὸ

μιά μικρὴ τρυπίτσα, καὶ τó μπαλόνι ἄρχισε νά ξεφουσκώνῃ κι’ ἡ Χιονάτη ἄραξε σιγά σιγά στὸ χῶμα...

Μα τα δυο μπροστὶνα ποδαριὰ της εἶχαν ξυλιάσει νά κρατοῦν τὸσην ὥρα τó σπάγγο τεντωμένο καὶ δὲ μπορούσαν πια νά τὰ κατεβάσῃ. Καί μιά ὀλοκληρὴ βδομάδα στέκοιται ἔτσι με τὰ χέρια ψηλά, κι’ ὅταν καμμιὰ μύγα θρονιάζονταν στὴ μύτη της, ἡ Χιονάτη ἀνίστασθαι καὶ νά φασάῃ γιὰ νά τὴ διώξῃ. Κι’ ἀπὸ τότε νομίζω τὴν ἔβγαλα. ἡ Χιονάτη, ἡ Πούφ.

II.

“Όπου ἡ Χιονάτη κάνει βίζιτες καὶ βρίσκεται σὲ πολὺ στενόχωρη θέσι.

“Ἡ ἀρκουδίτσα ἡ Χιονάτη, πού οἱ φίλοι της τὴ φώναζαν μονάχα Πούφ, περπατοῦσε μιά μέρα μέσα στὸ δασὸς καὶ σιγοτραγουδοῦσε με περηφάνεια.

Εἶχε κάνει ἓνα μικρὸ τραγουδάκι ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, τὴν ὥρα πού ἔκανε τὴ γυμναστικὴ της, μπροστὰ ἀπὸ τὸν καθρέφτη. Τρα-λα-λά! ὅταν τεντώνονταν ἀπάνω, ὅσο ψηλότερα μπορούσε, καὶ τραλάα - λαλά! ὅταν προσπαθοῦσε νά πιάσῃ τὰ δάχτυλα ἀπὸ τὰ δυὸ της πεισινὰ ποδαρία.

(‘Ακολουθεῖ)

Για να μαθαίνετε

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

ΔΙΚΤΥΩΤΩΝ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Μυστικό

Ο Αστυνόμος: — Μπορείς να μου πής με ποιο τρόπο βούτηξες το πορτοφόλι της κυρίας μπροστά σε τριάντα πρόσωπα;

Ο λωποδύτης: — Αδύνατον, κύριε αστυνόμε. Αυτό είναι επαγγελματικό μυστικό.

Εύτυχως ή δυστυχώς;

Είς τον δρόμον.

— Καλημέρα! Μήπως έχασες το πορτοφόλι σου;

— Όχι ευτυχώς!

— Έ! τότε δάνεισέ μου ένα πενηντάρι.

Δέν κάνει τίποτα

Ο Πατέρας ρωτά τον μικρό γυιό του:

— Πές μου Γιαννάκη ποιός είναι ο πιο τεμπέλης της τάξεώς σου;

— Δεν ξέρω πατέρα.

— Μά ποιός παιδί μου είναι εκείνος που όταν όλα τα παιδιά είναι σκυμμένα κυττάει γύρω του χωρίς να κάνει τίποτα κι' αυτός;

— Α! Ξέρω, ο δάσκαλος.

Έξυπνάδα!

Δυο μητέρες κουβεντιάζουν για τα παιδιά τους.

— Το δικό μου τεσσαράων μηνών περπατούσε μόνο.

— Και το δικό μου θα περπατούσε, μά είναι έξυπνο και προτιμά να το μεταφέρουν οι άλλοι.

Το Ευαγγέλιο

— Τοιό να μὴν αγαπάς τὰ γλυκά, γιατί είναι ο μέγιστος ἐχθρός σου.

— Μά το Ευαγγέλιο δὲ λέει νὰ αγαπάμε τοὺς ἐχθρούς μας;

Τὰ 500 ἄλογα

Διηγούνται μπροστά στο Γιώργο, ότι εναύγησε ένα πλοίο με μηχανή πεντακοσίων ἵππων.

Κι' ο Γιώργος με συγκίνησι:

— Τὰ κακόμοιρα τ' ἄλογα πλῆγηκαν ὅλα;

Ορίζοντίως:

1) Κράτος τῆς Εὐρώπης — Περιλαμβάνει τὴν Κίνα τὴν Τουρκία, τὴν Συρία καὶ πολλές ἄλλες χώρες.

2) Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς — Ἡ γραμμὴ ποὺ ἀποτελεῖ τὸν ἁπλοῦς ἁπλοῦς ποταμοῦ — Ἀνδρικόν μικρὸν ὄνομα (ξεν.).

3) Ἱερὸν δάσος — Λίμνη τῆς Ἀφρικῆς.

4) Ἄνθος (δοτ.) — Δίδεται ἀπὸ τοὺς πολίτας εἰς τὸ κράτος.

5) Δίδεται ἀπὸ τοὺς νεοσυλλέκτους, ἀπὸ τοὺς μάρτυρας εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπὸ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους κατὰ τὸν διορισμὸν των — ΣΚ.

6) Κόκκαλον.

7) Προσωπικὴ ἀντωνυμία — Βιβλικὸν πρόσωπον ἀπὸ τὰ περισσότερον γνωστὰ — Νότα.

8) Νότα — Ἀποτελοῦν τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους.

9) Ἡρώς τῆς Ἰλιάδος — Ἑρπετόν.

10) Στάλα (καθ.) — Ὑποθετικόν.

Καθέτως:

1) Ἀπονέμεται εἰς τοὺς καλοὺς μαθητὰς ὅπως καὶ εἰς διαγωνισμοὺς, μετὰ τὰ πρῶτα βραβεῖα — Μέτρον ἐπιφαιείας.

2) Ὀμιλῶ (ἀρχ.) — Χώρα τῆς Ἀσίας πρὸς νότον τῆς Τουρκίας.

3) ΟΤ — Ὑποθετικόν.

4) Γεωργικὸν ἐργαλεῖον — Νότα.

5) Σῆμα κινδύνου — Οἰκιακὸν ζῶον.

6) Ἑγκληματίας.

7) Κάτοικος τῶν πόλεων — Συμπλεκτικὸς Σύνδεσμος.

8) Ἡ δευτέρα λέξις τοῦ 1 καθέτως — Πόλις (ἀρχ.).

9) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων — Σεβαστά.

10) Βόρειος χώρα τῆς Βορείου Ἀμερικῆς — Ὁμοιωματικόν (δημ.).

Ἀπορίες

Γιατί λέμε βιβλίον (βιβλίον) καὶ ὄχι βιβλίανθος;

— Γιατί λέμε γελιδὼν (γέλι-δὼν) καὶ ὄχι μπαρμπουνιδὼν;

— Γιατί λέμε κεραμιδία (κερά-μῖδια) καὶ ὄχι κεραστρίδια;

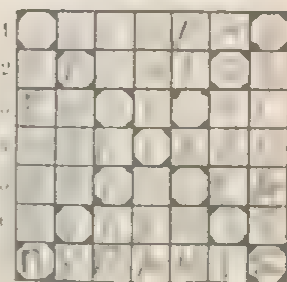
— Γιατί λέμε μαχαίρι (μά-χαίρι) καὶ ὄχι μαπῶδι;

— Γιατί λέμε ἀγωνία (ἀ-γωνία) καὶ ὄχι ἀνωτρίγωνον;

— Γιατί λέμε συκομαρμελάδα (συκομαρμ-Ελλάδα) καὶ ὄχι συκομαρμαγγλία;

— Γιατί λέμε ἵπποκράτης (ἵππο-κρατεῖς) καὶ ὄχι ἀλογοβάστας;

Κ. Κ. Μ. Β.

Ορίζοντίως.

1) Χώρα τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ὁποία εἶναι Ἀγγλική κτήσις.

2) Εἶναι ὁ κ. Ι. Μεταξᾶς γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

3) Αὐτοὶ ἐκδίδουν ἀποφάσεις εἰς τὸ κακούργοδι-κείον (ἐνικός).

4) Ἑργατικὸν ἔντομον τὸ ὁποῖον παράγει ὠραϊότατον προϊόν.

5) Ὑγρὸν στοιχεῖον, καταλαμβάνον τὰ ¾ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

6) Ἑλλήν ποιητής.

7) Ἐχουν πλευρὲς τριγωνικῆς, εἶναι στὴν Αἴγυπτο, μεγαλυτέρα εἶναι ἡ τοῦ Χέοπος.

Διαγωνίως.

Ἐκ τῶν ἀνω ἀριστερὰ πρὸς τὰ κάτω δεξιὰ: ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐθεώρει εὐτυχὴ τὸν ἑαυτόν του, χωρὶς νὰ διδῇ σημασίαν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σόλωνος. Ἐκ τῶν κάτω ἀριστερὰ πρὸς τὰ ἀνω δεξιὰ: ὁ πρῶτος ἀσθὴρ τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ.

Καὶ αἱ ἐννέα ζητούμε-ναι λέξεις ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα ἐκάστη.

Α. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

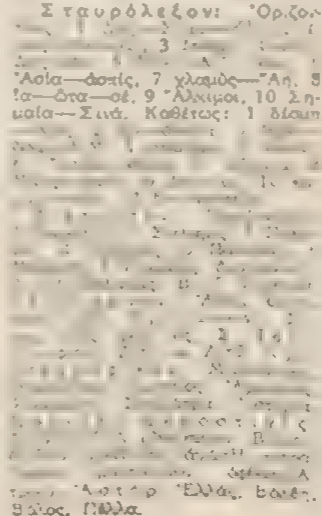
Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἀρχαῖον Φιλόσοφον τῆς Σπάρτης.

1. Πέλαγος τῆς Ν. Μεσογείου. 2. Νῆσος Ἑλληνικῆ. 3. Ἀρχηγὸς Κράτους. 4. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 5. Ὅρος τῆς Ἀττικῆς. 6. Πρωτεύουσα Βαλτικοῦ κράτους. 7. Ἀρπακτικὸν ὄρεον. 8. Ἀρχαῖος ποιητής. 9. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Η. ΠΟΥΛΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 46ου ΦΥΛΛΟΥ

ΔΙΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

1531

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κινήσεις Περιφερειακών Διοικήσεων

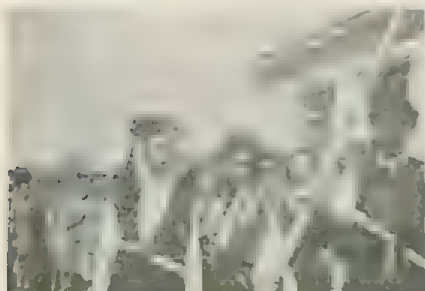
Π.Δ.Θ. ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Με πρωτοφανή ένθουςισμον και μεγαλοπρέπειαν εορτάσθη η Έθνική Εορτή της 4ης Αυγούστου τόσοις εις τὰς πόλεις και εδράς των Υποδιοικήσεων Αττικοβοιωτίας όσοι και εις τὰ μικρότερα χωρία. Φαλαγγίτισαι και Σκαπανίσσαι εορτάζοντο εν ένθουσιώδει συναγερμῷ ἀπὸ τῆς 1ης Αυγούστου. Ἐπεδόθησαν μόναι τὰν εἰς τὸν στολισμὸν τῶν Ἀεζῶν και τῶν Γραφείων τῆς Ε.Ο.Ν. και εἰς πολλὰ μέρη παρουσιάσθησαν καλλιτεχνικώταται διακοσμήσεις ὥς π. χ. εἰς Κορωπὴν, Ἀχαρνάς, Φυλὴν, Μαρκόπουλον, Κερατέαν, Ἀσπροπυργον κ. ἄ. Εἰς τοὺς δρόμους και τὰς πλατείας ἀνηρτήθησαν εἰσιαιδέες κατασκευασθεῖσαι ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτιστῶν μετ' ὀδοθήκας τοῦ Ἀρχηγοῦ. Κατὰ τὴν 1ην και 2αν Αυγούστου ἐγένοντο δοκιμαὶ διὰ τὴν δὸσον τὸ δυνατὸν καλυτέραν ἐμφανίσιν τοῦ Τμήματος Θηλέων.

Τῇ 3ην Αυγούστου τὸ ἀτόγυμα ἐγένετο εἰς ἀπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς πανηγυρικὴ συγκέντρωσις ἀπόσης τῆς δυνάμεως Θηλέων. Πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας και Σκαπανίσσας ἐμίλησαν βαθμοφόροι περὶ τῆς ἱστορικῆς μετὰβολῆς τῆς 4ης Αυγούστου. Ἐπίσης ἀνεγνώσθησαν πρὸς αὐτάς αἱ ἡμερήσιοι Διατάξεις τοῦ Κ.Ε.Ν. και τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπιτόπου.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ὅλη ἡ δύναμις τῶν Σχηματισμῶν εὐρίσκειτο ἐν δρόσει ἀπὸ πρωίας. Μετὰ τὸ ἐωθινόν, μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὴν Δοξολογίαν. Ἐπὶκολούθησε μεγαλειώδης παρέλασις πρὸ τῶν ἐπισήμων και καθάριαις σιφάων εἰς τὸ Ἡρώον. Ἐξεμφανίσθησαν πανηγυρικῶς τῆς ἡμέρας ὑπὸ διακριμμένων πιστημῶν. Τὸ ἑσπέραις εἰς πλείστους τῶν Σχηματισμῶν, ὡς π. χ. εἰς Κορωπὴν, Λεβαντίαν, Λαύριον, Πόρον, Μύκκον κ. ἄ. παρεβίβη ὑπὸ τῆς Κοινότητος ἡ τῆς Ε.Φ.Ε.Ο.Ν. γέφυρα εἰς τὸ ὅποιον παρικύθησαν ἡ Ε.Ο.Ν. ἡ τις συμμετείχε μέχρι πρωίας εἰς τὸ λαϊκὸ γλέντι. Μετὰ τοῦ Ἐπιτοποῦ τῆς Π.Δ.Θ.Α. παρηκολούθησαν τὸν ἑσπέραιον εἰς πολλοὺς τῶν Σχηματισμῶν ὡς π. χ. εἰς Κισθῆρα, Μυοῖναι κ. ἄ. Εἰς τοὺς περισσότερους τῶν Σχηματισμῶν ἡ εορτὴ ἐσυνιχίσθη και κατὰ τὴν 5ην και 6ην Αυγούστου. Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Περὶ τὴν 5ην Αυγούστου ἐπαίχθη ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. τὸ πατριωτικὸν δράμα Ὁ θάνατος τοῦ Παλληκαριοῦ. Ἐπίσης εἰς Λαύριον καὶ ὑπὸ τοῦ III Γραφείου τῆς ἡμετέρας Διοικήσεως ὑποδείχθηται σκέτις Ἀμόνας, ἑ' Ἑλλάδος και τῆς Ἀφρικής.

Τὸν 6ον αἰῶνα τῶν ἑρπύων τῆς 4ης Αυγούστου ἡ Π.Δ.Θ.Α. ἐπετελέσθη εἰς τὰς πόλεις Αἰτῶν, Ἀντικυθῶν, Περικλῆν, ὑπὲρ τῆς στολῆς τῆς Φαλαγγίτισσας. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε τρία σκέτις και χορωδίας. Ἀπαντα ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τοῦ Καλλιτεχνικοῦ συγκροτήματος τῆς Λέσχης Ἐργαζομένου Παιδιο ἀποτελουμένου ἐκ Φαλαγγιτῶν και Φαλαγγιτισσῶν, μετ' συμμετοχῇ Φαλαγγιτιστῶν τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων Καλυθέων. Τὴν ἐορτὴν παρηκολούθησεν ἡ Ὑποδιοίκησις Π.Δ.Θ.Α. μετὰ τοῦ Ἐπιτοποῦ τῆς. Ἡ Ὑποδιοίκησις ἐμνινε κατινθουσιασμένῃ ἀπὸ τῆς διοργάνωσις και ἐντυχίαν τῆς ἐορτῆς, δεδομένου μάλιστα ὅτι εἰς χωρίον μετ' ἐλάχιστον πληθυσμὸν διετέθησαν ὅσοι τῶν 500 εἰσιτηριῶν. Οἱ θάνατοι ἱκανοποιήθησαν ἀπολύτως και κατινθουσιασθησαν διότι διὰ τὸ μικρὸν χωρίον ἦτο πρωτοφανὴς ἡ ἐορτή.

Ὁ 1ος Λόχος Ἀκρωτηρίου Χανίων κατὰ τὴν παρέλασιν τῆς 4ης Αυγούστου.

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ. Τὴν Δευτέραν 5ην Αυγούστου ἐπαυλῆθη εἰς τὸ θέατρον Ὀλύμπια ἡ παρουσίασις τοῦ «Δακτυλιδίου» τοῦ κ. Μουρέλινου. Ἡ πλατεία τοῦ θεάτρον ἦτο καταμεγεμένης κόσμου, ὅστις ἐξιδήλωνε τὸν ένθουσιισμόν του διὰ τὸ ἔργον και τὴν τέχνην τῶν νεαρῶν ἐρασιτεχνῶν ἡθοποιῶν μας και διὰ τὴν δράσιν τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς ὁποίας τὰ εὐργετικὰ ἀποτελέσματα ἀσκούν μεγαίστην ἐπίδρασιν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Χανίων ἐπ' ἀγαθῇ τῆς διδουσιως τῶν ἀρχῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Τὴν Τρίτην 6ην Αυγούστου παρεβίβη εἰς τὸ 1ον Τάγμα τῆς 250ῆς Φαλαγγος Περιχωρῶν ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως τῆς ἡ σημαίας τῆς Φαλαγγος. Μία σεμνὴ πατριωτικὴ ἐορτὴ ἐλαβε χώραν εἰς τὴν εδρὰν τοῦ Τάγματος τὸν Μουσικὸν Ἀκρωτηρίου. Μετ' συγκινήσειν ἡ Διοίκησις παραδίδουσα τὴν Σημειαν, προσεφώνησε τὰς Φαλαγγίτισσας καταλλήλως.

Τὴν Κυριακὴν 11ην Αυγούστου καὶ ὥραν 9.30 π. μ. ἐγέναν ἐν τῷ λιμένι τῶν Χανίων και πρὸ τοῦ λιμεναρχείου ἡμερήσιοι κολυμβητικοὶ ἀγῶνες τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρέων και Θηλέων τοῦ Νομοῦ Χανίων ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Γεν. Ἐπιτοποῦ τῆς Ε.Ο.Ν. Ὑπουργοῦ Γεν. Διοικητοῦ Κρήτης κ. Π. Σερακιανῆ.

Ἡ ἐπιδοσις πάντων τῶν συναγωνισθέντων ἦτο θαυμασία. Τὸ πλῆθος μετ' ένθουσιισμού καταθέλου παρηκολούθει και ἐξέφραζετο μετὰ θερμῆς ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία παρεχει εὐκαιρίας εἰς τοὺς νέους διὰ ἀμύλῳνται εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν.

Αἱ μικραὶ Σκαπανίσσαι μετὰ θαρρους ζηλευτοῦ συμμετέχον καὶ οἱ μικροὶ Σκαπανίς.

Αἱ ἀγωνισθεῖσαι ἦσαν 20 ἐν συνόλῳ.

Μετὰ τὸ πέραν τῶν ἀγῶνων ἐδόθησαν τὰ μετὰλλια και διπλώματα εἰς τοὺς νικητὰς ὑπὸ τοῦ Γεν. Ἐπιτοποῦ τῆς Ε.Ο.Ν. και τὰ ἑσθλα τὰ ὁποία προσέφεραν διάφορα ἐγχερίτα μέλη τῆς κοινωῆς μας και θερμοὶ φίλοι και ὑποστηρικταὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

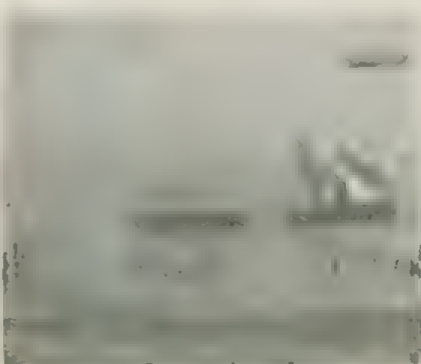
ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Ἀνέτειλεν ἡ Ἐθνοσπῆρις 4η Αυγούστου. Τὴν 5 π. μ. αἱ φιλαρμονικαὶ τῆς Ε.Ο.Ν. και τοῦ Δήμου περιήλθον τὴν πόλιν σαλπίζουσαι τὸ Ἐωθινόν.

Τὴν 10 π. μ. οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ μετὰ τῶν ἐπιτελείων τῶν μετέβησαν εἰς τὴν Μητροπόλιν ἀναμνινόντες τὴν ἀφίξιν τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτοποῦ.

Πρὸ τῆς ἐισόδου τῆς Μητροπόλεως παρατεταγμένα τὰ τμήματα Ε.Ο.Ν. ἀρρέων και Θηλέων ἀπέδωσαν τιμὰς εἰς τοὺς ἐπισήμους. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξέφωνησεν ὁ δικηγόρος Μανουσακῆς.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐγένετο παρέλασις τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. και ὁμάδων μετ' Κρητικὰς ένδυμασις πρὸ τῶν ἐπισήμων. Ἰσταμένιν εἰς τὸν πρὸ τοῦ Δημοαρχείου χώρον. Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐγένετο δεξιῳσις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πρίγκητος Γεωργίου τοῦ Β'.

Κατὰ τὴν δεξιῳσιν μία Φαλαγγίτισσα τῆς ὑπαίθρου ἀπήγγειλε τὸ ποίημα τῆς 4ης

Ἀθλοπαιδιὰ μελῶν τοῦ στρατοπέδου Μελωῆς.

Ἀύγουστον, τὸ ὁποῖον μὴν τῆς ἱστορικοῦ ἡμερῆς Ἀρτα οὐ κατῆλθεν ὅσοι, ἀπὸ τῆς ἀφίξης ἀπὸ γυμνασίου και τῶν μεταπονητῶν ἀνταγροῦν δια τὴν ἐπαγγελίαν και τῶν ἀνταγροῦν τῆς Γεωργίας τοῦ Β' ὅστις χρονοῦν τῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτοποῦ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήτων και πλείστους κῆρας. Ἐθνικοὶ χοροὶ ὑπὸ τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τοὺς ὁποίους Πάσης μέρος και ἀφικετο ἰδιῳται.

Τὴν 8ην μ. μ. ἐγένετο λαμπροδωρὸς ὁπὸ Φαλαγγιτῶν οἵτινες ἐμάλον πατριωτικὰ δόματα. Ἀμέως κατόπιν ἐμίλησαν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Δημοαρχείου ὁ Γραμματεὺς τῆς Νομαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. Πρέβιλάκης και ὁ Προδρός τῶν ἐργατῶν Πατοδάκης.

Τὴν 10 1/2 μ. μ. ἐδόθη χορὸς μετ' ἐλευθείρας εἰσόδου εἰς τὸν κήπον, ὁ ὁποῖος εἶχε διακοσμηθῇ καταλλήλως παριστάων τὸ ὅλον ἔργον τὸ ἐπιτελέσθη κατὰ τὴν τετρατίαν τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀναγεννήσεως.

Μετὰ πλῆθος συρρέουσιν κατέκλυσε τὸν κήπον και μετὰ ένθουσιασμοῦ παρηκολούθησε τοὺς διαφόρους Ἐθνικοὺς χορούς του ἐχορηγούσαν, ὡς και τὰς διαφόρους ἀπαγγελίας. Ὅλοι ἀνέκυρσαν ένθουσιασμένοι τῇ 5ῃ πρωινήν.

Εἰς τὸ στρατοπέδον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ρεθύμνης εἰς Ἀνώγεια ἐγένετο ἐορτὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῆς περιόδου τῆς πρώτης ἀποστολῆς.

Εἰς τὴν ἐορτὴν ταπὴν παριυρήθησαν πολλοὶ προσκεκλημένοι μετὰ τῶν ὁποίων ὁ ἐφορητὴς κ. Παταγεωργίου. Ἐπιτελίς τῶν δύο διοικήσεων και συνιρῶται.

Τὸ στρατοπέδον εἶχε διακοσμηθῇ ἐορταστικῶς.

Τὴν μεσημέριαν παριεβίβη γέφυρα εἰς τὸ ὅποιον παρεκαθῆσαν ἐκτός τῶν ἀνωτέρω προσκεκλημένων και ἀπαντα τὰ μέλη τῆς χορωδίας μετὰ τῆς διευθυντρίας αὐτῆς.

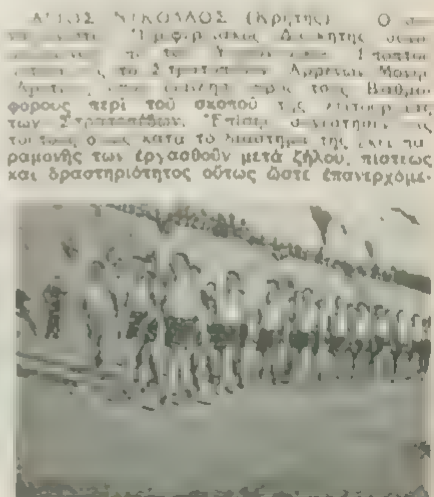
Οἱ προσκεκλημένοι παρέμειναν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἡ ὁποία ἐπέρασε εὐχάριστα μετὰ τὴν τραγοῖαν και τοὺς χορούς τῶν παιδιῶν τῆς χορωδίας και τοῦ στρατοπέδου.

Περὶ τὴν 8ην μ. μ. παρεβίβη δεῖπνον και κατόπιν ἀντρώρησαν ἀπαντες μετὰ τὰς ὁρίστας έντυπώσεις.

ΗΓΑΛΛΙΟΝ. Καὶ οἱ τοῦ Νομοῦ ὁ ἐορτασμός τῆς πρώτης τετραετίας τῆς 4ης Αυγούστου προσέλαβε μορφήν παλλαϊκὴν.

Αἱ παντοειδῆς ἐκδηλώσεις, εἰς τὰς ὁποίας τὸν τόνον ἔδιδον πάντοτε οἱ κατὰ τόπους Σχηματισμοὶ τῆς Ε.Ο.Ν., ἐπὶ τῇ πρώτῃ.

Εἰς τὸ Ἡράκλειον ὁ ἐορτασμός ὑπῆρξεν ἀνέυ προηγουμένου εἰς λαμπρότητα και ένθουσιασμόν, εἰς τὴν παρέλασιν δὲ ἐλάβον μέρος περὶ τοὺς 2.500 Φαλαγγίταις και Σκαπανίς ὑπὸ τὴν γενικὴν πρόσταγαν τοῦ Ὑποδιοικητοῦ Ἀνατολικῶν Ἐπαρχιῶν.

Ἀθλητὰς τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἡρακλείου Κρήτης.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

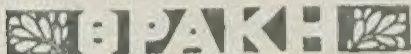

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

νοι εἰς τὰς Μονάδας τῶν νά εἶναι εἰς θέσιν νά ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτῶν ἀποστολὴν.

ὑπὸ τοῦ ὑγειονομικοῦ Ἐπόπτου ἐδόθησαν διάφοροι δὴλαί ὑγιεινῆς ἐγένετο δὲ καὶ ἀπολύμανσις τῶν δεξαμενῶν τοῦ νεροῦ.

Εἰς τὸ Στρατόπεδον παραμένει δὲ Γυμναστής τῆς Ε.Ο.Ν. τῇ καθοδηγήσει τοῦ ὁποῦ ἐκτελεῖται τὸ πρόγραμμα τῆς Σωματικῆς ἀγωγῆς. Ἐπίσης ἔχει γίνῃ ἐγκατάστασις διὰ Βόλευ-Μπῶλ, ὑπάρχουν δὲ διὰ τὰ εἰδῆ Ἀθλητισμοῦ διὰ τὴν ἀσκήσιν τῶν βαθμωδῶν.

ΣΟΥΛΙ.—Ὁ ἑορτασμός τῆς 4ης ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Περιχῆς Ὑποδοχῆς καὶ εἰς πάντα τὰ τμήματα τῆς οὐαίθρου ὀπῆρε μεγαλοπρεπῆς.

Ἰδιαίτερος δὲ ἑορτασμός ἐλαβε πανηγυρικῶτατον χαρακτήρα εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς Ὑποδοχῆς, ὅπου καὶ κατεβλήθη ἰδιαίτερα προσοχὴ ἀπὸ πάντων τῶν βαθμωδῶν τῆς τῇ Ὑποδοχῆς καὶ τῶν Φαλαγγῶν, ὅπως δὲ ἐνθουσιασμός μεταδοθῇ οὐ μόνον εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀπαντας τοὺς κατοικοὺς τῆς πόλεως.

Ὁδῶν τὴν πρωΐαν τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου περιερχομένη τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἀνέκρουσε τὸ ἑθνικόν. Τὴν 9ην καὶ 30 π. μ. ἐγένετο ἡ δοξολογία εἰς τὴν παρευρέθησαν ἀπανταὶ αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, τμήματα τῶν Φαλαγγῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ θηλέων καὶ ἀπαντες οἱ βαθμῶχοι.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐγένετο δεξιῶσις εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Δήμου, ὅπου προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά. Τμήμα τῆς Φαλαγγὸς ἀφ' ἑνὸς παρατεταγμένον πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ καταστήματος ἀπέδωκε τιμὰς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ εἰς τὸ γυμνασίον τοῦ γυμναστηρίου ἤρξεν ἡ συγκέντρωσις τοῦ πλήθους λίαν ἐνδοξῆς. Ἡ Λαϊκὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ ἑορτασμοῦ εἶχε φροντίσει, ὥστε νὰ ὑπάρχουν ἀρκετὰ καθίσματα καὶ ἰδίως διὰ τοὺς προσκεκλημένους. Τὴν 6ην ἀκριβῶς ἐγένετο ἐν μέσῳ ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ ἡ ἐναρκτὶς τῆς ἐορτῆς.

Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου παίζει καὶ ἀπὸ τοὺς ἡχοὺς αὐτῆς παρελαύνουν αἱ Φαλαγγεῖς ἀφ' ἑνὸς καὶ θηλέων πρὸ τῶν ἐπισήμων. Μετὰ τὴν παρέλασιν ἤτις ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, ἐπικολούθησε παράταξις τῶν Φαλαγγῶν εἰς σχῆμα ὀρθῆς γωνίας οὕτως ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ τετράγωνον μετὰ τοῦ περιερισκομένου πλήθους. Ἀφ' ἑνὸς ἀνεκρούθη ὁ ὕμνος τῆς Νεολαίας καὶ ὁ ὕμνος τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὸ τῆς μουσικῆς τοῦ Δήμου συνοδείᾳ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν ὠμίλησαν δὲ κ. Πασχάλης Οἰκονομίδης ὡς μέλος τῆς Ε.Θ.Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ ἔργον τῆς μετανοουσιανῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως, το σκελετοῦ κατὰ τὴν πρώτην τετραετίαν.

Τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκάλεσαν οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ καὶ παταγώδῃ χειροκροτήματα.

Μετὰ τὴν ὑποστολὴν τῆς Σημείας τὰ τμήματα ἀποχωροῦν, διὰ νὰ μεταφερθῶν ἀνα-

ψυκτικά. Ἀκολουθοῦν λαϊκοὶ χοροὶ, εἰς οὓς λαμβάνουν μέρος Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι καὶ μετ' ὅλῃν ὁλος δὲ κόσμος.

Τὸ ἑσπέρας ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις μετ' ὅλῃν ἐν τῷ ἔργῳ «Ἑμμανουὴλ Παπάς», εἰς τὸ γυμνασίον τοῦ γυμναστηρίου.

Ἄνω τῶν 2.000 ἀτόμων ὑπολογίζεται ὅτι παρεκολούθησαν τὴν παράστασιν ἡ ὁποία ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΗΡΑΚΛΕΙΑ (Σιερρών).—Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐφωτίσθη ἡ ἡμέρα τῆς Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως, ἡ ἡμέρα ποῦ ἐθέσε τὰς στερεὰς βάσεις τῆς εὐτυχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, μετ' ἑνὸς τῶν πηγαίων καὶ αὐθόρμητον ἐνθουσιασμόν ἐκ μερῶν τῶν κατοίκων τῆς Κωμόλεως.

Ἐγγόρια δρῶντα ἀπὸ πρωΐας, περιερχομένη ὁλος τοὺς δρόμους καὶ τὰς πλατείας τῆς Κωμόλεως, ἔπαιζον χαρμῶδους ὁμίλους καὶ θοορία σκορπίζοντα τοιοῦτοτρόπως τὸν ἐνθουσιασμόν εἰς ὁλους τοὺς κατοίκους.

Περὶ τὴν 9ην ὥραν ἐτετέλεθη ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Δοξολογία, τῆς ὁποίας ἐπικολούθησε μεγαλειώδης παρέλασις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν πρὸ τῶν Ἀρχῶν τοῦ τόπου.

Ἀκολουθῶς ἐχορεύθησαν ὅλοι οἱ τοπικοὶ χοροὶ ἀπὸ νεάνιδας Φαλαγγιτισσῶν ἐνδεδυμέναις μετ' ὁλοκατέστης ἐνδομοσίας. Τὸ θέαμα ἦτο γραφικώτατον καὶ παρουσίαζε μίαν γενεὰν διαπνεομένην ἀπὸ τῆς ἀγνότητος Ἑθνικῆς Ἰδεώσεως, μίαν γενεὰν μετὰ πλῆθι στὸν πατέρα τῆς τῶν Ἰωάννην Μεταξῶν.

Περὶ τὴν 9ην μ. μ. ὥραν ἀφ' ἑνὸς ἐκάθησαν πανηγυρικῶς ὅλα τὰ πυροτεχνήματα, ἀπὸ τοῦ Κοινοτικοῦ Καταστήματος, οἱ Διοικηταὶ τῶν ἐνταῦθα Φαλαγγῶν Ε.Ο.Ν. ἐπέφωλάν διὰ τὸ κοινὸν ἄλλην μίαν ἐκκλησίαν.

Δέκα Φαλαγγίτισσες, ὁλόλευκα ἐνδεδυμέναι, ἐτετέλεσαν ὑπὸ τοῦς ἡχοὺς τῆς μουσικῆς διάφορα Ταμπλά καὶ χοροὺς εἰς ἐπὶ τοῦτο στήθεσιν σκητὴν μετ' ὅλην ἐπιτυχίαν ὥστε ἀπέσπασαν τὰς θερμότητας ἐκδηλώσεις τοῦ κοινῶ.

Ἡ τελετὴ ἐληξεν ἀφ' ἑνὸς ἐπέτευσεν εἰς τὸν λαόν τῆς Ἡρακλείας τὴν πλῆθιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν μετ' ὅλην τὴν Ε.Ο.Ν. ἐμπρὸς γιὰ τὴν δευτέραν τετραετίαν.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΤΣΑΡΙΤΣΑΝΗ.—Αἱ σάλπιγγες τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπ' τὸ πρωὶ τῆς 4ης Αὐγούστου σαλπίζον Ἑθνικὰ ἐμβατήρια καὶ οἱ καμπάναις χτυπῶντες χαρμῶδους καλοῦν τοὺς πάντας εἰς τὴν σημερινὴν δοξολογίαν.

Στὴ Μητρόπολιν δὲ κόσμος μετὰ νύξιν πα-

Φαλαγγίτισσαι κατὰ τὰ ἐγκαίρια τοῦ ἱστορικοῦ Ἀρχαίου τῆς Σαφῆς.

ρακολουθεῖ τὴν δοξολογίαν στὴν Ἑθνικὴ πλατεία, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας παρεκολούθησε τὴν παρέλασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐλαβον μέρος Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσαι τῶν Ταγμάτων μας.

Παῖδι καὶ κορίτσια μετ' ὅλην ἑλληνικὴν παρὰσταν, μετ' ὅλην χαίρετον τοὺς ἐπισήμους καὶ τὴν ὅλην συγκέντρωσιν, ποῦ δὲν εἶναι παρὰ πατέρας, μητέρας καὶ ἀδελφοὶ ποῦ καμαρώνουν τὰ παῖδιά τους.

Στὰ ἀνθοστόλιστα σκαλιά τοῦ Ἡρώου, ὅτα ὁποία μετ' ὅλα ἡμερῶν εἶναι χαρὰν, μετὰ τὰ ὀνόματα ὑπερτεσσαράκοντα ἡρώων τῶν Βαλκανικῶν καὶ Μικρασιατικῶν Πολέμων, πατέρων καὶ ἀδελφῶν τῆς νεολαίας μας, διαβιβάζεται ἡ κατὰ ἡμερῶν διαταγὴ τοῦ Ταγματος.

«Συναγωνισταί, Φαλαγγίται, Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσαι».

Ἀνέτειλε καὶ πάλιν ἡ 4η Αὐγούστου—ἡ νέα 25 Μαρτίου—ἡ ἡμέρα τῆς Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως. Αἱ νεανικαὶ μας ψυχὲς μετ' ἀκρατὴ ἐνθουσιασμόν, ἀς γιορτάσουν τὴν σημερινὴν μας γιορτὴν καὶ ἀς διδάξωσιν τὴν ἀγάπην, τὴν πίστιν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν μας πρὸς τοὺς μεγάλους μας Ἀρχηγούς, τὸν Σέπτον μας Βασιλέα καὶ τὸν Ἑθνικόν μας Κυβερνήτη Ἰωάννην Μεταξῶν.

Ἀς δεῖξωμεν τὸ σεβασμὸν μας πρὸς τοὺς Μεγάλους αὐτοὺς σωτῆρας τοῦ ἔθνους μας, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς σωφροσύνης καὶ τοῦ ὁρθολογισμοῦ ἀπῆλθαν τὸ ἔθνος μας ἀπὸ τὸν σκόρον τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καὶ τῆς ἀσυνέπειας, ἰδιαίτερος δὲ ἰδιότης ὑπὲρ ἡμῶν ἀγάπη τοῦ συναγωνιστοῦ καὶ συναγωνιστῆ τῆς ἰδιαίτερας τῶν συμπαθῶν καὶ τὴν ὑψηλὴν τῶν ἀγάπην, καὶ ἐπανέφεραν τὸ Κράτος μας εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀναθημοσύνης.

Συναγωνισταί καὶ Συναγωνίστριαι, Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσαι,

Βαδίζετε ὑπερήφανοι, διότι ἔχετε ὀδὸν τῆς Σας τοὺς Μεγάλους Ἀρχηγούς τοῦ Κράτους. Ἀγαπήσατε τὴν Ὁργάνωσιν Σας, διότι αὐτὴ θὰ Σας ἐξυμῶν καὶ θὰ Σας ἀναδείξῃ.

Δείξατε τὴν ἀφοσίωσιν Σας πρὸς τὸ Μέγα ἔργον τοῦ ἀκαμάτου Ἀρχηγοῦ μας καὶ θαρρετὰ χωρήσατε γιὰ μίαν Ἑλλάδα Νέα.

Ἀναπέψατε ἑνα γένον Ἑλληνικὸ Πολιτισμό, τὸν τρίτον Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸν καὶ γενήτε ἀντάξιον τῶν Προγόνων μας Σπαρτιατῶν, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον «Ἄμεις δὲ γ' ἐσόμεθα πολλὰ καρρόντες».

Ζήτω τὸ ἔθνος.
Ζήτω ὁ Βασιλεὺς.
Ζήτω ὁ Ἑθνικὸς μας Κυβερνήτης.

Ἀκολουθοῦν ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ διάφορα ποιήματα καὶ Ἑθνικὰ ὄσματα καὶ ἡ τελετὴ τελειώνει γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ λαϊκὸ γλέντι, τὸ λαϊκὸ ξεφάντωμα.

Συγχαρητήρια τηλεγραφήματα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ λαϊκοῦ αὐτοῦ γλεντιοῦ ἐστὶν ὅλα τὰ σωματεία καὶ ὅλοι αἱ λαϊκοὶ Ἐπιτροπαὶ πρὸς τὸν Ἑθνικὸν Κυβερνήτην, στὸν κ. Νομάρχην Λορίσης καὶ τὸν Συναγωνιστὴ Περιφερειακὸν Διοικητὴ Νομοῦ Λορίσης.

Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσαι Ε.Ο.Ν. Σκοτεινῶν-Γιουρίας.

Γεῦμα Φαλαγγιτῶν εἰς τὸ στρατόπεδον Χαριδίης.

ΟΙ ΦΡΕΓΑΔΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1517)

μα έβγαφε τις πλάκες περίγυρα. Οι σάρκες σπαρτάριζαν κομμάτια στα μαύρα χρώματα. Οι σκοτωμένοι έφραζαν την πόρτα της σπηλιάς κι' οι λαθωμένοι βαρυθογκούσαν.

Ως τόσο δεν έπαυσε ο σκοτωμός. Η δίψα του αίματός του πήγαινε όλο μεγάλωνε. Οι ίδιοι καπετάνιοι άρχισαν να νοιώθουν κάποιο άφαντο χέρι να τους σπρώχνει στο χαμό και δυο-τρεις φορές έφεραν το χέρι στο στυλέτο και γλυκούσαν τη μισή λάμα έξω από το θηκάρι της.

Μά κρατήθηκαν.

— Μωρέ σκυλιά, τι κάνουμε! είπαν άναμεταξύ τους. Τουτό είναι θεϊκή κατάρα!... Σε τι κριματία μας κι' ήρθαμε να σφαγούμε συνατοί μας εδώ στον έρμο βράχο!...

Ρίχνονται άμέσως στα γόνατα κλαίνε, μύρονται, σταυροκοπιώνται.

— Άμάν, Θεέ μου! σώσε μας από το κακό και ταϊζόμαστε όλοι στη χάρη σου. Ξεχνομε τον κόσμο και τα καλά του' παρατούμε γυναίκες και παιδιά! Έλεος!

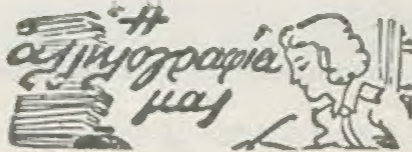
Μόλις τάχθηκαν οι καπετάνιοι άμέσως έπαψε το κακό. Μερικά συνήρθε το τσούρμιο. Σάν να μην ήξεραν τι έκαναν ως τώρα, είδαν με φρίκη το σκοτωμό και τα αίματα έμπρός τους Πέταξαν στη θάλασσα τα στυλέτα και άρχισαν να κλαίνε τους συντρόφους που σκότωσαν με τα ίδια τους τα χέρια.

Οι καπετάνιοι πήραν τότε το ναυτόπουλο να τους δείξει τη σπηλιά για να εύρουν το άθάνατο νερό. Άμα το εύρουν, σκέφτηκαν, άνασταίνουν εύκολα τους σκοτωμένους. Πάνε μέσα στη σπηλιά, φάγουν άποδώ, γυρεύουν άποκει' σταλιά νερό. Ο φόνος το μόλεψε κι' έφυγε από το μάτι του ανθρώπου μαζί χάθηκε και το ψαράκι. Φαρμακωμένοι βγήκαν έξω οι καπετάνιοι. Άλλ' ως πού να έβγουν άκούνε πού φρεσκάριζε ο καιρός. Ζωντανά τα κύματα άρχισαν να δένωνται στα ριζιμιά σπηλιάδια.

— Τις βάρκες, μωρέ παιδιά! φωνάζουν δυνατά.

— Όποτε να το είπουν, οι βάρκες βρίσκονται καρφωμένες στα δόντια του βράχου και ροκανίζονται άργά και άσφαλα με τόν άφρό του κυμάτου. Άπελπισμένοι πηδάνε στ' όρθολίθι ν' άγναντέψουν τις φρεγάδες. Μά πού φρεγάδες; Το κύμα πού έρχότανε δυναμωμένο από του Τσιρίγνου το στενό κι' ο άνεμος, άξιοι κι' οι δυο γεμιτζίδες, πόδισαν τα καμαρωτά πλεύόμενα και τους έδωκαν δρόμο στ' άνοιχτά.

Οι καπετάνιοι πέφτουν στα γόνατα. Φώς φανερό έδλεπαν πώς ήταν θέλημα θεού ν' άπομείνουν στο φοβερό άκρωτήρι. Ένα με το άλλο έχτισαν εκεί τα είκοσιτέσσαρα μοναστήρια. Μά το άθάνατο νερό δεν έναφάνηκε. Μόνον δυο φορές το χρόνο, στην πρώτη Άνάστασις και του Σωτήρος, την ώρα πού άνοίγουν τα Έπουράνια, ο βράχος ρίχνει από μία στάλα στη γη. Πολλοί πηγαίνουν και ξενοχτούν μέσα στη σπηλιά, καλόγεροι και λαϊκοί, άντρες και γυναίκες, με τα μαντήλια στο χέρι και τα μάτια κολλημένα

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιεύμενα ή μη δεν επιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΤΑΚΗΝ ΤΟΜΠΟΠΟΥΛΟΝ. — Έδωθε στον άρμόδιον συντάκτην της σελίδας των πνευματικών άσκήσεων. Θα σου άπονητήση. Γ. Ε. ΜΥΛΩΝΑΚΗΝ. — Περιμένωμεν δεύτερο. Το «Βιαστικός καθ' όσον» δεν είναι δημοσίευσιμο. 'Ιδού ένα τετράστιχο, ίσως το... καλύτερο:

Άπό την παλλή τη βράσι έλος έχει κατα-
[βράσει(1)]
και ζητάει έπιγόντως παγωτό για να ξε-
[ακόσμη].
Μά δεν ντρέπεται λιγάκι να ρωτάς πώς μου
[έφαγε].
επαγωγός είναι καμμένη και τη ζέστη θά
[κρυγιάνη]!

Και όμως το χαρακτηρίζεις ως «...ένα άραιο ποίημα, με το οποίο θα κοσμήσετε μίαν στήλην του περιοδικού σας». ΣΠ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ. — Έχεις το σκευδαίον: τη λυρική διάθεση πού είναι ή ουσία της ποιήσεως. Φρόντισε ν' άποκτήσης με μελέτη τ' άσπαιρήτητα τεχνικά έρόδια και θα έπαιγες εκ του άσφαλούς. Άς το καταλάβουμε, επί τέ-

στου βράχου το μακαριστό μαστάρι. Όμως άδικα ξενοχτούν. Ο βράχος το βγάζει κι' ή γη ζηλιάρα το άναρουν ευνύς. Φοβάται λές, μην τ' άποχτήση ο μαύρος άνθρωπος και γλυτώση από το φοβερό της χωνευτήρι. Κι' οι ξενοχτισμένοι φεύγουν κάθε χρόνο με την ίδια πίκρα στην ψυχή, χωρίς να ίδούν άλλο, παρά τα κάτασπρα κόκκαλα πού κοιτώνται βωμός, άκόμην στη μέση της σπηλιάς.

Έδώ είδα τα κόκκαλα και γώ άκουσα για τις φρεγάδες τις βασιλικές. Άφου παράδερναι για χρόνια στ' άνοιχτά κατέβηκαν σούζυλες στον άμμο του βυθού. Η μία βρίσκεται στης Κρήτης τα νερά ή άλλη κάπου στη Ρόδο κι' οι άλλες δυο άνάμεσα στα Δωδεκάνησα. Είναι άκόμα ίδιες κι' άπαράλλαχτες, όπως πρωτοφάνηκαν στα νερά του Καδομαλιά. Είναι γυτές πρύνη-πλώρη κι' έχουν τις άρματωσιές τους βασιλικές και κείνες. Τα κατάρτια τους άτόφια προούζινα, άπό κάτω στη σκάστα ως άπάνω στη γαλέτα. Τις άντένες όλες άσταλμένες σχοινιά και ξάρτια άπό καμηλότριχα και τα πανιά τους όλομέταξα. Άν ρωτάς για τις κουπαστές και τις μπαταρίες τους στο σύρμα είναι ντυμένες. Κι' έχουν στη πλώρη για θαλασσομάχο ένα διαμαντοκόλλητο σταυρό, τρώμο των στοιχειών και φρίκη του κυμάτου. Στην πρύμη, άπάνω στο τιμόνι, έχουν το Άγιο Βαγγέλιο και στο μεσανό κατάρτι ψηλά σ' ένα δικέφαλον άητό την Παναγιά, πού λάμπει—προσκυνώ τη χάρη της—σάν αυγερινός. Κάθε αύγη με το πρώτο άνάβλεμμα του ήλιου, οι φρεγάδες άστραποβολούν, στα γαλανά νερά. Τώρα ψυχή δεν έχουν έρμες είναι άπό ναύτες και καπετάνιους. Όμως θά έρθη ώρα πού ψυχή θά πάρουν και γοργόνες καστρορρίχτιες θά σμίζουν και θά σύρουν πάλι στο δρόμο τους...

Α. Καρκαθίσας

Άπό τα «Λόγια της Πλώρης».

λους! Για να γράψω ένα ποίημα πρέπει να έξωμε μερικούς παύσους στοιχειωτικής, τοό-λαχιστον τούς πού στοιχειώδεις. 'Ιδού το πρώτο τετράστιχο:

«ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ»

Άκολουθώντας τον δρόμο π' άπό πριν είχα [πάρει],
ένθ τρίγυρα ή νύχτα κρέπια μαύρα άπλώνει,
μονάχος, με συντρόφ' τ' άσημένιο φεγγάρι,
νοιώθω τον στοχασμό μου τά φτερά του να [μαζώνη].

Πρόσεξε τώρα ποιός έπρεπε να είναι ο ρυθμός του ποιήματός σου (άνασαιτικό μέτρο).

Άκολουθώντας το δρό—πού άπό πριν είχα πάρει
ένθ τρίγυρα ή νύ—κρέπια μαύρα άπλώνει
μονάχος, με συντρό—τ' άσημένιο φεγγάρι
νοιώθω το στοχασμό τά φτερά (του) να μαζώνη.

Άείνωμε πιά τις χαρμαδιές αμυρά—άπλώ-
νεις και τά κακόχητα επού άπό πρίν— από
πρίν. ΣΤΑΥΡΟΝ ΠΑΝΤΑΖΗΝ. — Το δημοσιεύουμε έδώ:

ΕΞΟΡΜΗΣΙ

Κάθ' αυγούλα δροσιμένη
μές στον ήλιο πού γυρίζω
και τά άθήνη του μυρίζω
στην καρδιά μου κάτι μένει.

Ο καθένας μας πέντ-έξη
ας άπλώση με το χέρι
και μες στα γυμνά στα μέρη
να δείδρα να φυτέψη.

Κι' έπειτα ός τά ποτίξη
με το ζώστερο νεράκι
πού κυλάει στο αύλάκι
ζωητικά να τά δροσίξη.

Και αυτά σάν μεγαλώσουν
άλλα τους γλυκούς καρπούς
τους μοσχάτους άλλα άνθούς
σε μας δώρα θά τά δώσουν.

ΑΓΓΕΛΟΝ ΦΟΥΣΤΟΥΚΟΝ. — Σχετικώς με έπιστολικήν στήλην θά το προσπαθήσω, αν και μάλλον δύσκολον λόγω πληθώρας ύλης. Π. ΜΙΧΕΛΑΚΑΚΗΝ. — Χαρακτηριστικώτατη ή περιγραφή τ'ό ταξίδι μας, όμως χωρίς γενικότερα ενδιαφέρον ώστε ν' άπασχολήση τις στήλες της «Ηεολαίας». Στείλετέ μας κάτι άλλο. Θά το δημοσιεύσωμεν εύχαρίστως. Γράφετε πολύ άραία. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ Ν. ΒΡΕΤΤΟΥ. — Το «Η Γοργόνα» είναι γραμμίνο και στις δύο όψεις του χαρτιού, παρά τας άλλες παλλήλους συστάσεις μας να γράφατε μόνον άπό την μίαν όψη. Άλλ' εκτός τούτου πώς θά ήταν δυνατό να υποδηλώη στην Έπιτροπή με στίχους σάν κι' αυτούς:

Ο Βασίλειος Άλέξανδρος
πού είχε κατακτήσει
μέρη πολλά, άναρήμτητα,
Άνατολή και άσία,
έβλεπε τρόπο για να βρή
αίσινα να ζήση.

ΓΙΑΝΝΗΝ ΕΥΔΟΠΟΥΛΟΝ. Σ' εύχαριστούμε θερμώς δι' όσα μας γράφεις και σε συγχαίρομε δια την άποψήν σου να έργασής με όλας τας δυνάμεις σου ενά την Έθνική άναστήλωση. Η μελέτη σου «Σύνταξη άνάμνησιν στον Έθνικό Ύμνον» είναι γραμμική και στις δύο όψεις του χαρτιού. Και όμως σε κάθε τεύχος το συνιστούμε να γράφετε μόνον στη μίαν όψη του χαρτιού, προκειμένου περί συντηρησίας. Εκτός τούτου είναι και μακροσκελής. Προτιμούμε τά πεζά σου. 'Ιδού το ποίημά σου με τον τίτλο «Φως». Κάμε και μόνος σου τον έλεγχο.

ΦΩΣ

Στη ζωή όλου του Κόσμου
[στην έλπίδα,
είσαι ού το μόνο φως μου
ή Πατρίδα!
Φως πού άναετα φωτίζει
[τούτεν σφαίρα,
Φως πού όλο λαμπυρίζει
[στον αίσθερα,
Φως π' αιώνας τώρα μένει
[σάφηλά,
Και ποτέ δεν κατεβαίνει
[χαμηλά
Φως με έντασι με νιότη
[σφαιρηλά,
Με σοφία και με γνωση
[όσηλη,
Φως με δόξα κι' Ιστορία
[πλοσία,
Φως με Ήρωες μνημεία
[και με λαοσία.

ΙΑΚ. ΖΑΦΗΝ. — Ο ρυθμός ένός ποιήματος έξαρτάται άπό τον τονισμό, πού ά-

ΤΑ ΣΚΑΠΑΝΑΚΙΑ ΜΑΣ

Κατά σειράν ἐξ ἀριστερῶν: Ν. Λάσκας, Περ. Μικρούλεας, Έμμ. Κοντοπόδης, Άλ. Μπέτσας καὶ Κοῦλα Λάσκα.

(Συνέχεια ἀλληλογραφίας)

κοῦνεσαι. Σ' ἔνα στίχο παύχονιν βεβαίως περισσότεροι τόνοι ὅσ' ἔδους ἀκούονται. οἱ ὅποιοι δὲν λαμβάνονται ὡς ὄνιν. Τοῦτο συμβαίνει ἐπὶ τῶν λέξεων τῶ, καὶ ὅπως καὶ πλείστον ἄλλων μονοσύλλαβων λέξεων: ἀρθρον, αὐτίκων, προβάτων, ἀντωνυμιῶν, πού, μοῖραι, νά, ἔχουν τόνον—ὁμοίαν ἢ περισπωμένην—ἀλλὰ θεωροῦνται ἄνοι. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ διαβάσονται παλὸ στενὰ μὲ τις ἀκόλουθες λέξεις. π. χ.

Στὼν Ψαῶν τὴν ὀλόμωρη ράχη

Οἱ τόνοι τῶν ὁρῶν ἐστῶν καὶ ἐτῶν δὲν λαμβάνονται ὡς ὄνιν. Κι' ἐτοῖ ἔχομε τὸν τονισμό:

ὁτων Ψα(ῶν) τὴν ὀ(λό)μωρη (ρά)χη

Τρεῖς ἀνοσιόστοι καὶ μία συλλαβή: γη. ΚΩΣΤΗΝ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΝ.—Τὸ δημοσεῦς μὲ σὴν παροῦσα στήλη:

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Γέλασε, γέλιε, καὶ ἔλασε τὰ βάσανα κι' ἡ νύχτα ἐν' ἀπὸψε χρυσαυτέρῳ ἐν' ἑνα βράδυ πού οἱ εὐχὲς μοῦνευται, μέθενη καὶ πετούνη σ' ἄλλη σφαῖρα...

Δὲν εἶναι πιά γεμῶνας, μαῦρα σύννεφα πού παῖνον κι' οἱ εὐχὲς μὲ τέτοια εἰκόνα! Καλοκαιριώτικη βραδυά: ἔγχαρου, μέθυσε σὴν ἀμορφή, σὴ χάρι καὶ λημόνα...

Γιὰ θλίψεις μὴ σὲ νοιάζει, τ' ἄσπρα κῦματ' αὐτὰ τοῦ θαλάσσιου σὴ θάλασσα τοῦ ἀπείρου. Διὰ τὸ πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα πέταξε, στοῦ Γαλαξία τοὺς τόπους καὶ στοῦ οὐραίου.

Εἶναι γιὰ γλῆντι ἀπόψε, ἡ φύση μέγαμα σὴν ἀμορφή, κι' ἡ πλάση δὴ γαλήνη! Ἐλὼν ἡ ψυχὴ τὰ βάσανα καὶ βούλεται καράβι μακροτάλειο νά γίνῃ...

εἰς ἡμῶν

ΚΩΣΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ Ταξιδιώτης

ΔΗΜ. ΜΟΥΣΙΑΝ.—Τὸ εἰλικρινὲς ἀναιτήσιο δὲν εἶναι δυνατόν νά δημοσιευθῇ. Μαντεύεις τὴν οὐρανόν. Ἄν δὲ, οἱ παραπλήρη σὴν τελειότητα πρόστασι. Ἐκτὸς τούτου εἶναι γραμμένο σὲ ὅρος δημοσιογραφικῆς ἀντιστοικίας. ΝΑ. ΑΝΔΡ. ΔΕΛΗΝ.—Γιὰ πρῶτον δὲν εἶναι καὶ πολὺ κακὸ. Ὅχι ὅμως καὶ γιὰ δημοσίευσιν. Περιμένα κατὰ καλύτερον. ΜΑΡ. ΚΩΝ ΚΟΥΒΑΝ.—Τὰ ἀνέκδοτά σας διεβιβάσθησαν σὴν ἀρμόδιον συντάκτῃ τῆς σπεινικῆς οἰκίας. Γιὰ πῶς λέγο τὸν ἀπεβάρυνται: Ἐπιβίβασται καὶ ὁ τὸ καταβάσκει. Ἀρ-

καὶ νά πῆτε μπόρῳ καὶ θάλλω. ΙΩΑΝΝΑΝ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ. Ἰδοὺ τὸ ποίημα, πού μὲς ἐστεύατε:

ΕΡΗΜΟΝΗΣΙ

Γιὰ κυττάχτε ἐκεῖ πέρα τὸ νηόσι τὸ μικρὸ πῶχιν νύχτα καὶ ἡμέρα συντροφιά του τὸ νερό.

Μὲ τί πόθο τὴνγαλιάζει μὲ τί θέρη τὸ φιλεῖ σὰ στολίδι λὲς πὺς μοιάζει σ' ὀλογάλιστο χαλὶ.

Πῶσα πῶσα τραγουδεῖα δὲν τοῦ λέν βράδυ πρῶτ' ἡμέρα καὶ βοτταλῶνα μὲ τοῦ μετῆ τὴν πνοή

Κι' ὅν καμιά φορὰ βαρκοῦλα σὲ γυαλὸ του θά φωνή μὲ μιά ἀραία φαρποῦλα: Πανηγύρι σὲ νησί.

ΙΩΑΝΝΑ ΑΝ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Κ. Ι. ΚΑΛΑΤΖΗΝ. Σταυρόλεξο; Εἴπατε κανένα τέτοιο σὴ ἐντολῶν; Τὰ παιχνίδια, χωρίς ἐνδιαφέρον.—Α. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Συγχαρητήρια γιὰ τὴς ἀραιῆς λύσεως.—Κ. ΖΗΚΑΝ. Πολλὰ μαῦρα τετραγώνια καὶ λέξεις ἀλάστοι.—Β. Γ. ΚΟΥΛΗΝ. Ἐγκρίνεται.—Θ. Γ. ΤΖΑΝΕΤΟΥΛΑΚΟΥ. Τὸ σταυρόλεξο ἔχει ἐλάχιστες λέξεις. Ἐγκρίνεται ἡ ἀκροστιχὶς.—Ι. Μ. ΚΟΚΚΙΝΟΓΕΝΗΝ. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον.—ΘΕΣΠΙΑ Δ. Ὅλα καλά, ἀλλὰ τὸ Νῆαρ κατέστησε ὅλο τὸ σταυρόλεξο.—Ε. Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ. Καλὴ ἡ ἀκροστιχὶς. Νότα λά μάλιστα, ἀλλὰ ὅχι Σ.—Ι. ΚΕΡΔΕΜΕΛΙΔΗΝ. Γιατὶ τόσο λίγες λέξεις.—Τ. Ν. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΝ. Ἐγκρίνεται.—Α. Κ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ. Γνωστὴς ἡ ἀνεπιτυχὴς οἱ ἀσκήσεις σας.—Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΝ. Ἐλήθησαν ὅς ὄνιν καὶ οἱ νέες σας ἀσκήσεις.—Κ. Κ. ΚΟΡΜΑΝ. Π. Θ. ΠΑΤΣΙΑΔΗΝ. Ἀπορρίπτονται.—ΕΛ. ΓΚΟΥΒΑ. Θὰ δημοσιευθῶν ἐκτὸς τοῦ σταυρολέξου.—ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ. Δὲν εἶναι ἄξια δημοσίεως.—Α. Κ. ΣΤΑΘΥΛΑΝ. Ἐγκρίνεται.—Β. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΝ. Θὰ δημοσιευθῶν.—Ι. Γ. ΝΙΦΟΡΟΠΟΥΛΟΝ. Γνωστὰ.—Χ. ΒΑΜΒΑΚΑΝ. Καλὴ ἡ γεωγραφική.—Κ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΝ. Καλὴ ἡ ἀκροστιχὶς. Συγχαρητήρια γιὰ τὰ ἀραῖα σας ἀποθήματα.—ΗΡ. Σ. ΚΟΚΚΑΛΗΝ. Πολὺ γνωστὰ.—Δ. Ι. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΝ. Θὰ ἦσαν περίφημο τὸ σταυρόλεξο

σας, ὅν θεωρεῖται τὰ ΤΑΛΑΝ, ΣΑΝΤΕ, ΕΞΕΣ κλπ. Καὶ τὸ ὅλο ἔχει ἀδύνατα σημεῖα καὶ κυρίως ἀνεπιτυχὲς ἢ δύσκολες λέξεις. Ὡστόσο, μπορείτε νά ἐπιλέξετε σπουδαῖα σταυρόλεξα.—Ν. Π. ΧΑΤΖΑΚΗΝ. Ἐγκρίνεται ἐκτὸς τοῦ σταυρολέξου. Γιατὶ τὸ χωρίζετε σὲ ἄλλα μικρότερα.—Μ. Χ. ΣΧΙΝΑ. Κατὰ τὸ σταυρόλεξο. Ὡστε γὰρ λέξεις σπάνιες δὲν εἶναι σωστή.—Α. Θ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Ματρώνιστες οἱ ἀσκήσεις καὶ κυρίως κατασκευαστικῆς καὶ μουτζουραμένης. Νά σπῆνετε λίγα καὶ καλύτερα ἄλλα φορὰ.—Χ. ΣΩΣΩΝΙΔΗΝ. Καλὰ. Χ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀνεπιτυχῆ.—Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Ἐλαβον σειράν δημοσιεύσεως, ἐκτὸς τῶν σταυρολέξων (ΑἴΝΑ μὲ ἡ, βανὰ ἀπὶ μπανίνα, σὴν κλπ.). Προσέχετε γιατί μπορούσατε νά ἐπιλέξετε πολὺ καλὰ σταυρόλεξα. Ἀντὶς, εὐκολὸς καὶ κυρίως σωστὴς λέξεις.—Σ. Ι. ΘΩΜΑΝ. Ἐγράψαμε νά μὴ χωρίζετε τὰ σταυρόλεξα σὲ ἄλλα μικρότερα. Γιατὶ ἐπιμένετε; Τὰ κρυπτογραφικὰ πρέπει νά εἶναι σὴ σειρά (1,2,3,4,5,6,7,8,9,10) καὶ νά μὴ ἀνακατασκευάζονται σὴν πρώτη λέξη τὸ ὅλο γράμμα.—Ν. Α. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΝ. Γιατὶ τόσοι πολλὲς μαγικές εἰκόνας; Μὴ γράψετε ἀπὸ τὴς δύο ὅπως τοῦ χαρτοῦ.—Β. ΜΠΟΪΚΑΝ. Δὲν εἶναι ἐπιτυχὲς οἱ λέξεις.—Μ. ΚΡΟΚΟΥ. Ἐγκρίνεται.—Ι. Ν. ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΝ. Ὁ Μαλχισαῖος ἀφ' ὅπου, πιθανόν νά ἦτο βασίλειος τῆς Ἰουδαϊκῆς χώρας Σαλῆμ, ἀλλ' εἶναι προφανὲς ὅτι δὲν θὰ εἶχε ὅτε δ ὅπως τὴν ἀπαίτησαν νά περιληφθῇ εἰς σταυρόλεξον τῆς ἐντολῆς. Τὸ τετραγώνιον δὲν ἐπιτρέπεται ἀνορθογραφικῆς (Ἰσοαῖα).—Μ. ΔΕΔΕΝ. Ἀνεπιτυχὲς σπάνιες καὶ δύσκολες λέξεις.—Χ. ΧΑΛΔΑΙΟΝ. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον.—Χ. ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΝ. Μ. ΑΛΕΞΙΟΥ. Ἐλήθησαν ὅς ὄνιν.—Π. ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΝ. Οἱ κόπτες δὲν κοστίζουν 1 ὄρχ, ὅτε τὰ 80 πούλκια 4 ὄρχ.—ΙΩ. ΛΑΓΟΥΡΟΝ. Μ. Δ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐγκρίνεται.—Α. ΚΑΤΣΑΔΟΥΡΟΥ. Α. ΓΟΥΛΑΚΗΝ. Ἀπορρίπτονται.—Α. ΝΑΤΣΙΟΠΟΥΛΟΝ. Καλὴ ἡ Βαρβάρα.—Α. ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗΝ. Δυστυχῆς δὲν εἶναι καλὰ.—Α. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ. Καλὸ τὸ 10x10.—ΥΠΟΓΡΑΦΗΝ ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. Ποῖος εἶδος; Ὅποιος κι' ὅν εἶδος, καὶ τὸ σταυρόλεξο ἐστὶν ὅπως...—Ε. Ν. ΜΟΣΧΑΝ. Ἐλήθη ὅς ὄνιν ἡ νέα σας συνεργασία.—Ν. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΝ. Γράψατε δεῖξαι μὲτεχνῶν καὶ λογιζώσεως ὅτι δὲν περῶναι; Τότε τί περῶναι;—Β. Θ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Πρὸς Θεοῦ Σὴς παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν: λιγότερες ἀσκήσεις, κατασκευαστικῆς καὶ ἀραιῆς. Μὴ τὰ στριμμένα δια μαζί.

Τόπους: «ΤΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Η Νεοπαίδ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 48 (99)
1 ΣΕΠΤ. 1940 - Ε'

